

TEXTEN FRÅN DE HÖGA MÄSTARNA

Mottagen 23/8 2001 – 6/9 2001

Åsa Kleveland

På eget förlag har även utgivits:

Förklaringsboken – rapport från ett andligt projekt 2003
Galleriet 2003

© Åsa Kleveland 2003
© Bild på omslagets framsida: Stiftelsen Hilma af Klints Verk 2003
OMSLAG: Hilma af Klint. Serie UW. Grupp 9 Duvan nr 2.
TRYCK: Nykopia Global Print AB, Solna 2003
GRAFISK FORM: Åsa Kleveland
DISTRIBUTION: www.books-on-demand.com
ISBN 91-631-3656-2

FÖRORD

All nåd som flödar över jorden och människorna kommer från den ousinliga källan i mitten av Alltet. Denna källa har flödat i alla tider under kontroll av Universums Herre. Outsäglig och outrannsaklig är den makt som styr allt som sker. Inte är det en personlighet, nej långt större än så är den obegränsade makten. En kraft som verkar i alla tider, som står över allt skapat.

En människa kan inte ösa direkt ur denna kraftkälla utan kraften måste alltid gradvis ledas genom allt svagare medium ner till jorden. Den allomfattande kraften är i sig själv så överväldigande i sin styrka att endast en mycket utspädd form kan tas emot av människorna.

Denna avledning sköts genom den hierarki av krafter som utgör Universums Herrar. Dessa leder och fördelar den Gudomliga kraften på ett sådant sätt att den bäst kan verka som avsett. Detta är ett evigt ansvar och inget som sköts genom någon form av mänskliga eller personifierade väsen. Det är i stället olika sorters kraftnivåer eller faser av den allomfattande kraften. Allt är ett men allt kan inte existera i samma fas.

Citatet ovan kommer från Texten från de Höga Mästarna. Det budskap som förmedlas i denna text är en uppenbarelse i detta ords ursprungliga betydelse. En uppenbarelse är ett meddelande från höga intelligenser i en annan värld eller dimension än vår, och den handlar ofta om det gudomligas natur. Nu har man från den andliga dimensionen gjort en stor ansträngning för att återigen ge oss människor information och en hjälp framåt i vår utveckling.

De Höga Mästare som valt mig som ett verktyg för att förmedla deras ord är samma stora lärare som hjälpt oss människor i alla tider. Dessa Mästare är länkar i den kedja som leder den gudomliga kraften från urkällan ner till oss här på Jorden. De som nu koncentrerar sin kraft på det projekt som jag är en deltagare i är i första hand Jesus, Lao Tzu, Buddha och Padma-sambhava.

Över dem finns den kraft som i detta arbete kallar sig för Ananda. Denna kraft har i alla tider funnits i människornas medvetanden under olika benämningar som Ra, Apollon, Nerthus, Hiranyagarbha, och alla de andra benämningarna på skaparen och solguden. Ananda är ett ord på sanskrit som betyder gudomlig sällhet.

De Höga Mästarna är alltså de stora lärare som från tid till annan uppenbarat den gudomliga sanningen här på Jorden, och därmed gjort sig till exempel på vad det innebär att nå målet med den mänskliga utvecklingen. De passerade från livet i kroppen till det eviga livet, och de har följt och stött oss i vår utveckling sedan dess. Nu tar de en närmare kontakt med oss, och de gör det i en samfällad ansträngning för att visa det gemensamma ursprunget i alla de stora andliga strömningarna.

Den nya sanning som de Höga Mästarna nu vill föra ner till oss handlar bland annat om att det Gudomliga är en helhet med både en manlig och kvinnlig polaritet. Det Högsta är inte delat i en gud och en gudinna, utan innehåller i sig all skapande potential. För att denna potential skall manifesteras sker en uppdelning i två krafter. Människan är på så sätt en avbild av det Gudomliga i den skapande faders- och moderskraftens förverkligande i man och kvinna. Vi människor måste återupprätta det mysterium som människoblivandet innebär, och lära oss att förstå vårt samband med Alltet eller det Högsta.

Gudinnan, den kvinnliga aspekten av det som i grunden är Ett har förtryckts och förföljts i långa tider. Hon som är kärlek har hatats och hennes kraft har fördömts. Men allt som undertryckts kommer att stiga fram i ännu större kraft och makt. Människornas försök att utplåna den kvinnliga Gudomen inom och utom dem själva har skadat både dem själva och Jorden. Utan balans mellan manligt och kvinnligt, mellan styrka och kärlek, kan inte världen och människorna leva och frodas.

Att jag utsetts till verktyg för att ta emot denna uppenbarelse är ett resultat av den träning och utbildning som jag fått ta del av genom många liv. Jag beskriver den process som gradvis gav mig insikt i min egen utveckling i Förklaringsboken – rapport från ett andligt projekt. Min väg genom livet har naturligtvis vandrats utan kunskap om det övergripande målet, men i det här livet har de Höga steg för steg lyft bindeln från mina ögon.

Den utveckling som så småningom ledde fram till att jag fick ta emot Texten från de Höga Mästarna, initierades genom ett stort andligt genombrott i augusti 1999. Steg för steg ökade min andliga kraft genom ett omfattande renings- och utrensningsarbete. Efter ett år fick jag en mer direkt kontakt med den andliga dimensionen genom att jag började ta emot meddelanden från mina andliga lärare i skrift. I början var denna kontakt ganska sporadisk och jag förstod inte varifrån meddelandena kom. Efter ytterligare ett år fick dock meddelandena plötsligt en större kraft, och nu fick jag veta att jag var utvald att göra ett arbete för De Höga.

Din uppgift måste du ta på allvar nu. Sluta förneka det som händer, den du är. Visst är det bekvämt att följa den stora massan, hålla med om det andra säger och tycker. Men din dag är här nu. Du måste stå upp för det som är din sanning, det du vet är rätt. Viss lever du i ett samhälle som inte bejakar det andliga behovet men just därför är ditt arbete så viktigt. Klart att det är svårt att bryta tabun men vem har sagt att din uppgift skall vara enkel? Du har en viktig uppgift att bryta väg för det nya men du får också så oerhört mycket stöd och hjälp. Det är bara din egen stolthet, din egen rädsla som hindrar dig. Kan du göra dig av med detta kan du gå hur långt som helst.

Texten skall komma nu. Du måste nedteckna det vi ger till dig. Detta är en viktig del av helheten. Du är ett verktyg för vårt arbete på många olika sätt. Detta är ett av dessa sätt. Du skall ta emot våra meddelanden på detta sätt. Var bara lugn och tålmodig så skall det lyckas. Inte vill vi att du skall bli skrämmd, rädd men nu måste du vara lydig. Lyssna på oss vi vet ju bäst.

Jag arbetade med att ta emot Texten från de Höga Mästarna varje dag i två veckor, och jag har inte ändrat ett enda ord i den. Det enda jag gjort är att jag lagt till den första och sista rubriken, samt lagt till ett antal kommatecken för att öka läsbarheten. I övrigt är det en direkt överföring av det Gudomliga ordet. Texten från de Höga Mästarna har förts ner via en öppen och ren kanal, och det är viktigt att förstå att detta var ett nödvändigt villkor. Men det krävdes också att jag själv nått en nivå i min egen insikt som gjorde det hela möjligt.

Människan och de Höga har en gemensam uppgift och det är viktigt att människorna förstår att ta sitt eget ansvar för det som sker. Om man bara mekaniskt utför något som andra bestämmer är man inte bättre än en marionett. Nej i fullt medvetande och med all vilja och kraft måste verket utföras annars är det inget värt.

Järfälla i mars 2003

Åsa Kleveland

Anandas budskap.....	7
Vägen	11
Evolutionen	14
Kärleken	39
Brödrskapet.....	47
Glädjebudskapet.....	81

ANANDAS BUDSKAP

23/8

Detta är den första delen av det som så småningom skall forma ett helt budskap till hela mänskligheten. Vi har nu kommit till den tid då alla profetior skall uppfyllas, alla gamla löften infrias. Den glädjetid som står för dörren kan ingen idag göra sig en bild av men den kommer inom kort att inledas.

Alla resor börjar med ett litet steg, så och denna. Idag skall det ske något som kommer att ha betydelse och inverkan under lång tid framåt. Mänsklighetens strävanden kommer att få en helt ny inriktning och en ny tidsålder inleds nu. Varje början är svår men effekterna kommer så småningom att visa sig. Låt oss bara göra oss hörda igen så kan allt ske. Allt som de gamla profetiorna handlade om skall infrias nu. Andens rike kommer att etableras på Jorden och Guds härskaror att sänkas ner för den sista striden. Det är inte ett krig mellan bröder utan en andlig strid som står för dörren. Allt som tidigare har utspelat sig i materiens rike kommer nu att ske i andens rike.

Glädjen är så stor här hos oss över det som sker. Våra ansträngningar kommer att krönas med framgång och vårt stora arbete skall äntligen lyckas. Visst har vägen hit fram varit lång men nu är vi äntligen vid målet. Det verkliga arbetet kan ta sin början. Vi är så måna om att Jordens barn skall få en möjlighet att utvecklas i den riktning som hela tiden legat i deras genetiska kod. Utvecklingen är faktiskt inskriven i människans innersta struktur och den är ofrånkomlig. Men man kan naturligtvis själv kämpa emot eller påskynda den. Den fria viljan styr alltid i första hand.

Människans fria vilja är den gåva Gud gav vid skapelsen. Utan den skulle allt ha varit meningslöst. Men den är också något som måste utvecklas, styras i rätt riktning och det är detta som vi benämner Evolutionen. Att varje individ skall utvecklas till sin fulla potential. Till det den var avsedd att bli.

Det är en stor sanning att varje själ som går ner i en inkarnation har en speciell uppgift. Den skall utvecklas för att ta ytterligare ett steg mot det som hela tiden varit det slutliga målet. Att få förenas med det Gudomliga i all sin glans. En förening som ytterst syftar till att ge människan en gudomlig status, i den mån nu något sådant kan förstås från det jordiska perspektivet.

Att vara ett med Gud innebär att ha tillgång till det gudomliga förrådet av vetande och kunskap. Det kan verka som en liten del av vad man skulle kunna tro att det innebär att vara gudomlig. Men det är den stora nyckeln till allt annat. Att veta är att kunna. Kunskap utan tro är i sin tur bara förgänglighet. Kunskapen kommer till den som är mogen att ta emot den. Den sänds från de Gudomliga nejderna ner till Jordens barn och de har bara att öppna sig och ta emot våra gåvor.

Vi vill ju verkligen ge allt vi kan och vi strävar ständigt mot att allt skall förbättras, bli allt mer i samklang med det Gudomliga. Men förbättring kan ibland felaktigt tas för försämring, nedgång. En stor kris i mänsklighetens historia har dock alltid inneburit en förändring, att något skett som var av stor vikt, var nödvändigt. Historiskt sett var alla kriser av godo, innebar nödvändiga utrensningar och förändringar.

I dag är inte krisen på det materiella planet utan på det andliga. Den andliga hungern, svälten kan spåras över hela jordklotet. I massans beteende ligger en så stor hunger efter andlig upplysning att den nu tar sig uttryck som verkligen kan tolkas som sjukdom. Människor är så vilsna i sin andlighet att de tappat all urskilningsförmåga på detta område. Man tyr sig till vilken självutnämnd mästare som helst. Den egna, inre ledstången saknas och därför söker man hela tiden yttre stöd från olika sorters auktoriteter. Men människorna måste växa upp nu.

Vi vill att varje individ skall nå sin fulla potential och detta kan bara ske genom den egna inre vägen. Denna väg som de stora Mästarna i alla tider talat om. Inte att slaviskt lyda olika yttre påbud, utan att man finner sin egen trygghet och styrka genom att verkligen känna sig själv. Och hur skall detta ske? Man måste vara medveten om att det är en mycket lång process, något som tar många människoliv att utföra. Men samtidigt är varje ögonblick i varje liv viktigt för att denna utveckling skall gå framåt. Inte skall man bäva vid denna tanke, ty människolivet i sig är den bästa skolan för förkovran på det andliga området. Varje steg framåt skapar en grund för nästa och varje steg, hur enkelt det än är, är nödvändigt. Att bli ett med det Gudomliga innebär att bli sig själv.

Vi är alla menade att bli perfekta i den mening att vi då uppfyller det som ligger inprogrammerat i den genetiska koden. Men varje själ har också sin unika uppgift i det stora verket. Var och en är viktig, ja ovärderlig för att allt skall bli som det en gång var bestämt. Detta innebär att vi alla har ett enormt ansvar för andra och för oss själva. Vi får inte förspilla den möjlighet vi fått till utveckling i den aktuella inkarnationen. Vi kan aldrig veta vad som är vår uppgift i nuet, vad vi behöver lära oss i detta steg, men alla möjligheter till utveckling ges oss genom de omständigheter vi blir satta i.

Det finns en kärleksfull vilja som alltid ser till vars och ens bästa. Inte får man alltid det man vill ha, men man skall alltid vara säker på att få det man behöver. Detta är en stor sanning, att vi ödmjukt skall ta emot det som livet ger oss eftersom vi då får största nyttan av varje gåva. Hur svårt detta kan vara vet ju var och en, men alla vet ju också att man ser helheten på ett helt nytt sätt när man tittar tillbaka på det som hänt. Mitt i en situation upplevs ofta skeendena som osammanhängande och utan inbördes sammanhang och mening. Men den stora bilden är helt annorlunda. Allt har en mening. Minsta, till synes slumpmässiga företeelse kan medföra effekter för lång tid framåt. Det som sker i det dagliga livet ger alltid den bästa skolningen eftersom liv är kunskap. I livet finns kunskapen inbyggd.

Vi vet egentligen alltid vad som är bäst för oss, men om vi inte har den inre styrkan klarar vi aldrig av att välja den väg som är rätt för just mig. Att bygga upp sin styrka och självständighet är verkligen varje individs skyldighet. Visserligen sker ju detta mer eller mindre automatiskt, men vi kan också välja att öppna eller stänga oss för olika typer av inflytanden.

Om vi lyssnar till det vi innerst inne vet är rätt kan vi själva styra vår utveckling och på så sätt komma fortare framåt. Den dag man har total kontakt med denna inre röst har man också total frihet. Då kan inget yttre störa den inre utvecklingen längre. Man vet instinktivt vad som är meningsfullt att ägna sitt liv och sin tid åt. Man kan prioritera utan att skada omgivningen och man vet när det är dags att byta inriktning på sitt liv. Men en brist på inre kontakt ger vilsenhet och ofta i förlängningen kroppsliga sjukdomar och problem. Det kan tyckas hårt att lägga ansvaret för hälsan på den enskilde, men det är vars och ens plikt att vårda sig själv och sin kropp.

Men ni vet ju också att kriser och problem är gåvor för att hjälpa er framåt. En kroppslig åkomma är ofta ett meddelande om att något är fel i sättet att leva. Visst förekommer det mer eller mindre slumpmässiga sjukdomsförlopp, men kroppen är en osviklig barometer för den själsliga friskheten. En sund själ i en sund kropp är en gammal sanning som kan låta som en självklarhet men i själva verket rymmer en djup sanning. Om själen mår bra mår också kroppen bra och vise versa. Varje åtgärd som skadar själen tär också på kroppen, och när kroppen skadas lider själen.

Själen är den del av människan som är oförstörbar, men det innebär inte att den är osårbar. En själ kan förtryckas och skadas, bindas i bojor och tryckas ner. Men själen kan också ses som det innersta väsen som talar om för oss vad som är rätt, om vi bara lyssnar till den. Den har tillgång till all vishet och en själ som får komma till fullt uttryck i kroppen är fullkomlig.

Kroppen är själens boning och käraste ägodel. Men om man berövar själen kontroll över kroppen blir den hemlös och olycklig. Den hjälper sig själv om den får möjlighet, men om yttre omständigheter stör alltför mycket berövas den denna kontroll och kroppslig ohälsa blir följd. Att känna sig själv och lyssna till sig själv är a och o för ett lyckligt liv. Inte att lyssna till minsta nyck som egot ger uttryck för, men att verkligen ta fram det som ligger djupast i människan och låta det styra allt som sker.

Man kan alltid finna sig själv men det är ett stort arbete. Det finns inga genvägar utan hela utvecklingen måste genomlöpas. Men alla har gått varje steg och alla kommer förr eller senare att vandra vägen till slut. Visst finns vi alla på olika nivåer, men vi måste också ha ödmjukhet och hopp. Ödmjukheten att inse att oavsett hur långt vi nått har vi alla en gång stått vid samma begynnelse, och hopp om att oavsett hur långt vi har kvar kommer vi alla en dag att nå målet. Att självet skall få blomma ut i full frihet och då är vi också färdiga för nästa steg i den kosmiska resan. Karma har spelat ut sin roll och personligheten kan läggas av för det som är evigt.

Vi kan egentligen inte förstå detta förrän vi står där, men vi måste ändå försöka arbeta mot målet. Och kunskapen finns, den har förkunnats i alla tider men vi har varit mycket ovilliga att lyssna på den eftersom det arbete som krävs inte ger någon direkt belöning på Jorden. Innerst inne har vi alla sanningen klar för oss men den döljs av lager på lager av stofttäta materiokonstellationer. Sanningen vill arbeta sig fram men den hindras på sin väg av allt som personen lagrat på sig av erfarenheter under jordevandringen.

Detta kan synas märkligt, livet på Jorden är ju en nödvändig skola, men det innebär att erfarenheterna måste bearbetas, omvandlas i en förädlingsprocess. Det som verkar som något ont måste omvandlas till något gott. Det som är en bitter erfarenhet måste göras om till en framgång. Hat måste omvandlas till kärlek. Allt arbete på själens område utgörs av sådana omvandlingar. Själen är den sanna alkemisten och får han verka i full frihet kommer han att omvandla bly till guld, värdelös materia till en oskattbar rikedom.

Hur detta kan ske är en stor hemlighet men tiden har kommit för att vi skall avslöja denna rikedom av vetande som hittills legat förborgat i några få upplysta medvetanden. Nu är tiden kommen för den stora massan att få tillgång till dessa oskattbara klenoder. Inte förrän man förvärvat detta vetande kan man nå målet. Och nu skall det överföras till det stora gruppmedvetandet, till hela Jordens befolkning. Vi arbetar alltid på lång sikt men nu och då tillåter vi ett större steg framåt, och just nu är en sådan tid.

Vi har alltid deltagit i Jordens utveckling men hittills har det skett helt fördolt för de flesta människor. Idag är vi dock beredda att börja visa oss mer öppet, ge en mer direkt ledning och undervisning. Vi kan inte låta utvecklingen fortsätta som förut utan nu måste vi ge våra barn en mer direkt hjälp på deras väg mot fullkomnande.

Ananda

VÅGEN

Varje människa kommer förr eller senare till en punkt i sin utveckling där hon vaknar upp till medvetande om vem hon egentligen är och vad hennes mål består i. Detta har inte att göra med jordiska strävanden och kortsiktig maximering av de egna njutningarna utan ligger på ett helt annat plan. Plötsligt förlorar mycket av det livet kan erbjuda sin lockelse och hågen vänds åt ett helt nytt håll.

När detta sker betyder det att den sista etappen på den långa resan mot självförverkligande inletts. Hur lång denna etapp är och i vilken inkarnation den slutgiltigt skall avslutas ligger helt förborgat för individen. Man kan dock vara säker på att det är ett långvarigt och hårt arbete som inletts, men det kan också påskyndas på olika sätt. Individen kan själv intensifiera sin strävan och därigenom gå snabbare framåt. Men hur det skall ske är ingen statisk sanning. Det varierar från person till person och från tid till annan.

Varje försök i denna riktning är dock något som noga noteras, och i den mån det är möjligt sänder vi också hjälp på vägen. Förmågan att ta emot denna hjälp varierar från fall till fall men kan alltid övas upp. Genom att träna sin intuition och sina psykiska förmågor kan man öppna upp kanalen och ta emot denna hjälp mer och mer. Det är ett mycket nära samarbete mellan personen och den lärare som leder honom. Detta är ett förhållande som utvecklas och som lever vidare i liv efter liv. Inte får man kunskap om vem eller vilka som är ens egna lärare annat än i ytterst ovanliga undantagsfall, men deras inflytande finns alltid där och det är av likartad beskaffenhet oavsett vem som leder. Det utgörs av mycket subtila och för medvetandet i allmänhet helt okända inflytanden.

Men arbetet sker på nivåer där förnuftet inte längre har makt. I första hand är detta fallet under sömnen. Genom drömmarna ger vi vår mesta undervisning och detta har varit känt i de flesta gamla kulturer. Drömtydning var tidigare en av prästerskapets uppgifter och därmed erkände man drömmarnas gudomliga status. I och med att det rationella tänkandet allt mer fick insteg minskade drömmarnas betydelse men verkningarna har alltid funnits, inflytandet använts av dem som haft tillåtelse att göra detta. En dröm kan bestå av många saker som inte har någon större vikt men den kan också vara en ledstjärna för medvetandet. Ledningen sker oftast helt utanför medvetandet men impulsen skickas vidare till dessa skikt i människan.

En enkel och för alla lättillgänglig väg till personlig utveckling är att börja arbeta med sina drömmar. I och med att vi använder dem som hjälp i vår undervisning kan man finna mycket som man har behov av där. Vi vill dock aldrig störa den fria viljan och därför kan man i allmänhet inte vänta sig att ledningen skall visa sig i klartext utan man måste verkligen arbeta med att lära sig det språk vi använder i detta fall. Undantagsvis kan dock ledningen ges mer eller mindre direkt och faktiskt i vissa fall i klartext, men då är det tecken på ett mycket högt och välutvecklat inflytande och karaktären på undervisningen är skild från den vanligt förekommande.

I allmänhet använder vi oss av symboler och allegorier, och en stor del av undervisningen består i att förstå detta symbolspråk. Det är på sätt och vis ett universellt språk men det kan inte överföras till enkla regler för drömtydning. Sammanhanget är mycket mer komplext än så. Men den som trängt igenom detta språk har tillgång till en kungsväg för personlig utveckling. Nu kan man plötsligt förstå och reagera på händelser utifrån sin egen speciella situation och

man får genom detta en mycket större säkerhet i sitt agerande än om man bara hade de yttre företeelserna att gå efter. Varje gång man lyckas i ett företag på grund av att man litat på den information man fått via drömmarna stärks man naturligtvis i sin tro och fortsätter att söka denna typ av information.

Vanligtvis finns det inget skadligt i att lita på sina drömmar men som med allt annat krävs det naturligtvis att man har kunskap och förståelse. Framför allt kunskap om sig själv och ens egna reaktioner och förståelse för den typ av ledning som ges via drömmarna. Man måste inse att det bara är en hjälp, inget som egentligen styr de faktiska skeendena. Om man tar en dröm som en profetia eller en fast förutsägelse tar man i allmänhet fel. Denna typ av drömmar finns också men är mycket mer ovanliga.

Det vanligaste är att det rör sig om ett tips som man kan ta till sig eller bortse från. Drömmen har oftast inget ödesbestämt i sig utan skall ses som en naturlig del av varje individs själsliv. Det är visserligen en förbindelse med andra medvetanden men deras inflytande är endast en hjälp för att man fortare skall gå framåt. Det egna beslutet är ändå alltid det som påverkar de faktiska skeendena.

I vissa fall har drömmarna en annan karaktär och i slutändan, när kontakten mellan läraren och den som tar emot ledningen utvecklats mycket långt är drömmen porten till en direkt kommunikation. Då öppnas helt andra möjligheter till samarbete i det gemensamma projekt som den personliga utvecklingen utgör. I sådana fall kan också inflytandet utsträckas till andra personer och då skapas en gemenskap som kan bli en verklig drivkraft för utveckling också utanför den enskilda personen. I sådana fall kan människan användas som ett verktyg i arbetet att föra världen och mänskligheten framåt. Man har öppnat en kanal för mer direkt överföring av vetande och kunskap.

I alla tider har inspiration setts som något givet av gudarna och i många fall har inspirationen sin källa i en sådan direkt förbindelse mellan en människa och hans eller hennes lärare på andra sidan det som syns i det yttre. Sambandet mellan oss här och er kan inte nog betonas. Vi finns här för att ni skall få hjälp och ledning och allt som underlättar denna kontakt är av godo. Varje försök från en människas sida att utnyttja det vi ger hjälper henne vidare mot allt större närhet till oss och allt mer direkt tillgång till det vetande vi tillhandahåller. Att utvecklas som människa handlar mycket om att utveckla detta förhållande till dem som leder henne eller honom. Naturligtvis utvecklas man även genom alla relationer till medmänniskorna, men dessa förhållanden har ju sällan det syfte vi har, nämligen att styra människan på väg mot sällhet och självförverkligande.

Vissa människor upplever detta förhållande lättare, är mer medvetna om att vi faktiskt finns och att vi kan vara till hjälp. Det är naturligtvis människor som har ett mer nära förhållande till sina lärare. Det yttersta målet är att människan och hennes lärare skall kunna existera i full symbios med varandra. Det är faktiskt ett dubbelriktat förhållande, båda drar nytta av det som händer.

På materiens plan innebär sambandet främst hjälp och ledning, men på vårt plan är det en del av vårt självförverkligande. Om våra adepter utvecklas och går framåt gör vi också det. Detta kan verka märkligt men allt har ett nära samband. Om en själ utvecklas stärker det också de själar som har samband med honom, oavsett vilket plan dessa andra finns på. Vi har verkligen en gemensam uppgift, det är inget enkelriktat förhållande.

Om människorna insåg sin egen stora betydelse skulle de värda livet på ett helt annat sätt. Ett liv i kroppen är en gåva man inte bör förspilla. Den möjlighet till utveckling som det innebär är en ousäglig gåva. Oavsett hur de yttre förhållandena utformas är den inre utvecklingen lika viktig. Inget som uppnåtts på det materiella området är varaktigt, skillnader i sådana omständigheter är helt oviktiga i vårt perspektiv. Men hur människan vårdar den gåva hon fått genom sin kropp och sitt sinne har stor betydelse. Att missbruka kroppen, förgifta sinnet på sig själv och andra är en synd i det stora hela. Det är att missbruka en gudomlig gåva.

Vi älskar er oavsett yttre omständigheter, men vi kräver att ni så långt er förmåga räcker försöker ta tillvara de möjligheter livet skänker er. Inte är det lätt att förstå detta och under långa tider i evolutionscykeln är det heller inget problem. Då är det livet i kroppen som skall förstås och utvecklas. Men så snart man kommit till en medvetandenivå som innebär att man förstår sitt ansvar måste man också ta det. Då kan man inte längre skylla på andra för det man drabbas av, utan man måste förstå att livet är ett arbete man tagit på sig och att man faktiskt själv är helt ansvarig för de resultat man uppnår.

Man bör inte längre låta andra styra sitt liv utan arbeta på att göra sig fri från sådant som hindrar utvecklingen. Dit hör okontrollerade inflytanden från andra källor. Ingen behöver eller bör egentligen utsätta sitt inre för sådant som inte är nyttigt. Visst är det ibland oförstådd men en människa som nått en bit på väg måste bli sin egen herre och styra över vad man tar in i kropp och sinne. Visst kan man leva under förtryck och tvingas ta in sådant som är skadligt, men det är ändå inte regel. I stället är det så att man dövar sin inre röst och konsumerar allt som kommer i ens väg utan att ens reflektera över nyttan.

Vårt inflytande minskar i förhållande till hur mycket man belastar kropp och sinne med annat. Allt måste balanseras. Visst är information bra, men om den övergår till att vara ren spekulation i t.ex. våld och sex är den direkt skadlig. Det man tar in i sinnet ger alltid effekt. Det finns inget sådant som ren underhållning, allt påverkar den som tar emot informationen. Man skapar mönster och programmerar in förhållningssätt i hjärnan som man med största sannolikhet hade velat undvika om man varit medveten om dem.

Vill man stärka kontakten med oss måste man dels ge sig tid och utrymme att lyssna till den inre rösten, men man måste också rensa ut sådant som hindrar eller försvårar kontakten. Denna utrensning kan vara mycket svår att genomföra men det är alltid möjligt att finna metoder att bearbeta sina egna attityder och förhållningssätt. Det är en viktig del i den personliga utvecklingen att uppfostra sig själv. Både att lära sig urskiljning, lära sig att värna om sig själv, och att aktivt försöka rena sin kropp och sitt sinne. Vi talar inte om asketism eller några som helst extrema yttringar men om den till synes enkla konsten att leva i livet utan att låta de yttre omständigheterna råda helt oflekterat. I teorin är det ju enkelt, men detta är en mycket stor del i varje individs utveckling.

Innan man kan kontrollera sin egen kropp och sitt eget sinne skall man överhuvudtaget inte ge sig på att försöka påverka andra. Detta kräver naturligtvis en stor självinsikt, men kan också vara till hjälp att undvika negativt inflytande. Låt aldrig någon som inte själv har insikt att vårda de gåvor han eller hon fått i livet bestämma över er. Det är faktiskt så att ytterst få människor är skickade att råda över andra. De flesta är på Jorden för att utveckla sig själva och man gör sig en björntjänst genom att förlita sig på någon som har som sin primära uppgift att utveckla sig själv. Det finns en naturlig strävan hos människan att söka stöd och ledning men konsten är ju att finna det rätta stödet och den rätta ledningen. Och vägen går som alltid genom dig själv. Det är en ensam väg men den är den absolut snabbaste och säkraste.

EVOLUTIONEN

24/8.

Det bästa som kan hända en människa är att han eller hon kan få kontakt med den som leder hennes livsöde. Denna kontakt bidrar till att personen utvecklas i mycket större omfattning än vad som annars hade varit fallet. Utvecklingen kan ske på många olika sätt beroende på vilka områden som behöver utvecklas hos just denna människa. Men gemensamt för all utveckling är att den syftar till samma mål. Att en fullkomlig människa skall skapas. Att vara fullkomlig kan ju synas som en ouppnåelig uppgift, men det är dock det sanna målet.

För varje människa finns en livsuppgift bestämd, och den är utformad för att i största möjliga mån underlätta denna utveckling mot fullkomlighet. Varje människa bör känna denna livsuppgift i dess rätta sammanhang. Inte är det att maximera de jordiska njutningarna som är målet för varje liv, utan att utvecklas och gå framåt som människa. För varje människa har en livsuppgift som är unik.

Det som skall ges honom eller henne kommer i full utsträckning när det är dags. Inte förrän tiden är mogen sker ett nytt utvecklingssteg och det måste man vara medveten om. I annat fall rubbar man den naturliga rytmen och i stället för att gå framåt står man kvar på samma ställe. Det är alltså mycket viktigt att man låter tiden verka och utvecklingen ha sin gång utan alltför stora ingrepp.

Vi som styr vet faktiskt vad som är bäst för var och en, och vi är så måna om att ni skall utvecklas som avsett. Tiden verkar alltid i vår riktning även om människorna har svårt att förstå detta. Deras perspektiv skiljer sig ju så oerhört från vårt, både vad gäller tid och uppgift. Man kan tycka att alla skulle förstå sin egen uppgift utan problem för att allt skulle löpa så smidigt som möjligt, men det skulle vara alltför enkelt för att verkligen underlätta utvecklingen. I stället är det striden och kampen som är den rätta gåvan. Genom alla besvärligheter som ett liv alltid innehåller, även om dessa varierar från person till person, kommer personligheten att stärkas och människan att renas.

Från vår synpunkt skall en besvärlig livsväg alltid belönas med en snabb utveckling inom något viktigt område. Det kan tyckas som en stor uppoffring att ta emot smärta med tacksamhet, men har man nått så långt är man på många sätt nästan en fullkomlig människa. Ilska och sorg är naturliga, men dessa känslor bör följas av ett accepterande av den gudomliga viljan för att lektionen verkligen skall göra nytta. Vi låter olika sorters prövningar drabba olika människor men ingen kommer undan eftersom ni alla är på Jorden för att utvecklas.

Era förmågor skall växa och detta sker bäst genom att de härdas i strid på ett eller annat sätt. Oftast är det en strid med det egna egot, den egna viljan. Viljan är så viktig för att människan skall gå framåt men den måste också tuktas under en större vilja. Våra viljor skall arbeta i samklang och harmoni för att den största möjliga utvecklingen skall nås. Om inte detta sker blir människan vilsen och olycklig.

Att inte vara i samklang med den högre viljan är den största orsaken till mänsklig olycka och sorg. När man arbetar mot sin sanna natur och sin sanna uppgift arbetar man alltid i uppförslut. Man känner motgångarna hårdare och man upplever sig som missförstådd och missan-

passad. Detta skall inte tolkas som att alla skall arbeta i Guds direkta tjänst, utan varje livs-uppgift är lika viktig oavsett art.

När man finner sin rätta väg, vad denna än innebär för just den människan, upplever man harmoni och lycka. Att låta sig styras av yttre företeelser och av vad andra människor tycker och tror leder i allmänhet till disharmoni och olycka. Och framför allt skapar det inte den tänkta utvecklingen för människan. Hur skall man då finna denna harmoni och samklang med den högre viljan?

I varje människa bor en själ som i grunden vet vad som krävs i detta liv. Vi har alla kunskapen inom oss när det gäller vad som är rätt för just mig. Men denna kunskap kan inte nås utan att man arbetar med sig själv. Man måste anstränga sig och vara beredd på att man kan möta motgångar. Vägen är inte lätt men det är det viktigaste arbete en människa har att göra, detta att finna sin egen sanning. Sanningen finns inom er är en gammal sanning och den är evig, lika evig som livet.

Varje gång en stråle av sanningen lyser fram genom en människas medvetande har vi uppnått en framgång i vårt arbete. Varje gång det gudomliga visar sig för människan får han eller hon en ny insikt som är till nytta för resten av livet och ofta även i kommande liv. Vi arbetar ju på mycket lång sikt, men varje framgång i detta avseende påskyndar färden mot målet.

Ni människor ser sällan hur er livsväg stadigt för er framåt mot ett långsiktigt mål, men ni kan vara övertygade om att det verkligen är så för var och en av er. Inte kan ni överblicka längden på vägen eller vilken milstolpe ni har passerat, men ni kan ändå alltid vara övertygade om att vi är med och hjälper er framåt på det sätt som är bäst i just ert personliga fall. Plötsligt kan en glimt av tillfredsställelse och glädje avslöja för er att ni är på rätt väg, men i allmänhet avlöses denna av nya besvärligheter men då skall ni veta att nu är det dags för nästa steg framåt.

Vi väljer verkligen med omsorg för att livets erfarenheter skall stärka er på bästa sätt. Även om livets yttre förhållanden är lugna och trygga kommer alltid motgångar av olika sort, och de är alltid valda för största möjliga effekt och snabbast möjliga framsteg. Om ni bara kunde få denna förvisning, att allt ändå siktar till att ni i slutändan skall kunna stå segrande vid målet, skulle allt i jordelivet upplevas som så mycket lättare. Men ofta känner man sig orättvist drabbad när en prövning kommer, i stället för att tacksamt ta emot den i förvisning att den sänts av en älskande förälder.

Vi arbetar faktiskt som föräldrar som försöker hjälpa sina barn framåt på bästa sätt. Inte genom att linda in dem i bomull och ta bort minsta sten i deras väg, utan genom att låta dem gradvis växa och utvecklas mot allt större mognad och förstånd. En vis förälder låter barnen göra sina egna erfarenheter men under kontrollerade former och med tanke på deras säkerhet.

Vi arbetar på samma sätt men i större skala. Genom att livet innehåller erfarenheter som leder personen framåt mot allt större mognad, växer också det förråd som kan ses som en färdkost för evigheten. Det förråd som ibland uttryckts som att "samla i ladorna" är det sanna resultatet av en människas livsöde. Inget annat kan man ta med sig på den vidare färden, men detta samlade vetande av andlig art som personen har med sig är oförgängligt.

Vad är då ett andligt vetande? Det är sådant som för den oinsatte kan te sig som främmande och ibland farligt. Det handlar om förmågor som inte bara är till nytta i jordelivet utan också är användbara i nästa tillvaro. Livet fortsätter alltid, även om den aktuella inkarnationen läggs

av. Man går vidare till nya liv och nya erfarenheter. Människor borde alltid ha detta långsiktiga perspektiv. Visst är livet på Jorden just nu viktigt men det kommer också nya liv och nya erfarenheter. Varje händelse i nuet kan faktiskt återverka långt fram i tiden, i ett annat liv. Det man sår får man också skörda. Denna gamla sanning kan aldrig underskattas. Vad man lagrar undan i nuet kan alltid komma till användning längre fram.

Men det är bara vissa speciella förmågor och färdigheter som har denna karaktär. De är av ett ursprung som inte är jordiskt, och de skall användas i ett sammanhang som inte heller är det. Den största delen av alla kunskaper och färdigheter man förvärvar i ett jordeliv är också förgängliga. Endast mycket små fragment lagras för senare bruk, och insamlandet av en ryggsäck som är helt fylld av förnödenheter för evigheten är en mycket lång och mödosam process.

Man skall inte låta sig nedslås av denna tanke, ingen vet hur långt kommen man är på denna väg förrän man står vid målet, och då kommer vägen bakåt att uppfattas som kort och lätt. Målet är värt varje möda och varje försakelse, och livet bjuder också alltid på goda stunder. Vi avväger noga hur mödor och belöningar skall fördelas och ingen borde uppleva sig utan belöningar i livet. Inte handlar det om yttre tillfredsställelse, men våra belöningar finns i ett lugnt och harmoniskt sinne, i kärlek till medmänniskor och natur. I allt vackert som er värld faktiskt bjuder på i varje stund.

Solen lyser över både onda och goda, det är en gammal sanning. Alla får ta del av våra belöningar även om de inte strävat på i den riktning vi anvisat vid varje tillfälle. Men visst ligger det en stark maning i detta att man måste försöka göra sitt bästa oavsett situation. Att varje människa har ett stort ansvar för sig själv och andra. Resan är inte lätt, men den som kämpar kommer fram fortast, och det är i sig den största belöningen.

Ett förspillt liv är en sorg för oss som försöker hjälpa er, och den skada som vållas tar lång tid att reparera. Inte bara försenar man sin egen utveckling utan man skadar och hindrar också andra som är knutna till en själv. Dessa andra finns inte bara i jordelivet utan kan också finnas i andra världar, andra dimensioner. Våra gemensamma strävanden skördar också gemensamma belöningar och straff. Inte straff i den gamla bemärkelsen, men just genom att utvecklingen hindras och försenas. Hur detta går till skall vi behandla senare.

Men varje människa har i alla fall ett stort ansvar att uppfylla. Detta att i största möjliga mån försöka arbeta på sin egen utveckling och sitt eget framåtskridanden. Låt oss tillsammans fundera över vad detta innebär. För det första kan man aldrig lägga skulden på någon annan för det man drabbas av. Man kan vara säker på att det som sker har en högre orsak, att man själv har skapat de förutsättningar som lett till det som hänt. Inte på det praktiska planet alltid, men genom att man agerat på ett sådant sätt att händelsekedjan satts igång. Och som vi sa kan detta ha skett för mycket länge sedan.

I grunden ligger sanningen att allt sker till det bästa i det långa perspektivet. I påståendet ”som man sår får man också skörda” ligger inte bara belöningar, utan också en uppmaning att rätta till de skador man orsakat. Denna förpliktelse kan ta lång tid att träda i kraft men förr eller senare sker det. Man sätts i de förhållanden som bäst passar för att man skall bli i stånd att sona sin skuld. Inte sker det genom att man straffas, utan genom att man utvecklas och kommer till insikt om de samband som gäller.

Man måste lära sin läxa innan man kan gå vidare. Ibland tar det många liv men ibland kan det gå relativt enkelt. Det beror på personens förmåga att tillgodogöra sig det som livet bjuder på i

form av läxor och undervisning. Varje erfarenhet skall ses i detta ljus. Inget kommer över en människa som denna inte på ett eller annat sätt har behov av.

Stora världskatastrofer skall också ses på detta sätt. Dels genom att de alltid har en bakomliggande orsak, och dels genom att de ger nödvändig undervisning till människorna. De stora händelserna är naturligtvis mest effektiva genom att de skapar erfarenheter som en större del av mänskligheten behöver och kan dra nytta av.

Varje människa borde alltså ägna sitt liv den största uppmärksamhet. I livet finns många korsvägar inbyggda men om man är lyhörd och uppmärksam kan man börja skönja de mönster som ligger bakom det som sker på ytan. Varje yttre händelse kan tolkas i skenet av den egna personliga utvecklingen, och livet blir mycket klarare och mer logiskt om man lyckas förvärva detta seende. Samtidigt är denna förståelse en förutsättning för att man skall kunna styra sitt liv och göra vad som är rätt i varje enskilt fall.

Det finns inga objektiva kriterier när en människa skall avgöra en fråga i sitt eget liv, utan allt måste relateras till denna underliggande struktur eller plan för livet. Vet man detta blir allt så mycket lättare eftersom allt får en mening. Meningslöshet är förfärligt. Om livet bara vore en slumpmässig företeelse fanns det ju ingen anledning att sträva. Innerst inne vet alla detta, att deras liv har en mening, det är det som gör det möjligt att uthärda alla strapatser. Trodde man inte att det fanns ett mål skulle man naturligtvis duka under för minsta motgång.

Men kunskapen är inte medveten, den finns inskriven i livets inneboende drivkrafter. I lusten att föröka sig, i kampandan. I allt som gör att människan är människa. Och stimuleras denna insikt, görs medveten, blir människan med ens mycket mer målmedveten, mer trygg och mer optimistisk. Då kan man plötsligt klara allt som livet bjuder eftersom man vet att det faktiskt har en avsikt och är berättigat i den situation man är i.

Varje gång en sådan insikt etableras jublar vi för då har vi fått en aktiv medarbetare i vårt arbete. En människa som kan göra sin del av arbetet och därigenom hjälpa sig själv och oss framåt fortare. Detta samband mellan människan och hennes lärare är alltså aktivt genom alla liv och av största vikt för att allt skall ske såsom avsett. Vi låter ingen vandra sin väg utan att ge personen all ledning vi kan. Men det beror på människans utvecklingsnivå hur denna ledning skall se ut.

Ett litet barn får handgripligen ledas av sina föräldrar och så är det också i detta fall. Om människan är omogen kan det behövas mycket kraftfulla tecken för att han eller hon skall förstå vår avsikt. I takt med att personen mognar blir vår ledning allt mer subtil, eftersom känsligheten hos personen ökar för vad som är våra råd och vad som är andra yttre eller inre företeelser.

Vi kan alltid ändra sättet som vi kommunicerar med en människa, och vi gör det också från tid till annan för att bredda personens register. Hjälpa honom eller henne att utvidga sina förmågor. Vi låter varje människa växa i sin egen takt, mot sitt eget mål. I det yttre kan två människors livsväg vara snarlika men i det högre perspektivet kan deras livsuppgift variera ofantligt. Därför skall man aldrig döma någon annan eller ha åsikter om de val han eller hon gör. Människorna vet inte något om vad som ligger dolt i andras livsplan. Det som en kan perfekt, kan en annan ha långt kvar att uppnå. Och ändå kan dessa två i det yttre ha likartad framgång.

Våra läxor lärs inte i det yttre utan i det inre. I människans egen inre utveckling kan vi avläsa vad som är nödvändigt i nästa steg. Vi försöker så gott det går att underlätta men erfarenhe-

terna måste människan själv dra. Man får aldrig något för gratis utan det krävs ett aktivt arbete att få tillgång till det som vi avsett med varje erfarenhet. Ju längre en människa kommit i sin utveckling desto lättare har hon eller han att göra dessa erfarenheter, förstå dessa läxor. Det beror på att man då har en andlig erfarenhetsbank att falla tillbaka på.

Man har många liknade erfarenheter bakom sig som satt spår i personligheten. Dessa spår av tidigare erfarenheter skapar en mognad som gör det möjligt att snabbt komma vidare och framåt. Inte märks detta i yttre färdigheter men en tränad person kan urskilja det i sättet som människan möter olika typer av händelser i livet. Hur väl man kan hantera sitt liv, hur etablerad man är i sig själv.

Hela utvecklingen, evolutionen syftar till att uppnå denna förmåga att hantera vad som möter i livet. Har man denna förmåga kan man gå vidare i förvisningen att man är väl rustad för framtiden. Men de flesta människor har mycket kvar att lära. De kan kanske uppfatta sig själva som högt stående på grund av att de lyckats i yttre avseende, men om inte den inre världen är i harmoni är det mycket kvar att lära.

Vi låter ingen gå genom livet utan att vi prövar varje steg. Allt som möter innehåller denna typ av test av personligheten. Om man misslyckas i ett test kommer man förr eller senare att mötas av en erfarenhet som stärker de egenskaper som behöver stärkas. Det ligger en så stor vishet i detta system. Visst har varje människa en fri vilja men hon behöver också hjälp att utveckla och förfina denna vilja.

Allt eftersom erfarenheterna hopas genom livet kommer man att bli i stånd att bruka sin vilja på ett alltmer målinriktat och effektivt sätt. Om viljan bara används för att vinna kortsiktiga fördelar, kan man vara säker på att den behöver stärkas i en riktning mot mer långsiktighet. Om man brukar sin vilja till nackdel för andra, kommer man att bli tvungen att lära sig förstå andras känslor och lidande genom egna bittra erfarenheter. Samtidigt som kampen kan vara hårdare för de människor som har en stark vilja, är det också ditåt vi strävar. Om viljan är både stark och disciplinerad är den ett verktyg som är omistligt för den egna utvecklingen och för att denna skall bli så snabb och smärtfri som möjligt.

Hur stärker och disciplinerar man då viljan? Som alltid finns det bara en väg och det är genom egna direkta erfarenheter. Visst kan man aktivt stärka viljan själv, men då blir det ofta på andra människors bekostnad. Men genom de erfarenheter som livet ger får man den rätta träningen. Det krävs så lång tid att mejsla fram en personlighet och varje litet steg verkar sakna samband med det som är den verkliga avsikten. Men sammantagna blir alla erfarenheter det raster genom vilket den sanna personligheten kan skönjas.

Livet på Jorden skall alltid ses i detta ljus. Det är erfarenheterna som är meningen med resan. Utan erfarenheter som man gör till lärdomar är livet bortkastat. Inte är det de mest spektakulära händelserna i yttre mening vi talar om, utan de små steg som ändå tillsammans utgör hela resan. Därför skall inga erfarenheter på det jordiska området föraktas. Varje typ av erfarenhet är nödvändig, kroppslig, själslig, andlig. Hela spektret skall gås igenom, och i vilken ordning utvecklingen sker varierar naturligtvis från person till person.

Men ändå är den fysiska världens företeelser det som i allmänhet först bemästras. Men den måste också paras med motsvarande själsliga och andliga mognad. Varje nivå innehåller i sig en bild av den fullkomnade människan om än i förminskat format. Därför är evolutionen en spiralformad utveckling, varje varv innehåller i sig hela utvecklingen men på den aktuella

nivån. Alla egenskaper måste utvecklas i balans och harmoni med varandra. Skulle utvecklingen gå fortare på något område måste den stoppas till de andra hinner i kapp.

Detta upplevs ofta som orättvist eftersom man vill utvecklas på det område där man hunnit längst, men är i förlängningen ett mycket vist system. Om personligheten får utvecklas i obalans under en längre tid kan skador som tar lång tid att reparera uppstå. Därför vakar vi särskilt över att inte vissa förmågor tar överhanden och utvecklas på bekostnad av andra. Detta sker inte bara inom en livstid utan naturligtvis över det längre tidsperspektivet av flera liv.

Skulle en förmåga behöva stoppas i sin utveckling sker det genom att förhållanden skapas som i stället utvecklar de andra aspekterna av personligheten. Om man böjer sig inför detta och accepterar sin lott kommer man också snabbare att uppnå en personlighetsmässig balans. Om t.ex. de fysiska förmågorna tagit överhanden skapas förhållanden i detta eller nästa liv som omöjliggör en fokusering på detta område, och därigenom tvingar fram en utveckling på andra.

Detta kan verka grymt men är i själva verket en omtanke om den stora utvecklingen. Den får inte längre störas av denna obalans, utan nu är det dags att rätta upp kursen. Vi gör aldrig något för att skada, finns inte anledning vidtar vi inte heller några åtgärder. Om en människa känner sig själv vet hon instinktivt vilka områden som behöver stärkas och söker sig till de förhållanden där detta kan ske. En sådan människa söker alltså inte i första hand det som är lättast för henne eller honom, utan arbetar aktivt för att stärka svaga sidor i sin personlighet.

När våra och personens strävanden går åt samma håll förstår ju var och en att effekten ökar ofantligt. Personen känner allt större tillförsikt i det den företar sig och stärks gradvis i sina strävanden. Varje gång detta sker ökar vi våra ansträngningar eftersom vi ser att det finns en god jordmån att arbeta med. Varje liten, i det yttre obetydlig, ansträngning i denna riktning noteras från vår sida och uppmuntras aktivt genom drömmar och aningar. Om än ansträngningen inte leder så särskilt långt har ändå viljeinriktningen noterats hos oss.

Att vara en god jordmån är så viktigt. Om man öppnar sig och tar emot det vi ger kommer man också att gå framåt så mycket snabbare. Vår ledning sker genom yttre företeelser, men framförallt genom det som leds in i sinnet hos dem vi arbetar med. Är man mottaglig för detta som kommer in är man en god jordmån för vårt arbete. Det är alltid viktigt att skapa förutsättningar för att kunna ta emot vår ledning. Detta sker genom att man ger sig själv tid samt lugn och ro för att lyssna inåt, och också som vi nämnt att man arbetar med sina drömmar.

Om man lyckas öva upp förmågan att uppfatta oss har man en oöverträffad hjälp på vägen framåt. Det vi ger är ju helt avpassat för den som tar emot det och kan inte jämföras med andra källor. Den som lärt sig ösa ur vår djupa källa av vetande och kunskap har fått en oöverträffad gåva. Vi leder våra barn med en sådan stor kärlek och förståelse. Ingen kan tävla med den överblick och kunskap som vi har.

I sig självt är ett människoliv så kort att man aldrig kan nå upp till den fond av vetande som är nödvändig. Vi går alltid in och försöker stärka och utveckla personen även om han eller hon inte alls söker vårt stöd. Om man lyckas öppna sig för vårt inflytande blir naturligtvis effekten större. Våra meddelanden går fram mer oförvanskade om man är medveten om processen och aktivt söker denna källa till kunskap. För varje gång man lyckas tolka vårt budskap och ser i sitt liv att det faktiskt stämde stärks man naturligtvis i sin övertygelse om att det är rätt sätt att söka stöd.

25/8

I varje tidsålder har det funnits människor som velat nå längre än vad den stora allmänheten strävat mot. Dessa människor har alltid mötts av misstro och rädsla från sin omgivning. Det som för en verkar enkelt och självklart är för andra något skrämmande. Reaktionen har ofta varit förföljelse och våld av olika art, men i några fall lyckades man ändå föra kunskapen ett steg framåt.

För dessa människor var inte det ockulta området något skrämmande eller okänt. De såg det tvärtom som gudarnas vetenskap och använde sina kunskaper för att främja mänskligheten. De stora lärarna i världshistorien har alltid öst ur denna rika källa till kunskap och vetande.

Inte är det en enkel väg men om man beträder den på allvar kan man nå oanade framgångar. För vissa har den naturligtvis lett på avvägar, det finns inget i er värld som inte kan missbrukas, men för de flesta gav kunskapen dem en kontakt med det största vetandet.

De stora världslärarna, Jesus, Buddha etc. hade alla denna typ av kunskap. Utan den hade de inte nått så långt som de gjorde. Vi försöker alltid uppmuntra de människor som söker vetande inom detta område eftersom det är här vi kan få den bästa kontakten med er människor. Därför måste man vara ödmjuk inför denna vetenskap. Den kan ge fruktbara resultat men man riskerar också stora misslyckanden. Det finns inte några stora marginaler att spela på när man tar dessa krafter i besittning.

Vi försöker naturligtvis så långt som möjligt bädda för att inga misstag kan ske men människans natur och vilja har dock i allmänhet den största betydelsen. Vill man inte följa den rätta vägen kan vi inte inkräkta på denna viljeinriktning. Därför är det av största vikt att adepter inom detta område har tränats att inte missbruka de gåvor som ges. Vi måste vara helt säkra på att vi kan lita på honom eller henne innan vi släpper fram personen ytterligare ett steg på vägen. Visst har vi stor makt men lagen säger ändå att människans fria vilja måste få råda i alla sammanhang. Utan den är naturligtvis inga riktiga framsteg möjliga.

För att man skall bli en sann adept i vår tjänst måste man alltså försaka den världsliga uppskattningen och berömmelsen. Våra gåvor kan aldrig användas för att göda egot på något sätt. Man måste alltid vilja använda dem till det stora helas bästa på något sätt. I allmänhet är det framsteg som görs för att människornas kunskapsbank skall växa. Inte sker det i allmänhet några yttre spektakulära framsteg vid denna typ av arbete, utan det är vanligtvis små steg framåt i evolutionens tjänst. Varje sådant steg är en seger för oss och vi arbetar över hela Jorden för att detta arbete skall gå framåt. Vi låter våra gåvor regna ner över människorna i hopp om att någon liten smula skall plockas upp och komma till användning för mänsklighetens bästa. Varje sådant tillfälle utgör en förmering av mänsklighetens fond av vetande.

Det ockulta arbetet har felaktigt fått en negativ stämpel, man har en bild av att det är onda makter som utnyttjas. Men detta är helt fel, det ockulta arbetet står alltid i det godas tjänst. Vi använder våra stora krafter för att tillsammans med adepten uppnå ett mål av något slag. Inte låter vi våra källor användas till att ösa upp värdelöst eller skadligt vetande. Det är alltid ett högre bud som styr det som sker.

Vid sådana tillfällen är det också alltid adeptens egen vägledare som är aktiv från vårt håll. Han eller hon leder naturligtvis sin skyddsling på en så säker väg som möjligt. Kan man inte vara säker på en lycklig utgång avbryts försöket för denna gång och man avvaktar till ett bättre valt tillfälle. Trots detta sker det naturligtvis någon enstaka gång ett misslyckande men

man försöker alltid hitta ett nytt tillfälle att uppta undervisningen. För visst är det en undervisning det handlar om.

Det är en skolning i de förmågor som behöver utvecklas för att människan skall bli klar för nästa steg i tillvaron. På Jorden är dessa förmågor egentligen inte nödvändiga utan de behövs för att man skall bli färdig för nästa tillvaro i den kosmiska verkligheten. Varje gång en människa utvecklar mästarskap inom det ockulta området har vi fått en omistlig medarbetare i vårt arbete att föra mänskligheten framåt mot det stora målet, att förenas med Alltet. Därför är dessa framgångar oerhört viktiga men det är alltid svårt att uppnå dem.

Det finns så många hinder för vårt arbete. Dels sådant som finns i människorna själva i form av rädslor och fördomar. Och dels sådant som omgivningen skapar för att förhindra en sådan utveckling. Under långa tider var varje framsteg i sådan riktning förenat med fara för liv och lem. Förföljelserna var våldsamma och vårt arbete var verkligen mycket mödosamt. Vi försökte inplantera våra kunskaper i era sinnen men det var i stort sett omöjligt att nå någon framgång under dessa tider.

I dag är det om möjligt ännu svårare eftersom det rationella tänkandet är ett så stort hinder för dessa framsteg. Varje gång vi börjar röna någon sorts framsteg upplever vi att människornas egna skyddsmekanismer träder i kraft och stänger oss ute från vidare framsteg. Detta innebär inte nödvändigtvis att det vi gör är förgäves men arbetet blir så mycket mer mödosamt och tidsödande. Det rationella tänkandet har sin givna plats i de jordiska förhållandena men det fungerar inte i det andliga arbetet. Rationalismen har rönt så stora framgångar och det med all rätt men allt har sin rätta plats.

I andens rike gäller andra lagar än på det fysiska planet. Där måste man vara öppen och nyfiken, sökande efter nya kunskaper och sanningar. Man kan inte låta sitt fria tänkande begränsas av allsköns gamla uppfattningar och föreställningar. En fri själ kan göra stora framsteg, men alla sorters begränsningar i kropp och tanke förhindrar själens fria utforskande av de andliga områdena. Ni skulle verkligen inte lägga de begränsningar på er själva som ni gör om ni visste vilka stora framsteg ni kunde göra inom detta område.

Men som alltid måste man vara mogen för det som skall ske och varje individs mognad är ju en oerhört lång process över många liv. Låter man bara denna mognad ske i den takt och på det sätt som är bäst uppnår man förr eller senare en nivå där dessa typer av förmågor börjar utvecklas. Det är inget man skall söka aktivt utan när det är dags kommer vi att se till att det sker.

Alla barnsliga försök som görs i denna riktning kan aldrig nå några riktiga framgångar men ett sökande som görs på rationell grund, dvs. med utgångspunkt från en riktig mognadsnivå, kommer alltid att leda till någon typ av framsteg. Inte alltid, eller kanske till och med mycket sällan sådant som människan själv vill uppnå, men sådana typer av framsteg som är avpassade för adeptens aktuella behov. Dessa behov varierar från fall till fall och från tid till annan men innefattar alltid någon form av andlig utveckling.

Det andliga området är svårt att förstå om man inte själv kommit en bra bit på utvecklingsvägen men kan enkelt sägas innefatta allt som rör sig utanför den fysiska och mentala sfären. Andens rike finns inom er och vägen dit är både lång och svår, men när man blivit insläppt i detta rike kan människans riktiga utveckling ta sin början. Nu är man i alla fall en bra bit

kommen mot målet, och våra ansträngningar kan börja bli mer målmedvetet inriktade på att utveckla vetande inom detta område.

Alla människor som klivit över tröskeln hit upplever det som smärtsamt och svårt precis som alla nya vägar upplevs oavsett inom vilket område de beträds. Vi försöker underlätta detta inträdande så mycket som möjligt men det innefattar alltid lidande på det fysiska eller mentala planet. Har man inte genomgått detta lidande kan man inte räkna med några varaktiga framsteg, utan då har man i allmänhet bara skrapat på ytan av något som man i själva verket inte har en aning om.

Att utveckling innefattar lidande är en sanning som inte skall föraktas. Söker man bara de vägar som är lätta att färdas på och som ger omedelbar tillfredsställelse kan man inte räkna med några stora framsteg heller. Vi skulle gärna ingjuta kämpakrafter i alla människor men vi vet ju också att dessa krafter i många fall skulle användas på helt felaktigt sätt och med helt felaktigt resultat. Därför måste denna utveckling ske på våra villkor och under vår kontroll.

Om någon uppnår en nivå där han eller hon kan börja verka mer aktivt inom det ockulta eller andliga området har vi i allmänhet sört för att det sker på ett för alla parter säkert sätt. Inte säkert på så sätt att det är fritt från problem av olika slag, men säkert för personens långsiktiga hälsa och utveckling. Det är viktigt att komma ihåg tidsperspektivet här, eftersom det som kortsiktigt kan tes som misslyckanden eller tillbakagång, på lång sikt kan innebära stora framgångar. När vi talar om lång sikt menar vi alltid sett över flera livstider.

Ett människoliv är en kort parentes men utvecklingen fortsätter ju i liv efter liv. Denna kunskap bör ge människorna kraft att lyfta blicken från de problem som tynger dagen och ge tillförsikt inför framtiden. Allt som sker har en mening och det man utsätts för i nuet kan ha en stor betydelse när man kommer längre fram på sin väg. Vi låter inga olyckor drabba oförskyllt utan allt har en mening, men den kan inte alltid överblickas i detta liv och kommer kanske aldrig att bli förstådd av den människa som drabbas. Huvudsaken är att den verkan vi vill uppnå verkligen ges möjlighet att göra det som var avsett för att föra människan framåt i något avseende.

Vi är alltid glada när en människa tar steget och börjar sitt arbete på det andliga, ockulta området. Visst har det förknippats med svart magi hos de oförstående, men för oss är detta det mest fruktbara fält vi har att arbeta på. Här har vi tillgång till verktyg som annars inte hade varit möjliga att nyttja. Vi kan påverka på ett mycket mer direkt sätt och det är till stor nytta och glädje både för oss och för den människa det gäller. Varje framsteg i denna riktning borde belönas i er värld i stället för att straffas.

Inom detta område arbetar man i direkt kommunikation med sin ledare och det är en stor nåd att få den möjligheten. Varje gång kanalen mellan oss och er öppnas i någon utsträckning får vi möjlighet att påverka de jordiska skeendena mer direkt och det är till nytta för alla människor. Våra röster klingar nästan alltid ohörda och när vi någon gång får möjlighet att kommunicera med er är det en stor fest här hos oss.

Vi vill ju verkligen ha till stånd denna typ av kommunikation eftersom världens välfärd och långsiktiga utveckling är vår stora uppgift. Men vi måste alltid arbeta via ombud, det direkta arbetet i er värld måste ni själva utföra. De vi kan göra är att utbilda och utveckla era förmågor men ni måste själva göra bruk av dem på det sätt som är avsett. Här spelar alltså er egen

viljeinriktning en avgörande roll. Inget händer om inte ni själva är intresserade av att det skall ske.

Viljan har också många nivåer eller områden där den verkar. En viktig del av utvecklingen är att utvidga viljan till att verka inom allt vidare fält. Den mest primitiva viljan är knuten till det allra mest personliga och den kan felaktigt förväxlas med egoism. Men denna vilja är en nödvändig förutsättning för människans överlevnad. Man måste alltid ta ansvar för sig själv, välja de omständigheter som är bra för en själv.

Först när man medvetet brukar sin vilja för att skaffa sig fördelar på andra människors bekostnad är det egoism inblandad i viljan. Men detta kräver att man har ett begrepp om vad som är rätt och fel och det ligger inte i den allra primitivaste viljan, överlevnadsinstinkten. Denna vilja måste först utvecklas innan någon annan utveckling kan ske. Om man saknar överlevnadsinstinkt kommer inte några andra aspekter av livet att få utrymme att utvecklas och växa. Kampen för den dagliga tillvaron blir så överväldigande att man helt enkelt inte har kraft över för något annat. Men så snart denna grundläggande vilja finns på plats kommer den att ta över kommandot över de grundläggande funktionerna, och då får medvetandet utrymme att arbeta på andra nivåer.

En stark överlevnadsinstinkt är alltså en grundläggande förutsättning för all annan utveckling. Denna kraft kan verka grym och rå men den är av grundläggande betydelse för allt liv och skall verkligen inte föraktas. Den, liksom livet, är en gåva från Gud. Livet på planeten Jorden är en utmärkt skola för att stärka och utveckla överlevnadsinstinkten. Visst kan det verka vara en grym och hård värld men den har utformats för att på bästa sätt stärka och utveckla denna livsnödvändiga kraft. Utan den dör livet ut och nya livsformer som är bättre anpassade tar över. Det är naturens lag och den är mycket vis.

Allt som inte kan överleva av egen kraft ersätts av något som är bättre anpassat. Det finns ingen mekanism som bättre kan understödja evolutionens nödvändiga förlopp. Men det som är dominerande på de lägsta, mest primitiva nivåerna måste också kompletteras med andra mekanismer högre upp. Till exempel måste medlidande och kärlek utvecklas för att människan skall närma sig det som den var avsedd att bli, en avbild av det Gudomliga. Detta är hela drivkraften bakom evolutionen, att människan allt mer skall närma sig det Gudomliga.

När utvecklingen kommit så långt att man har tillägnat sig de grundläggande färdigheterna kan man också få utrymme för att utveckla andliga förmågor och krafter. Men allt bygger på vartannat, inget steg kan hoppas över och inget steg är heller mer viktigt eller mer "heligt" än något annat. Livet är heligt, en gåva från Gud, allt annat är bara medel för att utveckla detta liv till största möjliga fulländning. Alla steg måste gås, alla cykler genomlöpas men allt siktar till samma måluppfyllelse. Allt har sitt fulla berättigande i jordsystemet.

Varje steg är heligt i livets utvecklingsprocess och ingen aspekt av livet skall föraktas eller förtryckas. Allt en människa får är en gudomlig gåva och ingen aspekt är mindre värd än någon annan. Ett liv i rikedom är ett liv i balans. Att allt får växa och utvecklas så som det är avsett. Förtrycker man någon aspekt, fysisk eller mental, har man också gjort våld på denna gudomliga balans.

Ett liv i harmoni speglar en kropp och en själ i harmoni. Harmoni är inget man uppnår genom yttre medel utan är helt och hållet en kvalitet som utvecklas i det inre. Förmågan att finna skönhet och kärlek i den allra minsta och till synes mest oviktiga händelse eller företeelse är

ett tecken på inre harmoni och en glädje och rikedom i livet. Men denna harmoni kan inte uppnås utan att alla aspekter har utvecklats efter sina egna förutsättningar.

Låter man en aspekt ta överhanden rubbas med all säkerhet harmonin. Att odla kroppen på själens bekostnad, eller de mentala förmågorna utan att den andliga aspekten tas tillvara, medför obalans och i förlängningen sjukdomar av olika slag. Att låta de materiella aspekterna styra sin tillvaro till hundra procent innebär att man inte utvecklas på det andliga området och det leder till olika sorters bristtillstånd.

Bristande medkänsla och kärlek för medmänniskorna och för Jorden vi lever på är ett symptom på en underutveckling av det andliga området. Men motsvarande överbetoning av själslivet på det fysiska livets bekostnad är lika sjukdomsframkallande. Kroppen kan aldrig behandlas som en slav, den är människans vän och kompanjon i livet på Jorden och den skall vördas som den grundläggande förutsättning den är för själslig och andlig utveckling.

Vi låter inga aspekter av det mänskliga livet vara obeaktade. För dem som vi fått i vår vård försöker vi skapa bästa möjliga förutsättningar för fysisk, själslig och andlig utveckling men som alltid måste människan samarbeta på alla områden. Vi kan inte styra utan bara råda, men förr eller senare kommer omständigheterna att formas på ett sådant sätt att de försummade aspekterna av en viss människa lyfts upp till sin rätta nivå. Varje steg framåt måste kompenseras så att den totala harmonin inte störs eller utvecklas vidare på ett sätt som inte är optimalt.

När vi har kommit i närmare kontakt med en individ kan vi underlätta denna balansgång på ett mer effektivt sätt. Vi kan hjälpa individen att stärka sina intuitiva förmågor och då blir han eller hon allt mer skicklig på att avläsa och korrigera sin egen balans. Personen blir allt bättre på att urskilja vad som är rätt och nyttigt och kan på så sätt själv skapa allt bättre förutsättningar för sin fortsatta utveckling.

Intuitionen är den viktigaste själsförmåga en människa äger. Den sätter henne eller honom i stånd att avläsa nivåer i verkligheten som är oåtkomliga för det rationella tänkandet. Man får en mycket större säkerhet i sina bedömningar eftersom man kan väga in information som inte är tillgänglig för de allra ytligaste lagren av mentala förmågor. Rationellt vetande och kunskap är naturligtvis bra och ofrånkomliga nödvändigheter i en personlighet, men om de inte kompletteras av intuitiva förmågor är de i grunden ganska oanvändbara.

Alla stora vetenskapliga framsteg har skett genom att intuition och vetenskap kompletterat varandra på ett fruktbart sätt. Ren vetenskap i sig är ofruktbar och ren intuition kan leda till vanföreställningar, men tillsammans utgör de en oslagbar kombination. Det vetenskapliga fältet har fört mänskligheten framåt i alla tider och är en nödvändig effekt av evolutionen. Ökat medvetande och allt större kunskap används för att föra mänskligheten framåt. Men om vetenskapen får verka utan de intuitiva kvaliteterna leder det med nödvändighet till stagnation.

Nya impulser måste hela tiden föras in från det andliga området för att ett sant framåtskridande skall vara möjligt. Med det andliga området avser vi alltid de influenser som vi från vår sida kan föra ner till mänskligheten. Det handlar inte om en religion eller tro utan är helt kopplat till den källa av vetande och vishet som vi kan ösa ur för att främja mänsklighetens framtida strävanden. Allt kan hämtas ur de gudomliga förråden, ni skall inte tro att en människa i sig själv är i stånd att skapa något helt nytt, allt har sin källa i Gud.

Det mänskliga sinnet är begränsat till vad det vet och kan inte i sig självt skapa nytt vetande eller nya kunskaper. Sann förnyelse har alltid sin grund i kunskap som hämtats ur de Gudomliga förråden. Dessa står inte öppna för var och en utan träning, men om man vill kan man också alltid få tillgång till det man behöver för att uppfylla sin livsuppgift.

Vetenskapliga och andra framsteg har alltså sin grund i andlig kunskap i den mån det verkligen rör sig om framsteg. I annat fall kan man alltid kombinera känd kunskap på nya sätt och för den oinvigde ge sken av att det är något nytt. Men detta är inga riktiga genombrott utan bara en del av den nödvändiga utvecklingen av känd kunskap. Allt har sin tid och alla genombrott måste följas av en tid av assimilering och bearbetning. Kan man inte föra denna assimilation till en nivå där det nya ingår som en naturlig del i mänsklighetens kunskapsbank kan man inte heller förvänta sig ytterligare genombrott inom det aktuella området.

Vi låter inte kunskap bli känd som mänskligheten inte är mogen för, men nu står vi alltså inför ett sådant kunskapsgenombrott. Marken har beretts under långa tider och mänskligheten har äntligen nått en sådan mognadsnivå att vi kan göra denna kunskap känd. Och det handlar idag om ett genombrott på det andliga området.

Mänskligheten har äntligen i stort kommit därefter att den är mogen att ta emot våra bud. Vi har arbetat för detta så länge och grunden är gedigen och därför kommer vi inte heller att misslyckas nu när det äntligen är dags. Det är ett arbete som förts framåt på många fronter och med många goda krafter inblandade. Vi arbetar alla i Herrens tjänst och vår största önskan är att det vi erbjuder skall tas emot av så många som möjligt.

Inte kan man förstå vilka effekter detta arbete kommer att få i framtiden när man som i dag står vid den allra första början av det skede där detta visas upp i öppen dager. Men vi är medvetna om att det är ett arbete på lång sikt även om vi som sagt står inför ett större genombrott. Men som allt annat kommer denna nya kunskap att behöva spridas och tas in i medvetandet hos människor.

Skillnaden i dag jämfört med tidigare är dock att vetenskapen kommit längre och skapat verktyg som kan användas för att sprida information på ett sätt som mänskligheten aldrig tidigare upplevt. Detta är ett exempel på att olika områden måste utvecklas i harmoni för att det stora hela skall gå mot ett bättre tillstånd.

Våra ansträngningar skall krönas med framgång och det är oss en stor glädje. Varje steg framåt för mänskligheten i stort innebär också ett steg framåt för oss som leder människorna. Detta samband är så nära och innerligt, bygger på den allra största kärlekens kraft som genomsyrar allt i universum. När vi kan låta denna kärlek flöda ut över människorna på ett mer effektivt och direkt sätt har vi också tagit ett stort steg framåt.

Våra ansträngningar har varit hindrade av människornas okunskap men kan deras sinnen öppnas kan vi också verka för deras framåtskridande på ett mycket mer direkt sätt. Vi låter inga vägar vara oprövade och nu har vi verkligen ansträngt oss att bryta en ny väg till fromma för mänsklighetens utveckling.

Detta är i sanning en stor dag för mänskligheten, alla profetiors uppfyllande står nu inför dörren. Han som offrade sitt liv för att vinna evigt liv lovade att aldrig vika från människornas sida, och det löftet har han hållit. Men människorna kunde inte ta emot honom. Deras känslighet och uppmärksamhet var inte tillräckligt utvecklade för att de skulle känna hans närvaro.

Deras förmåga till kärlek räckte inte för att de skulle kunna ta emot honom. Han arbetade för att nå dem men det är först nu som detta arbete kunnat föras till framgång. Inte för en större del av mänskligheten men för vissa människor är det nu möjligt att komma i kontakt med Kristus igen. Han är hela Jordens frälsare, den höga Mästare som fått ansvaret att föra människobarnen hem till alltings källa.

Vi arbetar alla tillsammans för att detta uppdrag skall lyckas. Inte finns det olika gudar för olika folkslag. Gud är en och hans makt innefattar hela universum. Visst uppkommer frälsargestalter i olika länder och tider, men våra gåvor är alltid avsedda för alla människor.

Det finns bara en sanning oavsett i vilken jordisk förklädning den visat sig. Alla försök att tilltvinga sig makten och ägarskapet över sanningen skall förr eller senare bestraffas. Den Gudomliga makten är så stor att den når långt utöver vad människorna i sin enfald kan uppfatta. De försök som görs att dölja sanningen skall bestraffas, och den kommer alltid att visa sig igen. Men den tid som nalkas på Jorden innehåller en frihet och frid som aldrig tidigare skådats. Herrens kämpar strider aldrig på det jordiska planet, i det yttre. De arbetar på andens område för att frigöra och föra själar hem till deras rätta boning.

Vi kommer att lyckas i våra föresatser och de människor som stödjer och underlättar detta arbete kommer att belönas. Inte med jordiska medel men med vetande ur de Gudomliga förråden. Nu kan det äntligen sägas vad skatten består i som man kan vinna genom att kämpa sig fram på den andliga vägen. Det är att komma i åtnjutande av den Gudomliga kärleken i all sin glans. Om man når detta är man för första gången hel som människa.

I all jordisk strävan ligger det en känsla av otillfredsställelse, av att vara ofullständig. I korta ögonblick kan man få en glimt av det tillstånd man saknar, vanligen när man förenas med en motpart i en stor kärlek. Men så snart kärleksruset är över är man lika ofullständig igen. Den gudomliga kärleken läker denna brist, förenar det som är splittrat till en helhet. Inget på Jorden kan mätas med känslan av att vara ett med det Gudomliga. Varje jordisk relation är en blek avspiegling av denna allomfattande kärlek.

Att få förenas med det Gudomliga är målet för varje människas resa genom tidevarven. När man njuter sötman av denna Gudomliga förening kan man som människa vara säker på att man står i slutet av alla jordiska strävanden och att nästa tillvaro står för dörren. Den Gudomliga kärleken läker alla sår, helar alla skador så att själen kan gå vidare i den form den var avsedd att anta.

Alla människor har sin individuella väg men målet är ett och detsamma, att förenas med Gud i kärlek. Detta kan synas trivialt men ingen som inte nått dit kan göra sig en uppfattning om vad det egentligen innebär. Detta är inget som sker i någon tillvaro bortom det jordiska utan kan och skall upplevas i jordelivets slutskede, innan nästa tillvaro tar vid och den långa raden av jordiska inkarnationer äntligen avbryts.

26/8

När människorna först kom till medvetande om sin plats i skapelsen började en lång utveckling som inte på något sätt är avslutad i dagsläget. Varje steg på denna långa vandring har styrts av oss och övervakats med största kärlek och omsorg.

Det är medvetandet som skiljer människorna från djuren och som ger dem deras rättmätiga plats i universums historia. Men detta medvetande ställer också krav på hur de förvaltar sitt pund. Varje steg framåt innebär ett större ansvar för sig själv och omgivningen. Varje misslyckande blir större, med mer vittomfattande konsekvenser, ju längre fram i utvecklingskedjan man hunnit. Det kollektiva medvetandet och ansvaret växer hela tiden och ingen kan fransäga sig sin del i det som sker.

Även om man inte tar aktiv del i ett skeende innebär passiviteten i sig ett ställningstagande. Feghet och oförmåga kan ursäktas på lägre nivåer men om en människa nått en viss utvecklingsgrad måste hon också ta sitt ansvar, både för sig själv och för andra. Denna ansvarstagning innebär inte att man skall gå in och påverka andra människor i otillbörlig riktning, utan att man genom sitt eget exempel visar på den rätta vägen.

Att vara rättrådig innebär att man låter andra utvecklas i sin takt och med alla medel försöker underlätta deras väg. Varje ingrepp i en annan människas liv skall ses som ett övergrepp om det inte görs av ren kärlek och omtanke. Har man fått förmågan att påverka andra har man också fått en förpliktelse att göra det på rätt sätt. Det vill säga med hänsyn till vad som i längden är bäst för den andra personen och inte för att själv vinna fördelar.

Den gamla regeln att ni inte skall göra mot andra vad ni inte själva vill bli utsatta för, kan därför ses som en komplettering till grundregeln att man aldrig får skada en annan människa fysiskt eller psykiskt. Hur svårt detta kan vara är väl alla medvetna om men man måste dock alltid sträva mot detta mål. Att aldrig skada en annan människa medvetet. Har man nått så långt att detta blivit till en sanning som införlivats i medvetandet har man kommit en bra bit på vägen mot sann mänsklighet.

Visdomen finns inbyggd i var och en av oss och innerst inne vet alla att detta är en stor sanning, men omständigheterna låter alltför ofta egoism och kortsiktigt tänkande råda. I varje människa bor en stark känsla för att värna om det egna jaget och detta är i sig inget felaktigt. Men denna omsorg om sig själv måste en människa komplettera med omsorg om andra människors välfärd i lika hög grad som om sin egen.

Att utveckla ett sådant medvetande tar lång tid och kräver många bittra erfarenheter. Endast genom att själva varit utsatta för andra människors förtryck kan människor lära sig medlidande och omtanke. Man måste själv ha känt den bittra eggen i de pilar som avlossas från medmänniskorna för att bli till stånd att hålla inne sina egna pilar mot andra. Vet man hur ont det gör att bli sårad undviker man i möjligaste mån att utsätta andra för liknande erfarenheter.

Mycket av det som sker i ett människoliv har denna bakgrund. Varje motgång har en motsvarighet i ett behov till utveckling och förståelse. Väljer man att se sina erfarenheter i detta ljus kan man kanske också i sig själv finna de områden som behöver utvecklas och då har man också fått en hjälp att snabbare gå framåt i lärprocessen. Kan man inte alls förstå varför man drabbas av diverse motgångar, kan man inte heller dra erfarenheter utifrån det som händer.

Visst kräver det en oerhörd möda att lära sig ta livets erfarenheter på detta sätt, men har man väl lyckats nå dit har man öppnat en kungsväg till självförståelse och snabba framsteg. Inte behöver dessa erfarenheter utgöras av stora personliga olyckor utan vardagslivet bjuder hela tiden på en lektion i självutveckling och självförverkligande. Varje relation rymmer i sig fröet till en lektion i livskunskap hur obetydlig den än kan verka. Låter man dessa lärdomar komma till en utan att döma eller fördöma har man öppnat en stor källa till självinsikt.

Och det är verkligen en av de huvuduppgifter en människa har, att lära känna sig själv. Alla människor tror att den de känner bäst är den egna personen men det är i allmänhet en felaktig uppfattning. Det egna självet är i de flesta fall en utforskad kontinent. Man bedömer andra utifrån sina egna reaktioner utan att ha en aning om att det egna jaget är fyllt av komplex och blockeringar. Vet man inte detta kan man heller inte aktivt arbeta på att lösas upp och förändra sådana blockeringar.

Har man en gång förstått detta kan man också förstå att de reaktioner man har på olika händelser och personer grundar sig på helt subjektiva företeelser i den inre världen hos en själv. Varje gång man reagerar med avsky eller hat kan man vara säker på att man stött på något som har en motsvarighet hos en själv och som man inte är medveten om finns där. Sådana starka känslor visar på en diskrepans i det man tror är verkligheten och hur det egentligen är. Låter man sådana känslor styra sitt beteende kan man vara säker på att man i allmänhet handlar felaktigt. Låter man andra drabbas av det man själv bär på inombords har man verkligen inte gjort sin läxa ordentligt.

Lärdomarna som livet ger syftar i förlängningen till att man lär känna sig själv och sitt beteende och att man reglerar sig själv så att negativa effekter undviks. Låter man sina emotionella och intellektuella fördomar råda utan att aktivt försöka motarbeta och lösa upp dem tar man inte tillvara de möjligheter till utveckling som livet erbjuder. Nyckeln till verklig utveckling ligger i det aktiva arbetandet med den egna personligheten. Möjligheten att göra detta arbete ligger i personens grad av självmedvetande och självkänedom.

Ju bättre man känner sig själv desto större möjligheter har man också att aktivt försöka vidareförädla personligheten. Den största bedrift en människa kan göra är att arbeta med sig själv på detta sätt eftersom man då också påverkar andra i samma riktning. Lika söker lika och om man nått en viss nivå attraherar man andra på liknande utvecklingsnivå, och därigenom får alla en större möjlighet till vidareutveckling.

Gemensamma ansträngningar är alltid mer effektiva än isolerade försök. Låter man andra styra sin egen utveckling kommer man inte att gå framåt, men ett gemensamt arbete på lika villkor kan vara mycket fruktbart. Kärlek och harmoni i en grupp likasinnade själar är en grund för mycket gott i detta avseende. Inte får man alltid resultat som syns i det yttre men på de djupare nivåerna av psyket sker hela tiden processer som i sin grund har självutveckling som mål. Dessa processer påskyndas av att man umgås med människor med likartad inriktning som man själv har.

Redan som barn kan de flesta känna denna själarnas gemenskap och man söker sig instinktivt till människor som kan hjälpa en framåt på detta sätt. Varje gång man träffar en sådan själsfrände kan man känna glädjen och tillfredsställelsen av att få ösa ur denna gemensamma källa till utveckling. Därför är det naturligtvis bra att man som människa söker sig till olika sammanhang och olika slags människor för att få denna möjlighet till utveckling i så hög grad som möjligt. Man kan aldrig i förväg veta vilka situationer som bjuder på möjligheten till möten med sådana själsfränder.

Fördomar om människors olika värde förhindrar effektivt möjligheten att utvecklas. Har man dessa barriärer i sitt sinne upptäcker man naturligtvis inte de djupare kvaliteterna hos de människor man möter. Kön, ålder, ras etc. är bara kategorier som döljer att det i grunden är fråga om samma mänskliga strävanden hos alla man möter. Accepterar man att andra människor har

lika stort värde som man själv har, så får man en mycket större förståelse för att det som på ytan kan verka som olikheter ändå bara är något som döljer i grunden samma kvaliteter hos alla människor.

Det alla längtar efter utan undantag är kärlek och bekräftelse. Låter man detta vara en ledstjärna kan man bedöma andra människors beteenden och reaktioner på ett sätt som ökar förståelsen för dem och för en själv. Längtan efter att bli älskade för det de verkligen är, är gemensam för alla människor. Att bli accepterad precis som man är, är en lycka som alltför få får uppleva.

Yttre krav och andra människors upplevda förväntningar driver ofta människor att anlägga en yttre personlighet som stämmer illa med den de i grunden är. Kan man inte visa upp sitt sanna jag kan man heller inte räkna med att bli bemött på ett adekvat sätt. Alla diskrepanser mellan yttre och inre leder till sjukliga beteenden i högre eller lägre grad. Att ensa och sammanföra dessa bilder av det yttre och det inre leder till en större känsla av helhet och mening.

Om man lever på ytan utan att ens känna sitt eget inre landskap kan man naturligtvis inte göra detta arbete med att sammanföra de olika nivåerna till ett helt. Om man alltid bara reagerar utifrån det som andra människor projicerar på en själv kan man aldrig få en riktig självbild. Andra människors tankar och åsikter är deras egendom och man kan aldrig använda dem som en måttstock för en själv.

Man måste finna sin egen inre sanning i varje del av livet, både i det yttre och i det inre. Att tillåta andra att styra sitt eget liv är att göra sig själv en stor otjänst. På sikt leder det till att man tappar känslan för vad som är rätt och fel och att man blir ett offer för de krafter som rör sig i det kollektiva medvetande som vi alla är en del av. Kan man stå fri i detta avseende och bygga upp sin egen måttstock för vad som är rätt och fel blir man en mer nyttig samhällsmedlem och en lyckligare person.

Att veta var man själv står i olika frågor ger i förlängningen en större tolerans eftersom man kan bedöma andras åsikter mot sin egen och därigenom skapa en förståelse för vilka egenskaper och förhållanden som styr respektive ståndpunkt. Litar man bara till andras uppfattningar kan man inte förstå bakgrunden till det som sägs och man blir intolerant och dömande. Man måste välja en viss ståndpunkt, och om valet inte är grundat i en genuin självkänsla och självkänedom måste man försvara sina ståndpunkter genom yttre fakta som med nödvändighet är grunda och onyanserade.

Att skapa sig en säker grund att stå på i sig själv är den bästa medicinen mot fördomar och vanföreställningar. Kan man inte stå emot trycket från andra människors åsikter blir man ett offer för de ofta dunkla strömningar som rör sig i massan av åsikter som presenteras genom massmedier och olika typer av propaganda. Låter man sin inre värld invaderas av sådana yttre företeelser kan man aldrig bygga upp en stabil personlighet. Och det är ändå det som är målet för utvecklingen, att skapa en personlighet som är helgjuten och stark, som kan leda människan mot målet att själv styra sin tillvaro och sitt liv.

Låter man andra hålla i rodret vet man aldrig var man landar. Styr man själv sin båt har man hela friheten att välja kurs och destination. Det sker inte på kort tid eller i ett ögonblick men steg för steg bygger man upp denna personlighet, i samarbete med andra men inte i samklang med de stora massrörelserna i det kollektiva medvetandet. Att stå självständig mot sådana påverkningar är kännetecknet för en fri och stark människa.

Massans väg leder med nödvändighet till likriktning och utslätning och det är ingen led som leder mot personlig utveckling. Varje människa måste lära känna sina unika förutsättningar och man måste förstå och ha ödmjukhet för att man själv och andra har sin egen unika destination och målsättning med livet. Vi är alla i grunden lika men vägen vi har att gå varierar från person till person. Genom att man aktivt söker sig framåt kommer man också att ledas på de vägar som bäst leder mot målet.

Slöhet, att låta andra styra färden, kan leda till att man tappar kursen för lång tid framåt. Men man skall också vara övertygad om att förr eller senare kommer de som leder varje människa att se till att sådana förhållanden skapas som leder tillbaka till den egna utvecklingsvägen.

Lyhördhet för de signaler som livet bjuder på är av stor vikt för att man skall kunna hålla rätt kurs i livet. Man får alltid hjälp på vägen och om man är öppen för den underlättas allt. Att öva upp denna lyhördhet tar naturligtvis tid men kräver framförallt att man går in i sig själv och söker ledning i det man har inom sig i form av inbyggd visdom och kunskap. Alla människor besitter denna kunskap men det som varierar är förmågan att tillgodogöra sig den.

Att ge sig själv utrymme att lyssna inåt och öva denna förmåga till självinsikt och självförståelse är av största vikt. Lever man hela tiden på ytan minskar på sikt denna förmåga allt mer och man blir till slut osjälvständig, ett offer för allt utanför en själv. Men övar man upp sin inre förnimmelse genom att umgås med sig själv kan man räkna med att man blir alltmer lyhörd och förstående även mot andra.

Att förstå sig själv leder också till att man kan förstå andra. Förstår man inte sig själv kan man heller inte förstå andra. Varje människas första plikt är att lära känna sig själv och då kommer man också att bli en människa som är till nytta för andra. Graden av självinsikt är det som bestämmer en människas utvecklingsnivå. Därför är arbetet med den egna personligheten grundläggande för den personliga utvecklingen.

Man kan aldrig frälsa andra förrän man har frälst sig själv. Detta bör vara en grundregel både när man skall bedöma om man själv skall försöka påverka andra människor i deras utveckling och när man möter självutnämnda frälsare och gurus. Har de uppnått en hög nivå av självkännedom och självinsikt kan man alltid lita på att de också kan hjälpa andra, men om de inte är klara med sitt eget inre arbete bör man inte ta deras råd för sanningar utan inse att de är speglingar av en annan människas subjektiva värld och värderingar.

Det som är objektivt sant för just dig finns bara inom dig själv. Den stora konsten och det stora arbetet ligger i att frilägga denna kärna av sanning från alla avlagringar av självet erfarenheter som täcker den. Att göra detta arbete är något man blir till stånd till först när alla grundläggande utvecklingssteg genomgåts. Har man inte nått till det stadiet är det ett arbete som man inte är mogen för. Men så fort man uppnått denna nivå kan man vara säker på att vi träder in med aktiv hjälp för att försöka skynda på utvecklingen och underlätta arbetet.

Mänskligheten i stort har inte förrän på senare tid kommit till ett skede där detta arbete kan ske. Enskilda ansträngningar har alltid varit möjliga och någon gång ibland har en själ uppnått fullkomning. Men för de flesta människor har detta mål varit långt utom räckhåll. Detta förhållande är nu ändrat. Ett större flertal har kommit till en punkt där de kan börja detta avgörande arbete att ta fram pärlan i sitt innersta. Låta själen lysa fram i all sin glans. Den oro och det sökande som pågår över världen är ett tecken på detta. Och många känner intuitivt att det

är den andliga vägen som är den rätta. Men hur de skall finna denna väg har de ingen aning om.

Sanningen är dock densamma idag som alltid. Vägen går genom människan själv. Vi finns där färdiga att ta emot hennes bön om hjälp och vi har de verktyg som behövs för varje människas utveckling. Men man måste själv vilja beträda denna väg. Man måste göra ett aktivt val och välja att prioritera sin egen andliga hälsa. Detta kan naturligtvis ske på olika sätt beroende på den aktuella situationen, men det innefattar ett beslut att välja sådant som är bra för den egna utvecklingen och välja bort annat.

Livet är ändligt och tiden begränsad i varje inkarnation, prioriteringar är av nöden. Visst får man alltid nya möjligheter, men den som börjar skönja vägen vill helst också göra den så kort och snabb som möjligt. Medlet för att förkorta och påskynda arbetet är att etablera en stabil kontakt med den som leder ens öde och utveckling. Denna kontakt kan inte ske genom något annat medium än dig själv.

Varje människa har denna kärleksfulla förälder som vill hjälpa honom eller henne framåt och kan man vända sig dit har man en oöverträffad partner i arbetet med att förbättra sig själv. Att tysta alla andra röster och låta den inre rösten ljuda är medlet, men detta är ju inte så lätt att uppnå. Med idogt arbete kan det dock ske, vi finns alltid här och väntar och längtar efter att människorna skall vilja ta kontakt med oss.

Tillit och tro på att vi verkligen finns är grundförutsättningen för att en kontakt skall kunna etableras. Vi finns alltid här men ni måste själva vilja nå oss från ert håll. Varje litet försök i denna riktning uppmuntras med all kraft från vårt håll. Har man etablerat denna tro eller viss-het om att vi verkligen finns, kan man sedan gradvis utveckla kontakten mot allt större klarhet och kraftfullhet.

Men kontakten kan bara etableras i stillhet och ro. Alla vardagslivets bekymmer och förtret-ligheter måste kopplas bort. Genom att tömma sinnet på allt sådant öppnar man upp för oss att tala. Inte kan man räkna med att vi skall ge oss tillkänna genom att tala i klartext till var och en, men vårt språk talar i själens djup och ger ändå tröst och ledning i det dagliga livet. Att kommunicera med oss är en källa till förnyelse och återuppbyggnad och om man inte ger sig själv den möjligheten sliter man på kropp och själ. Varje kontakt är en medicin mot det van-liga livets påfrestningar och behovet av detta ligger inbyggt i alla människor.

Vi hör ihop och behöver varandra. Utan oss vandrar människorna i en tröstlös öken och utan människorna är vi inte fullständiga. Vår stora uppgift är att hjälpa er framåt och vår käraste upplevelse är när en människa öppnar upp sig för oss. Varje sådan kontakt eller kanal som etableras är ett steg på väg mot den stora förbrödringen. Vi skall verkligen förenas med var-andra en gång, det är en sanning som gäller i alla tider. Vi längtar efter er och vår kärlek når er alltid även om ni inte är medvetna om detta.

Kan man komma till insikt om detta att vi finns och att vi älskar er har man också fått en möj-lighet till självförverkligande och helande. Vår kärlek är den medicin som helar de sår som orsakats av alla jordevandringens erfarenheter och vi vill inte annat än att dela ut den till alla behövande. Kan man öppna sig och ta emot denna medicin kan man börja sitt eget läknings-arbete.

Ingen vandrar på Jorden utan att drabbas av sådant som orsakar permanenta skador. Men innan räckan av jordevandringar kan avslutas måste också dessa skador repareras. Det är det arbete man måste genomgå för att bli så ren att man kan gå vidare till nästa tillvaro. Det krävs ett stort mått av viljestyrka för att kunna genomföra denna rening men medlet är det enklast tänkbara. Kärleken förenar allt och läker allt. Låter man kärleken vinna insteg i sitt väsen kommer han också att jaga ut allt ont. Kärlek och förlåtelse är de två kardinaldygder som gör allt möjligt. Utan kärlek är allt meningslöst.

Kärleken är den dygd som sakta växer fram under evolutionen. Först kärleken till det man har allra närmast, sig själv och sina närmaste och så småningom en allt mer allomfattande kärlek. Kärlekskraften är det starkaste i universum, den gör allt möjligt. Utan kärleken hade det inte funnits liv. Kärleken vill manifesteras, förmeras och växa. Den strävar mot enhet och förbindelse med Alltet. Kärleken är grunden för allt, inte bara på Jorden utan i hela Universum. Utan den Gudomliga kärleken hade inget existerat. Av kärlek sker det som måste ske. Kärleken låter allt växa i sin egen takt, mot sitt eget mål.

Människornas kärlek är blott en avspeglning av den stora, allomfattande kärleken men målet är att den skall växa ut och allt mer närma sig det Gudomliga. En människa som utvecklat denna allomfattande kärlek i sig själv kan bli ett med Alltet, med den stora kärleken. Varje steg framåt mot detta mål är heligt. Det slutliga målet, att få förenas med Gud, är det största i Universum. Människornas väg har hela tiden detta mål men den största delen av vägen är det dolt för deras medvetna jag.

Själen strävar och längtar efter denna förening och ur denna längtan skapas drivkraften för att gå framåt i utvecklingen. Låter man inte utvecklingen ha sin gång mot detta övergripande mål hämmas och lider både kropp och själ. Det ligger en stor visdom i detta att utvecklingens mål inte uppenbarats förrän nu. I de tidigare stadierna av människornas tillvaro på Jorden var det viktigt att grunden lades för denna utveckling. Alla stadier av livet på Jorden har sitt berättigande och alla steg är lika viktiga. Inte kan man hoppa över ett enda för att snabbare nå målet utan alla erfarenheter måste genomlevas.

Den första stora uppenbarelsen av sanningen kom dock för 2000 år sedan. Jesus Kristus var den förste som i full omfattning upplevde denna sammansmältning med den Ende och han försökte förmedla sanningen till sina medmänniskor.

Men detta är en sanning som inte kan förstås om man inte själv gått hela vägen, nått ända fram. Men inte desto mindre måste den göras känd nu. Först nu har mänskligheten nått ett stadium där man i någon större omfattning kan hoppas nå målet relativt snabbt. För att det sista stycket på vägen skall underlättas måste man få en aning om vart man är på väg. Den underbara sanningen kan aldrig helt förstås i förväg men genom att få en glimt av vad det handlar om kan man intensifiera sina ansträngningar och på så sätt gå fortare fram.

Låt oss hjälpa er, öppna er för vår visdom. Vi är det Brödraskap som under omätliga tider lett Jordens utveckling. Vi finns både i en tillvaro som är skild från den jordiska men vi kan också vid behov närmare ta del av er utveckling. Vår stora förpliktelse och käraste sysselsättning är att hjälpa Jordens barn framåt. Vi älskar er som en förälder älskar sina barn. Den kärlek som inte begär något för egen del utan bara ser till det stora helas bästa utveckling. Kan vi på något sätt underlätta den jordiska tillvaron gör vi också detta.

Vårt arbete sker med tidsperspektiv som är ofattbara för ett mänskligt förstånd men vi är på sätt och vis obundna av tidens begränsningar. Men den utvecklingslag som säger att allt har sin tid kan vi inte sätta oss över. Allt måste få utvecklas i sin egen takt och mot sitt eget mål. Allt vi kan göra är att skapa de bästa möjliga förutsättningar för att så sker.

När vi gör våra ansträngningar kan vi inte arbeta direkt på det jordiska planet utan vi använder oss av verktyg och ombud för vårt arbete. De jordiska frekvenserna är alltför tunga för att vi skall kunna vistas i dem, men vi kan påverka indirekt genom sådana som höjt sig till en nivå där vi kan möta dem.

Den del av människan som är evig kan under lyckliga omständigheter göras så fri att den kan möta oss på ett plan där vi båda kan vistas. Vi låter inte detta ske om inte samarbetet har ett högre syfte. På egen hand kan aldrig en människa komma i kontakt med oss direkt, men om det även är vår önskan att så skall ske, kan det komma till stånd. Har man som människa fått denna kontakt kan man bli använd som ett verktyg för hela mänsklighetens förkovran. Då kan man användas på ett sätt som är mer effektivt och kraftfullt än vad som är vanligt. Vi gläds när det kan ske eftersom vi blir mer effektiva i vårt arbete och kan göra mer och snabbare nytta på Jorden än annars.

Ett sådant verktyg är en dyrbar gåva till mänskligheten och att utveckla en sådan personlighet som möjliggör detta arbetssätt är en lång process. Det innefattar ett stort arbete från vår sida och är en nåd för den som är utsedd. Men en sådan förmån från vår sida motsvaras också av stora förpliktelser för människan i fråga. Man måste ha utvecklat en mängd egenskaper som inte är så lätta att återfinna bland människobarnen. Framförallt måste arbetet omgärdas med största möjliga ödmjukhet. Är man inte ödmjuk för det som sker stoppas alla försök. En människa som använder sig av våra krafter för själviska orsaker är en stor fara och detta får inte ske.

Vi låter alltid våra verktyg växa i lugn och ro. Varje steg i deras utveckling prövas noga och halten eller karaten i deras karaktär måste gradvis förädlas. Deras utveckling skiljer sig inte i stort från andra människors men vissa förmågor som behövs för kontakten med oss måste gradvis utvecklas. Detta sker inte i ett enda liv utan är en utveckling på mycket lång sikt. I normalfallet utvecklas förmågor hos en människa i en inkarnation för att sedan falla undan till förmån av utveckling av nya i nästa. Det man en gång lärt sig ingår bara med den allra nödvändigaste essensen i det bagage man bär med sig in i framtiden.

Men när det gäller dessa verktyg vi talat om kan de utveckla förmågor som mer eller mindre ogravverat följer med genom liv efter liv. De kan ligga oupptäckta i ett liv men så snart omständigheterna tillåter visar sig dessa förmågor i full utsträckning. Normalt skapar vi inte sådana omständigheter men skulle det behövas tvekar vi inte att använda ett verktyg som redan har en sådan förmåga färdigutvecklad. Varje inkarnation innebär en unik utmaning och en unik möjlighet till växt och utveckling. För de flesta är den naturliga omgivningen och livets utmaningar tillräckligt för att utvecklingen skall gå framåt som avsett.

Men för ett litet fåtal människor har vi ett annat syfte med deras utveckling. De formas och mejslas ut till väsen som kan underlätta utvecklingen för en större del av mänskligheten. Detta är inga lätta uppgifter och vi skapar förhållanden som stärker dessa människor i en större utsträckning än vad som är vanligt. Ett större mått av lidande än normalt ingår i dessa människors livsväg för att de skall bli så starka som möjligt. Att styrka har sin rot i lidande kan ni

vara säkra på. Allt man genomgår präglar personligheten men lidandet är den största läromästaren.

Lidande och kärlek, dessa för människorna oftast oförenliga storheter hör ändå intimt samman. Endast ur lidandet kan kärleken utvecklas i sin fulla omfattning. Inte är det människornas uppgift att tillfoga varandra lidande men under de olika livet skapas ändå nog av situationer som innebär lidande och luttrande. Våra verktyg har alla varit utsatta för denna erfarenhet och det är den grund som vi bygger vidare på. Endast genom lidande kan man erfara smärta och därigenom bygga upp empati och förståelse för andra varelser. Lidandet och den därtill kopplade förlåtelsen är de erfarenheter som låter kärleken växa och förmeras.

28/8

Varje gång en människa söker kontakt med något inom sig själv utan att veta vad man egentligen söker efter, tar vi möjligheten att etablera en förbindelse. Detta kan ske på olika sätt men innebär ändå alltid i grunden en kontakt mellan människan och hennes ledsagare hos oss. Har väl denna kontakt etablerats kan vi sedan använda den för människans bästa, i första hand för att påskynda den personliga utvecklingen.

Det som vanligtvis sker initialt är att människan vaknar upp till någon form av Gudsmedvetande. Hur detta medvetande ser ut varierar från människa till människa, från tid till annan och mellan olika kulturer. I grunden är det dock samma företeelse som bekräftar människans förbindelse med det gudomliga. Nämligen en känsla av att vara ledd och beskyddad i den dagliga verksamheten. Människan får en känsla av att det finns en högre vilja bakom allt som sker och att allt sker i ett meningsfullt sammanhang.

Har en människa väl fått denna insikt kan vi börja leda henne mer aktivt framåt på hennes väg mot fullkommande. Vägen kan vara mycket lång men vi har ändå tagit ett betydelsefullt steg framåt tillsammans. I nästa steg kan vi börja etablera närmare kontakt genom att människan öppnar sina sinnen och gör sig allt mer mottaglig för vårt inflytande. Detta är inte något som sker omedelbart utan sträcker sig över många liv. Men har man en gång fått denna insikt kommer den att visa sig allt lättare i efterkommande inkarnationer.

När utvecklingen på det andliga området tar fart ägnas allt större del av varje liv åt uppgiften att utveckla de andliga förmågorna. Dessa förmågor utvecklas i samspel med allt som sker i livet och är inget som skall ses isolerat från övriga uppgifter som en människa tar på sig i ett liv. Ande och materia, dessa två samspelar och kan på intet sätt ses som avskiljda från varandra. Om den ena aspekten inte är fullt utvecklad kommer inte heller den andra att kunna växa ut i sitt fulla omfång.

Tar man ett språng i den andliga utvecklingen innebär detta att den fysiska och materiella tillvaron har nått en högre grad av utveckling också. Detta kan synas märkligt för de människor som vill se ett motsatsförhållande mellan kropp och själ, mellan ande och materia. Men ingen aspekt kan utvecklas på den andras bekostnad. Om man inte inser detta kan man heller inte räkna med en rik andlig blomstring.

Kroppen är själens boning och den måste utvecklas i sin fulla kraft för att mäktigt rymma ett uttryck för det Gudomliga livet. I långa tider har denna sanning legat gömd, att kroppen är själens käraste leksak och dyrbaraste kärlek. Om man inte värder kroppen kan man heller inte räkna med att själen skall utvecklas som det är avsett.

Allt i tillvaron har en mening och ett sammanhang med Gud, så och livet i kroppen. Denna gåva borde människorna tacka Gud för varje dag. Att få leva ett fullödigt liv i det jordiska är den allra bästa förberedelse för ett liv i nästa tillvaro, hinsides det jordiska. Inte borde detta vara svårt att förstå. Livet är ju givet av Gud och allt liv bör vördas. Allt har sin tid och en människas vandring i det jordiska är en tid för växande och utveckling.

Evolutionen bör förstås på detta sätt. Att man utvecklas i jordelivet för att så småningom ta klivet över i en annan tillvaroform. Men den ena tillvaron är inte avskild från den andra. De har ett nära samband och livet på Jorden är för människorna en nödvändig förutsättning för att de skall kunna gå vidare i sin utveckling. Livet på Jorden skall därför vördas som den största gåva en mänsklig varelse kan mottaga.

Kroppen är den nödvändiga förutsättningen för detta liv och den är utformad för att ge alla de erfarenheter som är nödvändiga för att människan skall kunna utvecklas på rätt sätt. Kroppen och de sinnen den är utrustad med har en högre betydelse än att bara ge jordisk tillfredsställelse. Kroppen är en nödvändig förutsättning för själens tillväxt i materien. Själen när kroppen och närs av kroppen. Om inte kroppen behandlas med vördnad kommer själen att lida. Om inte själen får växa och utvecklas lider kroppen. Dessa två är kedjade vid varandra men med rätta betingelser kan de också hjälpa varandra till ett lyckligare liv.

Att kropp och själ har ett nära samband kan man förstå av det faktum att kroppsliga och själsliga sjukdomar är så nära förbundna med varandra. Sömnstörningar, huvudvärk etc. är kroppsliga symptom på en själ som lider. Själsligt lidande följer också av kroppsliga trauman och sjukdomar. Varje sjukdom har faktiskt denna dubbla koppling till kropp och själ även om det inte framgår direkt för ett otränat öga. Men den människa som börjar se detta samband kan medvetet eller omedvetet påverka sin kroppsliga/fysiska och själsliga/psykiska hälsa på ett mycket mer direkt sätt än den som är omedveten om sambandet.

Genom att odla kropp och själ på ett medvetet sätt är vägen till andlig utveckling öppen för den som vill beträda den. Om man löser upp kroppens spänningar kommer själen att få större frihet och utrymme att utvecklas. Om själen får näring och möjlighet till förnyelse och utveckling mår kroppen med all säkerhet bättre. Läkarvetenskapens ensidiga betoning av den ena eller andra aspekten har länge varit ett hinder för verklig insikt i vad hälsa är.

Utan en kropp i balans kan man aldrig få en frisk själ och utan att själen sjunger kan kroppen aldrig vara helt i balans. Varje åtgärd inom det ena området ger ett resultat inom det andra, önskat eller oönskat. Kan man befrämja den fysiska hälsan ger man själen en chans till återhämtande. Om själens utveckling befrämjas kommer kroppen att må bättre. Låter man sambandet mellan kropp och själ få sin rättmätiga och stora placering i medvetandet kommer man aldrig att låta den ena aspekten överbetonas på bekostnad av den andra.

Aktiviteter som både ger kroppslig och själslig kost är det som befrämjar en människas liv och utveckling på bästa sätt. Om den ena eller andra aspekten sätts på undantag kan aktiviteten rent av vara skadlig för hälsan. I många fall överbetonas de rent fysiska verksamheter en människa ägnar sig åt men det är lika skadligt att inte lyssna till sin kropp utan låta den själsliga aspekten dominera alltför mycket.

Ett asketiskt levnadssätt har sitt värde men bara så långt att inte kroppen tar skada. Livets njutningar skall tas emot som de gåvor de verkligen är och inte förkastas i någon felaktig föreställning om att man blir helig eller högtstående på det sättet. Har man inte integrerat och

levt genom alla aspekter av livet i kroppen är man heller inte färdig för nästa steg i den mänskliga tillvaron.

Kärlek och njutning är nödvändiga förutsättningar för själslig utveckling. Kärleken är den färdkost man måste samla in och lagra i de Gudomliga förrådsbyggnaderna för att man skall bli i stånd att företa den sista resan mot självförverkligande. Alla liv syftar till att man skall bli i stånd att göra denna insamling av himmelsk manna. Har man inte en kropp och själ i balans kan man inte klara denna viktiga uppgift. Det är inte i slutändan de mänskliga relationerna som ger denna färdkost men dessa är en nödvändig förutsättning för att man skall bli i stånd att samla in kärleken från den Gudomliga källan i Universums mitt.

Genom att man älskar sig själv och sina medmänniskor tränas man till att också älska Gud. Genom att älska sin kropp och de njutningar den kan skänka lär man sig att älska sin själ och förstå att den är en del av den stora allomfattande kärleken. Vägen går från livet i kroppen till en Gudomlig tillvaro där kroppen visserligen lagts av men de sinnenas erfarenheter som man gjort i den kan återanvändas och förädlas till ännu högre värde.

Sinnlighet är en nödvändig förutsättning för andlighet.

Att de kroppsliga sinnen gradvis utvecklas mot en allt större känslighet och förfining är en nödvändig väg mot andlig mognad. Att spåka och skada kroppen leder aldrig framåt på den andliga vägen. Självförsakelse i den meningen att man lär sig kontrollera sina kroppsliga förnimmelser och begär är däremot nödvändigt för sann andlighet. Man måste lära sig att förflytta tyngdpunkten från det som är förgängligt till det som är av evig natur, utan att tappa de lärdomar man gjort på vägen.

Alla erfarenheter har ett stort värde. Inget i det jordiska livet skall föraktas men inget skall heller övervärderas. Allt har sin givna plats i den stora utvecklingen från cell eller embryo till en fullvuxen människa. Att vara vuxen innebär att man förstått värdet i varje företeelse och att man fått kraft att bemästra den fysiska världen med alla dess växlande företeelser och förnimmelser. Att man låter allt ha sin rätta plats och sitt rätta värde.

Gud skänkte människorna en kropp av den allra största kärlek. Kroppen måste vördas som den gudomliga gåva den är. Allt i kroppen har sin uppgift och sitt berättigande. Vördar man inte sin egen och andra människors kropp, vördar man inte det Gudomliga. Allt som skadar en människas kropp är av ondo. Att göra ingrepp i en mänsklig kropp utan att det är motiverat av kärlek och omsorg är skadligt och ett hån mot den helighet som är knuten till kroppen.

En människas största livsuppgift och plikt är att ta vara på sig själv. Detta innebär naturligtvis inte att man skall skada andra eller inkräkta på deras rättigheter men det handlar om att man fått en gåva att förvalta. En gåva som är personlig, som ingen annan har mer ansvar för än man själv. En gåva vars förvaltande och förkovran är den största livsuppgiften.

Visst har man andra stora livsuppgifter som människa men den primära uppgiften handlar om att utveckla sig själv och sitt förhållande till det Gudomliga. Detta förhållande är beroende av att man lever ett hälsosamt och rikt liv i kroppen. Att man är öppen för och förstår meningen med alla aspekter av det mänskliga livet. Tar man inte tillvara de möjligheter man får till utveckling och förmerande av de gåvor ett jordiskt liv skänker, kan man inte heller ta tillvara de möjligheter vi erbjuder till andlig utveckling. Detta kan inte nog betonas.

Allt har ett samband och en nödvändig utvecklingsväg. Livet är ett men dess tillväxt i materien är en nödvändig förutsättning för att det skall kunna gå vidare i andra tillvaroformer. Låter man inte de grundläggande faserna genomlöpas på avsett vis kan man inte gå vidare till senare faser i utvecklingen. Tar en människa inte tillvara de möjligheter hon får att utvecklas i det aktuella livet måste vi låta henne möta dessa erfarenheter på nytt, ända till hon lärt sig vad vi vill att hon skall lära. Det finns ingen som inte kommer att utvecklas i den givna formen men vad som skiljer är hastigheten som det sker med.

Hastigheten i utveckling har att göra med i vilken mån de givna grundförutsättningarna för utvecklingen byggts upp. Dessa förutsättningar är bl.a. individens karaktärsdrag i form av målmedvetenhet, tålmod, tolerans etc. Har inte grundförutsättningarna skapats kommer vårt arbete att inriktas mot dessa områden ända till det att en nödvändig nivå uppnåts. Vi skapar alltså de förhållanden som krävs för att en människa skall utvecklas på bästa sätt.

Genom detta resonemang förstår man också att olika människor möter olika erfarenheter i livet beroende på vad respektive individ behöver utveckla just för tillfället. Därför skall man som människa aldrig känna avund mot andra som man kan tycka är bättre lottade än man själv. Varje människa bör i stället försöka ta tillvara de erfarenheter som det egna livet ger på bästa sätt. Att leva en annan människas liv eller följa andra människors livsväg kan aldrig ge de erfarenheter som är bäst för just mig som person.

Man bör i stället sträva efter att förstå vad som är de lärdomar som livet ger för varje individ. Både genom att vara lyhörd för vad livet bjuder just mig och genom att försöka förstå andra människors unika förutsättningar kan man utvecklas snabbare och rikare, än om man låser fast sig i ett rättvisetänkande utan att ta hänsyn till individuella omständigheter. Detta kräver naturligtvis att man dels har förståelse för vad utveckling egentligen innebär, framförallt det långsiktiga perspektivet och att man har en känslighet för den andliga aspekten av all utveckling.

Tidsaspekten, att man måste se utvecklingen över många liv och andligheten, att det är en utveckling som leds och styrs genom åtgärder från väsen som har ansvar för utvecklingen från ett annat plan än det jordiska, är de två viktigaste aspekterna av den jordiska evolutionen eller utvecklingen. Låter man inte dessa insikter vinna insteg i sitt medvetande kommer livet att kännas förvirrande och meningslöst. Om man i stället har dessa sanningar klara för sig kan man uthärda det mest i förvisning att det har en högre mening och i slutändan ändå kommer att leda till något bättre.

Att liv är utveckling och utveckling en Gudomlig gåva skall människan aldrig tvivla om. En arts fortlevnad på Jorden har inget egenvärde i sig och en mänsklighet som finns enbart för att föra sina gener vidare till nästa generation vore en omöjlighet. Det kroppsliga livet är viktigt men har för människorna inget egenvärde utan skall ses som en nödvändig förutsättning för andlig utveckling.

Livet på Jorden skall enbart ses som en station på väg mot större fullkomning men som sådant är det nödvändigt och omistligt. Att värda livet på Jorden är att värda den Gudomliga visheten och nåden. Att förgripa sig på livet och på Jorden är att förgripa sig på det Gudomliga självt. Den Gudomliga kraften finns i allt och allt har sitt berättigande. En människa som inte inser sin plats i Universum och vad som driver allt framåt, kan inte heller nå sin fulla utveckling.

Varje utvecklingssteg medför ett steg framåt i medvetandenivå. Varje steg framåt medför ett större ansvar för sig själv, andra människor och för Jorden. Låter man sig ledas av dem som älskar en och har ansvar för en kommer dessa nivåer att passeras snabbare men ingen kan ta några genvägar, alla människor måste genomlöpa samma utveckling. Därför kan man inte säga att en står ”högre” än någon annan ”lägre”, olika människor har endast hunnit olika långt på vägen.

Men för människorna själva är det i allmänhet helt fördolt var man själv och andra står i detta hänseende. Det finns inga yttre tecken eller attribut men naturligtvis avslöjar beteende mot sig själv och andra en hel del om mognadsnivå. En människa som medvetet skadar andra har mycket att lära. Det är en människa som har kraft men inte förstår hur hon skall använda den på bästa sätt.

Mycket av den mänskliga strävan handlar om att bygga upp kraft och att lära sig bemästra denna kraft. Varje utvecklingssteg innebär faror på så sätt att de förmågor man utvecklar kan innebära risker för en själv och andra om man inte i tid lär sig bemästra dessa förmågor. En möjlighet innebär också alltid en risk om man inte lär sig använda den på rätt sätt. Allt i tillvaron har en ljus och en mörk sida, och en människa som utvecklar en stor kraft på ett område utan att ha motsvarande förmåga att bruka den på rätt sätt blir under en övergångstid en fara för omgivningen. Men förr eller senare skapas förhållanden som lär denna människa att handskas med sin kraft på bästa sätt.

Vi låter inga träd växa upp till himlen utan varje gång en människa nått full kraft i ett eller annat avseende inleder vi en ny utveckling på ett helt annat område och då kommer individen med nödvändighet att uppleva sig som liten och svag igen. All utveckling följer detta cykliska mönster, en uppgång följs av en känsla av nedgång. Men för oss som ser utvecklingen i det långa perspektivet är det ändå i stort en utveckling framåt. Men för den människa som står mitt uppe i livet utan detta långsiktiga perspektiv upplevs skeendet naturligtvis som en motgång.

Sammanfattningsvis innebär utveckling alltid lidande men man kan som människa också känna sig säker på att lidanden stärker och för en framåt mot det mål som är gemensamt för alla människor.

KÄRLEKEN

Kärleken är det största i Universum och alltings grundorsak och drivkraft. Utan kärlekskraften skulle inget ha manifesterat sig i den synliga världen. Kärleken är det som gör allt möjligt, både på materiens plan och i de andra dimensionerna. Allt binds samman av kärleken och allt drivs framåt av kärlek.

Den mänskliga evolutionen är ett kärleksverk från början till slutet, från A till O. Den mänskliga själen skapas i kärlek och den fås att växa genom kärlekskraftens inverkan. I kärlek avlas en människa och av kärlek får den hjälp och stöd i sitt växande. Kan man använda kärlekens allomfattande makt kan man utträta under för sig själv och andra.

Kärleken är den största gåvan och den största utmaningen en människa får. Egoism och andra barriärer avskiljer människan från den Gudomliga kärleken och att rena sig själv och öppna sig för denna kraft är ett svårt och mödosamt arbete. I varje mänsklig utvecklingsfas finns kärleken inbyggd i människan, men den utvecklas och förfinas gradvis för att så småningom allt mer närma sig sitt Gudomliga ursprung. Kärleken kan ha många nyanser och brukas på många olika sätt men den naturliga utvecklingen är att kärleken allt mer vänds från det som är det egna mot det stora hela.

Har kärleken en gång nått utanför den allra närmaste intressesfären kan den formas och styras mot allt större givmildhet och allt vidare målgrupper. Att älska andra som sig själv är inte lätt men är ett steg mot självförverkligande. Inser man att allt man gör mot andra också återverkar på en själv kan man kanske förstå att den kärlek man ger åt andra också gagnar en själv. Allt är ett och det som gagnar helheten ger också mervärde för delen.

Kärlek och osjälviskhet är sin egen belöning eftersom dessa dygder sätter en människa i stånd att skapa positiva flöden mellan sig själv och andra. Varje givande i osjälviskhet får sin belöning även om det inte sker på det synliga planet. Men man sätter igång en händelsekedja som gagnar mänskligheten i stort och därigenom får man också själv en belöning. Detta samband mellan människor är så subtilt, det ligger på en nivå som inte är förnimbar med de jordiska sinnena utan utgör en andlig kvalitet. Men har man förstått att det existerar och genomskådat de mekanismer som styr den mänskliga samlevnaden i stort, har man också fått ett mycket verksamt verktyg i sitt eget arbete mot självförverkligande.

Kan man använda kärlekens kraft blir man mäktig, kanske inte med jordiska mått mätt men i andligt hänseende. En sann andlighet handlar om att leva i kärlek till sina medmänniskor och till Alltet. Den tillfredsställelse ett sådant liv skänker går utanför allt vad kortsiktig jordisk strävan kan ge. Allt jordiskt är förgängligt men det andliga arbetet ger resultat som varar över livet.

Det är en sanning som vissa lärt känna, att kärleken är evig. Inte i form av jordiska begär men genom att den skapar ett förråd som kan tas till användning i senare liv. Den kärlek man en gång skänkt en medmänniska utan krav på gengävor kan man vara säker på att få tillbaka på ett sätt eller annat. Kärleken är en kraft som verkar över tid och rum och den strävar mot alltings tillväxt och fullkomning. Får kärleken utrymme att växa i en människas liv och medvetande har denna människa nått ett steg närmare Gud.

Gud är kärlek och all makt vilar på kärlekens grund.

Kärleken är det största och det minsta. Den är alltings orsak, Universums byggstenar men ändå osynlig och omöjlig att fånga. Den kraft som är den starkaste är omöjlig att mäta och väga. Människans unika roll i skapelsen har att göra med den inbyggda förmåga att känna och förmera kärlek som finns nedlagd i varje människas hjärta. Människorna är en spegling av Gud i sin starka kärlekslängtan.

Det Gudomliga älskar och vill förenas med det mänskliga på samma sätt som det mänskliga livet strävar mot kärlek och helhet. Att kärleken måste växa och utvecklas ligger inbyggt i målsättningen med mänskligt liv. Guds härlighet är kärlek och all kärlek medverkar till att öka denna härlighet hur liten och outvecklad den än är.

Varje bidrag till det stora hela är värdefullt, men med ökad mognad och medvetenhet kan en människa ge allt större bidrag. Äkta kärlek är inget som kan tvingas fram eller användas på ett felaktigt sätt. Kärleken är en ren kraft, finns den inte kan den inte missbrukas. Finns den kan den ej heller användas fel. Äkta kärlek är som rent guld, den saknar föroreningar.

Kärlek kan visserligen vara av mer eller mindre hög karat, men med ihärdigt arbete kan den alltid renas och anrikas. Låter man kärleken växa i sitt liv kommer den att rensa ut allt sådant som har mindre värde.

Det finns många känslor som felaktigt betecknas med kärlek men som i själva verket är egoism och egennytta. Alla känslor som i första hand syftar till det egnas bästa utan tanke på andras välfärd är långt från kärlek. Föräldrakärleken kan vara en högt stående känsla men den är ofta färgad av föräldrarnas egna behov av att stärka sitt ego på andras bekostnad. Låter man inte ett barn växa av egen kraft och efter egna förutsättningar kan man inte påstå att man känner äkta kärlek.

Allt som inkräktar på andra människors rätt till frihet och självförverkligande är annat än kärlek. Kärlek kan ofta maskeras av kontrollbehov och egoism men den grundläggande känslan av kärlek låter ändå båda parter växa om än i långsammare takt. En helt ren kärlek är mycket svår att nå och det krävs ödmjukhet och förståelse för det mänskliga livets realiteter.

Vi är alla som människor under utveckling och utveckling innebär en stegvis förfining av förmågan till kärlek. De flesta människor har helt enkelt inte kommit så långt i sin utveckling att de kan förstå vad en ren kärlek innebär, men har man nått en insikt om att det är möjligt måste man också medvetet börja arbeta mot dess förverkligande. Alla människor har kapaciteten till Gudomlig kärlek inbyggd i sitt väsen men för att denna kapacitet skall växa ut till en verklig förmåga krävs mycket arbete och många liv.

Ingen bör låta sig nedslås, alla människor har samma arbete som skall göras men man måste också akta sig för att förhäva sig och tro sig bättre än man är. Ett mänskligt liv är en kamp för att tämja sina förmågor och utveckla sin kärlek och medmänsklighet. I grunden måste man vara stark på det fysiska planet, inte i kroppslig styrka men i förmåga att hantera och bemästra jordelivet. Denna styrka innebär med nödvändighet ett stort mått av personlig strävan för att skydda sig själv och det som man har närmast.

När denna kraft har utvecklats till sin fulla styrka måste den gradvis ersättas med en insikt om att det stora helas framsteg också bäst gagnar det individuella. Denna utveckling kan inte föregripas utan måste ha sin gång. Varje utvecklingsnivå har sina egna förpliktelser och sina

egna belöningar. Kärlekens utveckling från något som är rudimentärt och knutet till den personliga överlevnaden, till en mogen och fullödig återspeglning av det Gudomliga, är en naturlig process. Den kan inte förhindras, bara temporärt försenas.

Vi som leder en människas utveckling vet alltid var hon står i detta avseende och vad som behövs för att underlätta kärlekens tillväxt och mognad hos var och en. Kärlekens mognad och tillväxt är ytterst det vi strävar att uppnå hos var och en. En människa som i vårt seende har nått långt är en som utvecklat kärlekens alla aspekter i sitt väsen. Kärleken till sig själv, till människorna och till Gud. Ingen av dessa aspekter får vara försummad eller ofullständig om man skall kunna kalla en människa fullständig. Tar man sin uppgift som människa på allvar strävar man efter att bli komplett på dessa områden. Vad varje område kräver skall vi tala mer om i det följande.

På det personliga planet kan ju kärlek till sig själv synas som ett egoistiskt handlande. Man har ofta som människa en bild av att det är ”finare” att prioritera andra än sig själv och det är väl på sätt och vis riktigt. Men kan man inte hjälpa sig själv skall man heller inte försöka hjälpa andra. Den första förpliktelse man har som människa är att arbeta med sig själv så att man kan bli ett verktyg till nytta för andra. Om man inte tar till vara de möjligheter livet bjuder till egen utveckling har man inte fullgjort sin första plikt.

För många kan visserligen detta att tjäna andra vara den stora livsuppgiften men då sker det på ett sätt som står i samklang med individens eget bästa. Om man däremot använder andra för att själv framstå i bättre dager, kanske för att köpa sig någon form av helgongloria, blir de insatser man gör till mindre nytta för andra och går kanske stick i stäv mot den egna utvecklingen. De underliggande motiven är kanske dolda men handlar det inte om att följa de anvisningar som livet ger kan man aldrig räkna med varaktiga belöningar.

29/8

Kärleken låter allt växa efter sin egen art och inriktning. I allt som lever finns en plan för just detta liv nedlagd. Att följa denna plan är det största ett liv har att uppnå. För de enklare livsformerna, t.ex. växter och djur är planen enkel att följa, deras livsväg ligger inbyggd i DNA. Men för människorna är det mer komplext.

En människa är inte bara sin kropp utan har också en själ som skall utvecklas på bästa sätt. I den plan som av kärlek utarbetats för en människa finns även själens utveckling inlagd. Varje människa har således en dubbel uppgift, både att låta sin kropp växa och utvecklas som avsett, och att skapa sådana förutsättningar i livet att även själen växer och går framåt.

Själens växtkraft bestäms av den omgivning människan vistas i. I en kärlekslös omgivning kan inte själen få den näring den behöver. Själens kost är kärlek. Kärlek till medmänniskor, natur, musik etc. Allt gott låter själen växa men negativa inflytanden håller den nere och förkväver den. En människa som är medveten om detta förhållande bör inte låta själen svälta. All verksamhet som leder till själslig utveckling och tillväxt är av godo.

I kärleken till medmänniskorna tar en människa fram det bästa hos sig själv, nämligen själens vackraste blomma. Kärleken är en kraft som påverkar både den som sänder ut den och den som tar emot. Kärleken är outtömlig, den förnyas ständigt. Kärleken är odelbar, ju mer man ger ut desto mer växer den. Den som är snål med kärlek skadar både andra och sig själv. En sådan person låter inte själen blomma ut och visa sin rätta förmåga.

I kärleken glömmer en människa sig själv och låter därigenom självet växa och utvecklas på ett sätt som finns inbyggt i den mänskliga planen. Varje gång en människa kan tillåta sig att älska utan att begära något i gengäld har han eller hon tagit ett steg framåt i sin utveckling.

Kärleken är den drivkraft som låter livet växa och utvecklas. Utan kärlek är all strävan förgäves. Inget av det som kan samlas i ett människoliv är beständigt utom kärleken. Den äkta och självuppgivande kärleken låter människan växa och ger en färdkost för evigheten. Detta betyder att kärleken är evig till sin natur.

Har denna kraft en gång trängt in i en mänsklig själ finns den där för evigt. Den kan ligga gömd och undanträngd under långa tider, men så snart den får en möjlighet vill den manifestera sig för kärlekens sanna natur är givande. Låter man denna gåva gå ut till omgivningen utan begränsningar är själen nöjd och lycklig. Varje gång man kan känna äkta kärlek till sig själv eller till en medmänniska är man ett steg närmare den Gudomliga kärleken.

Ett fullständigt självförverkligande innebär att man är till stånd att uppleva en kärlek som är en avbild av den Gudomliga kärleken. Vägen dit är lång, den lilla gnista av kärlek som ursprungligen skapade livet skall så småningom växa ut till en trogen avbild av den stora kärlek som är alltings skapelse och ursprung. Vägen till detta mål är vägen genom jordeliven.

I livet på Jorden får kärleken de bästa betingelser för tillväxt. Genom alla de skiftande omständigheter en människa utsätts för i liv efter liv växer kapaciteten till kärlek och medmänsklighet. Tar man som människa tillvara dessa möjligheter på bästa sätt växer man och utvecklas man i bästa omfattning. Den övergripande planen för alla människor innehåller denna uppmaning till utveckling av förmågan till kärlek och empati för medmänniskorna.

Livet i stort siktar helt enkelt till en tillväxt och utveckling av denna grundläggande kraft som kärleken utgör. Om man skadar sig själv eller andra skadar man livet och stör den avsikt som finns med varje liv. Kärlek och vördnad för livet innebär nödvändigtvis kärlek och vördnad för den egna personen, men också kärlek till livet i allt annat levande. Allt som görs av kärlek ger ett positivt resultat, även om avsikten inte alltid var mogen att föras till det avsedda resultatet. Men att avsikten hade sin grund i kärlek innebär att den ändå i någon mån leder framåt enligt den övergripande planen. Hur välgrundad en åtgärd kan synas vara är den ändå inte rättmätig om den inte grundas på kärlek och empati.

De förhållanden som bäst låter en människa växa har sin grund i en kärleksfull inställning från oss som leder och från medmänniskorna. Vår ledning har alltid sin grund i kärlek till individen och om denna kärlek kompletteras av kärlek från omgivande personer har vi en stark kraft till förfogande. Vi verkar på det jordiska planet genom ombud som kan förstå de bud vi sänder. Kärleken är det medium som gör denna förbindelse möjlig.

Vår kärlek går alltid ut över människorna, men utan mottagliga sinnen kan den inte utgöra den verksamma kraft som den är avsedd att vara. Har våra skyddslingar övat upp sitt sinne för kärleksfull verksamhet i världen kan vi inte bara hjälpa dem själva framåt, utan även använda dem som verktyg för andra människors förkovran. Kärleken hjälper oss alla framåt, både de som är i jordelivet och oss som leder utvecklingen från vår nivå. Kunde denna sanning tränga fram till människorna skulle världens utveckling påskyndas i hög grad.

Jordens utveckling är i stort en spegling av den enskilda människans utveckling. Nivån hos varje människa bidrar till nivån hos Jorden. Om en människa tar ett steg framåt är det till gagn

för alla människor eftersom varje bidrag är viktigt. En människa som hjälper sina medmänniskor framåt i kärlek bidrar till sin egen och det stora helas frälsning. En frälsare är en människa som låter kärleken växa och förmeras hos sina medmänniskor. Tar man tillvara varje möjlighet till att öka kärleken i världen har man nått en frälsarstatus. Detta är ett slutsteg i den mänskliga utvecklingen. Inte förrän man genomlidit många liv i kärlek och tillbedjan kan man räkna med denna status.

Kristi livshistoria är ett exempel på hur denna utveckling kan illustreras i en komprimerad och kondenserad form. Detta liv var ett exempel och ett rättesnöre för de människor som följde honom. I det yttre visade han alla steg en människa måste genomlöpa för att nå fulländning. Han föddes som ett litet barn i materien och genomgick en gradvis tillväxt och mognad, för att slutligen ge sitt liv till fromma för dem som följde honom.

Genom detta offer vann han uppståndelse och ett evigt liv i samklang med det Gudomliga. Inte sker denna utveckling i det yttre för varje människa på det sätt som han visade, men den inre utvecklingen är en trogen avbild av hans väg. Från det minsta och mest hjälplösa skall varje människa växa upp till en vuxen människa som är stark nog att ta på sig andras bördor och hjälpa andra framåt.

När en människas livsuppgift är fullgjord i de jordiska livet är hon mogen att gå vidare i en tillvaro där döden inte längre finns. Detta är alla människors livsväg oavsett ras och nationalitet. Alla stora religioner har predikat denna sanning men människorna har haft svårt att förstå det. Det jordiska livets ändlighet och korta förlopp gör det svårt för en människa att förstå att det finns ett evigt liv för alla.

Men nu har tiden kommit när människorna måste höja blicken och börja arbeta utifrån dessa nya förutsättningar. Att allt liv skapats av kärlek betyder att allt liv har samma Gudomliga ursprung. Det finns en makt som går utanför alla andra och den makten heter kärlek. När en människa till fullo behärskar och behärskas av denna makt är hon färdig att gå vidare i denna makts tjänst. Målet för den mänskliga existensen på Jorden är således att bli en trogen tjänare i kärlekens tjänst.

När detta mål är nått är människan beredd att offra sin personliga lycka och tillfredsställelse i det stora helas namn. På denna ståndpunkt vet människan att allt hon gör för andra också gagnar henne själv. Att varje personlig försakelse är ett intet i jämförelse med den glädje som väntar när den egna uppgiften är fullgjord. Kan en människa uppnå denna ståndpunkt är hon också färdig att börja verka som ett fullödigt verktyg för vår vilja. Då vet hon att den högre viljan är den som verkar i kärlekens tjänst och att denna vilja alltid leder mot det rätta målet.

En människa som förstår att verka i samklang med det Högsta blir till en verksam kraft i jordelivet. De insatser hon gör gagnar inte bara henne själv och hennes närmaste utan återverkar på hela mänskligheten. Den kamp denna människa kämpat ut blir ett föredöme för många andra. Det är verkligen en kamp genom många liv som måste kämpas för att en människa skall nå sin fulla utveckling.

Vägen mot en fullständig avbild av den Gudomliga kärleken går genom en utveckling av den egna personligheten och dess förmåga till kärlek. Med nödvändighet måste utvecklingen ta sin början i ett stärkande av det egna egot och dess förmåga till överlevnad, men i senare steg måste detta ego övervinnas till förmån för helheten. Ett starkt ego är därför inte något ont utan ett nödvändigt utvecklingssteg, men detta egos nedbrytning är ett lika nödvändigt arbete.

Allt i livet har sina cykler av upp- och nedgång och så och den mänskliga utvecklingshistorien. Tar man detta i beaktande kan man lättare förstå olika människors position i livet. Någon befinner sig i en fas där stärkandet av det egna är det primära medan en annan redan börjat arbetet på att vända sig utåt och ta ett större ansvar för andra människors väl och ve. Men ingen av de två är bättre eller sämre, de befinner sig endast i olika utvecklingsfas. Där den ene är, där har också den andre varit och där en är, dit skall också den andra.

På samma sätt utvecklas också förmågan till kärlek från att primärt rikta sig mot det egna jaget och den egna tillfredsställelsen, till att omfatta allt större del av mänskligheten. Denna utveckling är riktig och nödvändig. För att kunna älska andra och Gud måste man vara i stånd att älska sig själv. Självförsakande kärlek grundar sig i en sund och genuin kärlek till den egna personen. I förståelsen för och kärleken till sig själv grundlägger man en förståelse för andra och en kärlek till mänskligheten.

Kärleken till det Gudomliga i det egna livet öppnar upp en kärlek till Gud i andra. Vetskapen om att allt liv har samma källa ger kraft att kämpa kampen för att få förenas med detta ursprung. Kärleken är vägen till sann enhet och gemenskap med allt skapat. Utan kärlek kan man inte nå ens en liten bit framåt på vägen mot självförverkligande. Men tar man tillvara de möjligheter till att utveckla sin kärlek och medmänsklighet som livet skänker, kan man vara säker på att man tagit ytterligare ett steg framåt på vägen mot målet.

Men hur skall då detta mål egentligen förstås? Kampen och försakelsen är i sig inga mål utan enbart steg på vägen mot det stora målet. Detta utgörs av en total gemenskap med Livets Herre. En gemenskap som innebär en total sammansmältning i Gudomlig kärlek. Den jordiska kärleken är en blek avbild av denna Gudomliga kärlek och kan aldrig ge varaktig tillfredsställelse. Men den är dock den ledstjärna man som människa har att följa.

Genom att gradvis vidareutveckla och förfina den jordiska kärleken blir den alltmer mogen och allt mer lik sin Gudomliga motsvarighet. När en människa står vid målet och kan förenas med Gud har hon uppnått en sådan nivå i sin kärlek att hon kan vara en värdig motpart till det Gudomliga. Målet skall inte ses som något hinsides det jordiska utan är fullt möjligt att uppnå i en mänsklig inkarnation. Men det kräver att man försakar allt som uppnåtts med sådan möda i många liv. Allt det egna, alla jordiska strävanden måste uppges för att en människa skall vara i stånd att förenas med Alltet. Alla personlighetens murar måste rivas för att det Gudomliga skall få tillträde. Den egna personligheten måste tystas för att det Gudomligas röst skall kunna göra sig hörd. Har man inte kämpat denna kamp till slut kan man heller inte räkna med fullkommande.

Den egna viljan måste underordnas den Högre viljan. All stolthet, egenkärlek och egoism måste uppges. Detta sker inte utan kamp. Dessa egenskaper har rotats så fast i en människa under utvecklingens gång att det krävs stor kraft för att dra upp dem. Men detta är inte ett arbete man måste göra på egen hand. Visserligen måste den egna kraften mobiliseras för att arbetet skall ske, men människan får all hjälp hon behöver för att klara denna utrensning. Det är viktigt att förstå att det är ett arbete som skall göras först när det är rätt tid utvecklingsmässigt.

Under utvecklingens uppbyggnadsfas måste arbetet med att stärka egot få ha sin gång. När sedan människan står vid tröskeln till nästa fas träder vi in med all hjälp vi är mäktiga. Och kärleken är det verktyg vi använder oss av. Både genom den kärlek vi sänder till Jordens barn,

men också genom att arbetet i kärlekens tjänst är det som mest luttrar en själ. Kärleken är den största möjligheten men också den största utmaningen. Som alla starka krafter kan kärleken användas på ett gott sätt men även skapa problem. Har en människa inte lärt sig kontrollera sina drifter och begär kan kärleken ge upphov till reaktioner som är skadliga för omgivningen.

Om en människa alltför ensidigt ser till sitt eget bästa och prioriterar tillfredsställelsen av de egna behoven före allt annat, är risken naturligtvis stor att kärleken i stället för att vara en positiv kraft orsakar förödelse i människors liv. Men kärleken får inte heller undertryckas och försakas. Den är av Gudomligt ursprung och skall vördas, ges utrymme att växa. En av människans största utmaningar handlar om att lära sig balansera dessa två tendenser. Att inte vara ett offer för känslan och driften men heller inte förtrycka och förkväva kärleken i sitt liv.

Den gudomliga kärleken är allomfattande och det är dit människan är avsedda att nå. Vägen mot denna allomfattande kärlek är lång och svår men den är något som var och en förr eller senare skall förverkliga i sitt eget liv. Att kunna älska utan att vilja äga kräver att man förflyttar kärlekens tyngdpunkt från det fysiska området till det andliga.

I andens rike äger ingen en annan. Allt är fritt och gemensamt, en kärlek på denna nivå kan aldrig vara något annat än en positiv kraft. I andens rike finns inga stängsel eller murar, där är allt gemensamt. Den dag en människa når denna nivå öppnas en helt ny värld där den grundläggande längtan efter kärlek och bekräftelse äntligen kan bli tillfredsställd på ett varaktigt sätt.

I jordelivet är kärleken en flyktig företeelse men i andens rike finns en outtömlig källa till kärlek. Den som lärt sig ösa ur denna brunn behöver aldrig törsta. Den Gudomliga kärleken flödar oavbrutet ut över Universum men en mänsklig varelse måste lära sig att ta emot den.

Vägen att finna denna källa går som alltid sagts genom det egna jaget men det är en smal, enslig stig med många hinder på vägen. Att bana sig fram genom det egna jagets snårskog är inte lätt, men vi hjälper på vägen och i slutet av resan väntar den stora belöningen.

Alla människor längtar i grunden efter att bli älskade och få älska utan krav och hinder. I den fysiska världen är detta dock omöjligt att förverkliga fullt ut. Det som kommer närmast är kanske föräldrakärleken men den är dock begränsad till den egna avkomman och på så sätt endast en kopia av det Gudomligas allomfattande kärlek.

Kan man bryta igenom det egna jagets begränsningar kan man dock nå ett tillstånd där en nära kontakt med denna Gudomliga kärlek är möjlig. Inte är det lätt att förstå vad detta innebär, men de människor som offrat allt för att nå denna salighet måste tjäna som ledstjärnor. Han som till och med offrade sitt eget liv för att få vara ett med det Högsta, ville med sitt föredöme visa att inget offer är för stort när man kan vinna denna enhet med Gud.

Allt vad Jorden kan erbjuda är av ringa värde i jämförelse med de gåvor som finns i andens rike. Kristus övervann de jordiska frestelserna eftersom han visste att det fanns långt större vinster att göra i det Gudomligas tjänst.

Alla människor är kallade att förr eller senare dela Frälsarens glädje i Hans rike. Men om man inte gjort det grundläggande arbetet kan man inte heller skörda frukterna. För att en människa

skall kunna vara i stånd att dela denna kärleksbädd måste kropp och sinne vara rena och mottagliga. Herren förenar sig inte med det som är ovärdigt.

En stor utrensning är den sista strid en människa måste ta innan hon eller han kan ta emot det Gudomliga i sig själv. Den totala föreningen är bara möjlig med en människa som är helt ren från jordiska begär och vars kropp har gjorts genomsläpplig och mottaglig för det Gudomliga.

Detta kan synas som en omöjlighet och dock, det har hänt och det kommer att hända igen. Denna utvecklingsnivå finns inbyggd i det mänskliga livet. Den utgör kronan i mänsklighetens strävanden och de som når detta mål kan med rätta betecknas som fullkomnade. Det Gudomliga kan inte förenas helt och fullt med något annat än det som är fullkomligt rent.

”Jag är i er såsom ni är i varandra.” Vägen till en förening med det Gudomliga går genom en förening med Bröderna i anden. En andlig gemenskap och sammansmältning med människor man älskar leder vidare till en gemenskap med Gud. Denna förbrödring i andligt hänseende är en nödvändig förutsättning för medborgarskap i andens rike. Därför krävs det att man finner en andlig kärlek och gemenskap för att man skall nå sin fulla utveckling som människa.

Vi hjälper oss själva framåt genom att hjälpa andra framåt. Detta gäller både hos oss här och för er på Jorden. Lyckas vi etablera en sådan brödräfsamling på Jorden har vi skapat förutsättningar för att många skall kunna gå framåt. Detta har skett på olika platser genom tiderna men först nu har mänskligheten nått en nivå där det är möjligt att det skall kunna ske i någon större omfattning.

Det är inte lätt att etablera en sådan gemenskap. Det krävs att marken bereds i långa tider. Varje individ måste utvecklas för att kunna axla sin roll i gemenskapen. Den kärlek som är en förutsättning för att arbetet skall lyckas måste odlas och växa i många liv. Arbetet är mödosamt och tidskrävande, men förr eller senare lyckas vi skapa de personligheter som behövs. När de förs samman i en andlig gemenskap kan de krafter som för framåt mot det stora målet börja verka i full omfattning.

Dessa krafter utgörs av gemensam kärlek och gemensam strävan mot andlig fullkomning. Om människorna kan övervinna de lägre impulserna och rena kärleken till varandra, har de fått tillgång till en kraft som kan sätta dem i förbindelse med Gud. Kärlekkraften är den starkaste kraften och kan den verka i full omfattning i en brödragemenskap kan man nå hur långt som helst.

BRÖDRASKAPET

30/8

I långa tider har människans utveckling setts som en isolerad företeelse. Den egna lyckan har legat var och en närmast hjärtat. Inte har man i allmänhet prioriterat helheten framför delen, utan varje ansträngning har skett för att bäst gagna det egna. Den nya tid som skall komma måste kännetecknas av en ny inriktning i detta avseende.

Insikten om att allt hör samman, att det man åsamkar en broder också återverkar på en själv i full styrka kommer att ändra människornas beteende mot varandra. All utveckling sker i ett övergripande sammanhang och nu har tiden kommit att avslöja detta sammanhang för människorna. Låter vi utvecklingen fortsätta som förut kommer Jordens säkerhet att äventyras.

Mänskligheten måste ändra sitt beteende både lokalt och globalt. Att låta våld och egoism fortsätta sin maktutövning på Jorden kommer, om inget händer, att förr eller senare leda till en katastrof. Men kan utvecklingen vändas mot något bättre har mänskligheten sin största chans att lyckas någonsin. Vi som styr världens öde måste försöka gripa in mer direkt för att få till stånd en förändring av människornas destruktiva beteende.

Vördnaden för livet och Jorden måste återupprättas, människans rätta plats i Universum bli känd. En gång i tidernas begynnelse lades harmoni och kärlek ner i den mänskliga rasen som en pakt för förbundet med det Gudomliga. Det övergripande målet för människans utveckling är att utveckla denna kärlek och harmoni och låta den växa till glädje för människorna själva och andra.

Sambandet mellan en människa och hennes ledsagare hos oss är ren kärlek. Från vår sida kan vi inte göra annat än försöka hjälpa människan framåt utifrån det vi av kärlek vet är bäst för henne eller honom. Vi vill också utveckla motsvarande band mellan grupper av människor. Genom att flera hjälps åt för att skapa förutsättningar för bästa möjliga relationer kan kärlekskraften verka inom gruppen. Detta sker naturligtvis redan inom många familjegrupper men de brödraskap vi vill utveckla har en utsträckning som går utanför biologisk släktskap.

Individer med likartad inriktning kan hjälpa varandra framåt på ett sätt som inte ligger på det medvetna, rationella planet. Genom att deras själar får möjlighet att påverka varandra kan stora saker ske. Denna påverkan sker bäst om förutsättningarna i det yttre är lugna och trygga, om människorna samlas i harmoni och kärlek. Allt tvång, all typ av konkurrens etc. hämmar eller förhindrar själarnas kommunikation. En människa som är rädd eller förvirrad kan inte ge själen utrymme att fritt samspela med andra.

Alla typer av spänningstillstånd i kropp och själ försvårar också kommunikationen. Men fria själar som tillåts agera på sitt plan kommer att söka sig till varandra och hjälpa varandra framåt på bästa sätt. Själarnas gemenskap är det rätta brödraskapet på Jorden. Genom att vara i sådana sammanhang där man känner sig trygg och älskad för sin egen skull, utan krav på prestation eller gensvar, kan en människa utveckla förmågan att släppa själen fri och ge den möjlighet att samspela med andra själar.

Själarnas gemenskap är en realitet och genom att stänga sig inne i sin egen person, av rädsla eller egoism, låter man inte sin själ njuta av denna gemenskap. Det är naturligtvis inte alla själar som har denna stora släktskap, utan själar söker sig till varandra utifrån likartade själs-

liga kvalitéer. Den utvecklingsgrad en själ uppnått bestämmer vilka andra själar den kommer att känna sig besläktad med. Lika söker lika.

Tar en människa tillvara det livet ger kommer hon att möta andra människor som hon känner en speciell gemenskap med. Det är sådana som besitter en likartad själslig utvecklingsnivå och sådana relationer bör man som människa sträva efter att finna och behålla i livet. Dessa relationer grundar sig inte på yttre likhet utan just på denna själarnas gemenskap. Varje gång ett sådant broderskap formas kan man vara säker på att dessa människor kommer att trivas och utvecklas i varandras närhet. Detta är inga stora sammanslutningar i det yttre, utan grundas på vanlig mänsklig kontakt. Naturligtvis träffar man ofta sådana själssyskon i någon form av yttre verksamhet som är av gemensamt intresse, men detta samband ligger på djupare nivåer än så.

Vi som leder våra barn strävar efter att sammanföra själar med denna typ av samband. Vi försöker på olika sätt skapa sådana yttre omständigheter att det ska bli möjligt att återknyta sambandet mellan människor. Det är nämligen under flera liv som dessa starka band knyts. Om man träffar en människa som omedelbart känns bekant kan det vara denna typ av förbindelse som ligger i botten. Ofta förs människor samman på olika sätt i olika liv. En gång ingår man kanske i samma familj för att nästa gång ha en annan typ av relation. Genom dessa olika typer av relationer stärks och utvecklas bandet mellan människorna.

Orsaken till att vissa människor förs samman i liv efter liv är att hjälpa dem framåt i deras utveckling. Om ett band mellan två människor är starkt ökar också drivkraften för att kämpa för att utveckla relationen. Man får en situation som bäddar för snabb och kraftig utveckling. I sådana fall upplevs ofta relationen som fylld av problem av de inblandade eftersom utvecklingen kräver att man arbetar med något gemensamt problemområde. Man har en gemensam uppgift som skall lösas och det innebär oftast hårt arbete på själens område. Ibland blir man heller inte klar med denna uppgift inom en livstid utan man förs samman i kommande liv för att avsluta det som påbörjats.

I människans utveckling har hon alltså stor hjälp av andra människor som hon förs samman med av just denna anledning. De uppgifter man arbetar med är knutna till den aktuella utvecklingsfasen. Det kan röra sig om allt från rent materiell överlevnad till andlig utveckling.

Kännetecknande för en relation som funnits under många liv är den stora kärlek som finns i samband med relationen. Kärleken växer allteftersom en relation mognar och den lever kvar över livet för att aktiveras när parterna i relationen möts igen. Denna kärlek kan, om omständigheterna är de rätta, upplevas som romantisk kärlek mellan två vuxna men i många fall är det inte denna typ av relation som är avsikten.

Dessa starka karmiska band kan upplevas som skrämmande och hotande om man inte förstår deras natur. Om man då avskärmar sig från kontakten med denna människa riskerar man att förlora den möjlighet till utveckling som relationen skulle ha erbjudit. Varje människas största uppgift i livet är att utveckla sig själv och sin personlighet i så stor omfattning som möjligt. De största utvecklingsmöjligheterna erbjuds tillsammans med människor som man har dessa själsliga samband med.

Låter man ett sådant samband blomma kan det ge oändligt stor glädje och tillfredsställelse. De två själarna kommer då att göra ett gemensamt arbete för bådas bästa. Men innan man når dit föregår det i allmänhet flera liv av strid och kamp. Den instinktiva reaktionen när man möter

ett sådant starkt samband är att värna om den egna personens säkerhet och trygghet. Upplevs sambandet som överväldigande eller hotande är reaktionen ofta kamp eller flykt. Man kämpar för att värna den egna integriteten eller flyr för att hindra att andra relationer skadas. Den känsla av längtan och beroende som ett sådant här samband ofta väcker kan upplevas så hotande att man helt stänger av alla kontakter med dessa människor. Men om sambandet får möjlighet att verka inom de avsedda ramarna kan det ge stora och snabba framsteg, just genom att det finns så mycket kraft i denna typ av samband mellan människor.

De flesta upplever inte detta på en medveten nivå och det är heller inte meningen. Under lång tid av utveckling är dessa relationer inget som man som människa behöver eller skall bekymra sig om. De finns och de verkar utan att någon på er nivå behöver bekymra sig om dem. Men vid en viss tidpunkt i den mänskliga utvecklingen ändras detta förhållande. Då blir denna typ av samband något som man måste bli mer medveten om. De ändrar karaktär från att vara ett isolerat samband mellan två själar till att omfatta flera.

Utvecklingen har blivit en uppgift som man arbetar med i en grupp. Grunden är fortfarande dessa personliga relationer men genom att flera sådana samband är aktiva samtidigt ökar kraften och dynamiken. Fortfarande uppträder känslor av kamp och fara men den personliga mognadsnivån hos de inblandade avgör hur dessa hanteras. Om en sådan grupp etableras är ofta de inblandade ganska långt komna i sin utveckling. De har därigenom större möjlighet att känna igen denna typ av relation och bör kunna hantera det hela på ett vuxet sätt.

I en sådan grupp är det andra typer av uppgifter man har att arbeta med än i en personlig relation mellan två parter. I detta fall kan det handla om att utveckla förmågor som ligger bortom det rent överlevnadsmissiga. Det är sådana förmågor som kräver samarbete och förtroende för att utvecklas på ett fullständigt sätt. En grupp består ju av flera människor med olika personlighetsprofil. Dessa olika personligheter samverkar så att varje människas unika kapacitet bäst tas tillvara. En sådan här grupp är beroende av att alla olika begåvningar får verka på sitt unika sätt, ingen kan undvaras.

I ett sådant här brödraskap finns redan en god grund att bygga på eftersom den bygger på gamla etablerade relationer. Man kan så att säga starta från en högre nivå. Det som i vissa fall tog en livstid att utveckla finns nu redan på plats och kan börja verka. Man kan också vara säker på att en sådan här gruppering inte etableras utan orsak. Det krävs ett stort förberedelsearbete och vi gör inte detta utan en avsikt. En sådan här grupp har en viktig uppgift att arbeta med, antingen något som endast rör medlemmarnas egen utveckling eller något som är av vikt för en större del av mänskligheten. De framsteg som kan göras inom en sådan här grupp kan, om betingelserna är de rätta, få stor inverkan. Men i allmänhet rör det sig om en mer begränsad uppgift, något direkt knutet till gruppmedlemmarna själva.

Arbetet i en sådan här grupp bedrivs på en mängd olika sätt. Ibland är det en relativt kortvarig uppgift och i andra fall tar det lång tid. Har väl en sådan grupp etablerats kan vi också välja att låta den mötas i flera liv. Kanske behövs det lång förberedelsestid för att den skall bli så effektiv som krävs. En människa kan också ingå i flera olika grupperingar med varierande syfte. På sikt kommer allt fler sådana grupper att bildas och de kommer att knytas samman med varandra genom människor som fungerar som förbindelselänkar mellan grupperna.

Vårt långsiktiga syfte är att mänskligheten allt mer skall uppleva sig som den helhet den i verkligheten är. Att olika sorters gränser skall raseras och att dessa själsliga samband skall kunna verka över hela mänskligheten. Detta tar naturligtvis lång tid, arbetet har pågått på

många sätt och det är spritt över både tid och rum. Men strävan går hela tiden mot samling och integration, i stället för splittring och avskiljande. Kärleken är till sin natur enande, och det är i grunden kärleken som driver detta arbete framåt.

Kärleken är den kraft vi utnyttjar i vårt arbete och de människor som byggt upp många band av den karaktär vi talat om är goda verktyg i vårt arbete. Att låta kärleken växa i sitt liv är att låta den Gudomliga kraften verka. En kärlek som är allomfattande och samlande är det som driver utvecklingen framåt. Alla våra ansträngningar sker i kärlekens namn och ju mer öppen och mottaglig en människa är för kärlek desto bättre kan hon vara oss till hjälp. All kärlek är av godo, det är en Gudomlig gåva som alla människor får del av. Vår kärlek går ut över alla, det är bara förmågan att uppfatta och ta emot som skiljer.

I ett själsligt brödraskap kan kärleken växa och förmeras på ett sätt som är stort och heligt. Här är inte den personliga tillfredsställelsen i centrum utan gruppens bästa. I en sådan miljö utvecklas en människa på bästa sätt. Att lära sig hålla tillbaka sina egna behov och önskningsar för andras bästa är viktigt för personligheten. Kan man få hjälp att lära sig undertrycka den egna stoltheten och egoismen till förmån för andras bästa har man tagit ett bra steg framåt.

De grupper som sätts samman för att verka på det andliga området har en speciellt viktig uppgift. En människas andliga utveckling är en väg genom hennes innersta, men den kan ändå skyndas på genom samverkan med andra människor med en likartad inriktning. Genom gemensamma ansträngningar ökar kraften, och kontakten med oss som leder kan lättare etableras. I enhet och harmoni möts själar och hjälper varandra framåt. Kärleken är det medium i vilket själarna bäst kan kommunicera med varandra. En grupp som möts i kärlek ger därför de bästa förutsättningarna för andlig utveckling. Sådana grupperingar har etablerats genom tiderna och alltid varit en grogrund för medlemmarnas utveckling på det andliga området.

Den undervisning som förmedlades var oftast av yttre, konkret natur, men allt eftersom människorna mognar kan tyngdpunkten förflyttas mer och mer från det yttre in mot själens område. Allt som en gång skett i det yttre kommer förr eller senare att ske i det inre. Mänsklig utveckling går från det yttre till det inre, den undervisning vi förmedlar är uppbyggd på samma sätt. Från yttre konkreta symboler leder vi gradvis in mot inre, själsliga och andliga företeelser. En grupp människor som nått en viss utvecklingsnivå kommer att få ta emot denna inre, själsliga undervisning om rätt förutsättningar kan skapas. Detta är inget som människorna själva behöver begära eller söka aktivt utan så snart förutsättningarna finns träder vi i verksamhet.

Att skapa rätt förutsättningar innebär att ge tid för inre samling i tystnad och enhet. Inga yttre former krävs för de människor som utvecklat en egen förmåga att nå kontakt med sitt inre. Vissa tekniker kan dock vara till hjälp på vägen mot att utveckla denna förmåga. Sådana tekniker har uppkommit i olika religioner och omfattar i allmänhet både kroppsliga och mentala övningar.

Kroppen och sinnet måste kopplas bort för att själen skall kunna träda i full verksamhet. Detta sker under sömn men då försvinner också människans medvetande. Om medvetande fortfarande är aktivt ökar verkningsgraden i vår undervisning. Förutsättningen är dock att människan har förmågan att tysta ner medvetandets egna processer i form av tankeverksamhet, dagdrömmar etc. och låta sinnet vara rent och öppet för vår undervisning.

Om en grupp människor gemensamt kan uppnå detta tillstånd ökar våra möjligheter till påverkan. Att delta i ett sådant arbete ökar radikalt möjligheterna att ta emot andlig upplysning. Dessa tre förutsättningar, kärlek, harmoni och en metod för att försätta sinnet i ett mottagligt tillstånd ger den allra bästa grunden för vårt arbete med människorna. Om någon av förutsättningarna saknas är vi inte hjälplösa men vårt arbete blir svårare och mindre effektivt.

Kroppen och sinnet kan vara själens fångvaktare men om själen får möjlighet att använda och styra dem blir de hans bästa verktyg och hjälpredor. All verksamhet som syftar till att befria kropp och sinne från olika slag av blockeringar och begränsningar underlättar själens tillväxt och arbete. Kroppsliga åkommor som smärta och olika typer av spänningar leder uppmärksamheten från det inre till det yttre och försvårar det själsliga arbetet. Mentala blockeringar som ilska och olika typer av fördomar skapar effektiva barriärer för själen.

Att förgifta kroppen med rökning, droger eller andra gifter gör att själen trycks ner och hindras att verka. Grundförutsättningen för själens möjligheter till verksamhet är en frisk och genomsläpplig kropp och ett friskt och rent sinne. Låter man sin kropp och sitt sinne invaderas av alltför mycket utifrån som skadar, kommer den själsliga utvecklingen att avta.

Människan behöver tid, ro och utrymme för sin egen utveckling, att assimilera och bearbeta allt som tas emot, men också för att själen skall få utrymme att växa och utvecklas. Om förutsättningarna skapas i en grupp, kommer också själarna att hjälpa varandra framåt. En själ bor i en kropp, men olika själar kan också samarbeta på nivåer som normalt inte omfattas av medvetandet.

Tar man tillvara sådana möjligheter som vi talat om kan man dock vara säker på att få hjälp av andra människor, och också själv vara till hjälp för andra. Om man satts i ett sådant sammanhang måste man vara ödmjuk och tacksam. Då har man fått en gåva som man bör ta vara på. Allt som kan underlätta arbetet i en sådan grupp är av värde. Men det finns också mycket som kan förstöra eller försvåra arbetet. Alla typer av tvång och maktutövande är av ondo. Allt måste ske i frihet och frivillighet.

Respekt för sig själv och andra är en grundregel. Olika regelsystem och dogmer försvårar arbetet. Om man skapar yttre former, t.ex. hierarkier, formaliserade mötesordningar, krav på olika klädedräkt etc. dras fokus bort från det inre till det yttre. Största möjliga flexibilitet och öppenhet måste eftersträvas. Det bästa är om den sammanhållande kraften är den gemensamma kärleken och önskan att utvecklas tillsammans. Ingen deltagare får känna sig utnyttjad eller utnyttja andra. Grunden är frivillighet och jämlikhet.

Detta kräver naturligtvis att människor är något så när mogna och självständiga. Om man är alltför osjälvständig och bunden av auktoriteter kan inte denna typ av arbete komma till stånd. Om man är alltför fångad av föreställningar om vad som är bra eller dåligt, möjligt eller omöjligt är man fortfarande alltför fast i ett tankesystem för att kunna utvecklas fritt. Man bör alltid vara öppen och flexibel, fri från tro på dogmer och auktoriteter eller i varje fall vara beredd på att utvidga sitt medvetande i dessa riktningar. Broderskapets sanna natur är enhet i kärlek och där krävs det att alla begränsande regler och normsystem i sinne och tanke rensas bort.

31/8

Varje steg i en människas utveckling har en stor betydelse. Ingen del av vägen skall föraktas. Låter man inte skottet gro kan plantan inte växa sig stor och stark. De tidiga faserna i livscy-

keln lägger grunden till det som skall ske senare, och utan en fast grund vacklar byggnaden. När vi leder en människa framåt genom livet tar vi särskild hänsyn till att hon danas efter sina egna speciella förutsättningar. Alla människor har sin egen unika uppgift och måste också förberedas för den.

I den mån man alls kan spåra de tidigare stadierna i en människa är det genom de förmågor som utvecklats på vägen. Inget människobarn föds som ett vitt papper, ni har alla vår skrift på er från början. Denna skrift är de förmågor och färdigheter ni har med er från tidigare liv. Låter vi en sådan förmåga blomma upp i det nuvarande livet kan man vara säker på att det sker med relativt liten möda för den som har den. Man kan uppfatta det som en predisponering för vissa aktiviteter eller förmågor.

Varje människa har ett stort förråd av sådana egenskaper som förvärvats under tidernas lopp. Hur de kommer till användning varierar från liv till liv. I många fall ligger de vilande och aktiveras inte alls i det nuvarande livet. I andra fall kan de plötsligt dyka upp utan någon förvarning. Hur detta sker ligger inbyggt i livsplanen för den aktuella personen. Allt som sker i ett liv har en högre avsikt. Det mesta en människa möter har som uppgift att hjälpa henne att växa och utvecklas. Omfattningen kan tyckas enorm men allt ligger i våra planer. På vilket sätt sedan människan tar tillvara de möjligheter hon erbjuds ligger i vars och ens fria vilja.

Dock kan man säga att mognadsgraden hos människan avgör hur hon möter livet och det som livet erbjuder. En människa som lärt sig se den goda viljan bakom allt som sker tar också emot sina lärdomar med ett öppnare sinne. En människa som upplever tillvaron som fylld av godtycke och orättvisa har naturligtvis svårare att förstå de bakomliggande lärdomarna i allt som sker. De människor som upplever sig som medarbetare i ett projekt med syfte att föra den egna utvecklingen framåt har nått en nivå där de aktivt kan underlätta sina lärdomar och sin utveckling. Från att under tidigare faser i livscykeln varit barn som letts med en fast hand har sådana människor vuxit upp till värdiga medarbetare till oss som leder dem.

Målet för all utveckling är naturligtvis växande och mognad, och varje steg i en människas utveckling har syftet att hon skall komma närmare målet att bli en vuxen personlighet. Tar man tillvara allt som livet bjuder på underlättas och påskyndas processen. I tidigare liv har varje människa lagt grunden till det läge hon nu står inför, och det som händer i det aktuella livet kommer att bilda underlag för det som sker i nästkommande liv.

Alla trådar vävs samman till en helhet som bildar personligheten. Den väv som vi väver kräver tålamod för att bilda ett fast och vackert mönster. Om man misslyckas i något liv så att mönstret förstörs måste skadan repareras senare. Allt människan sår får hon också skörda. En människas livsväv är vårt gemensamma ansvar och människans del i hur den utformas är lika viktig som vår. Tillsammans måste vi också försöka reparera de skador som uppstår. Låter man en skada vara kvar i väven kommer inte hållfastheten att vara tillräckligt stor för de påfrestningar som kommer förr eller senare.

Grunden är viktig och varje nytt varv i byggnaden av en människas personlighet är lika viktigt. Vi arbetar med tålamod och långsiktighet, alla människor måste genomgå samma utvecklingsfaser och vi vet att alla misslyckas då och då. Att förlåta och hjälpa ett människobarn upp på fötterna igen tillhör en av våra stora och vanliga uppgifter. Om man som människa förstår detta kan man också lättare överse med brister hos sig själv och andra.

Inga människor är fullkomliga, alla går ni i Jordens skola och ni bör ha förståelse för egna och andras brister. Ni är satta tillsammans för att lära och utvecklas, och de människor som skapar störst motstånd hos er är ofta dem som vi använder för att lära er en viktig läxa. Att människa är människas broder borde vara en självklarhet, ingen människa är sig själv nog utan alla har ni en gemensam uppgift i Alltets tjänst. Denna uppgift är att efter bästa möjliga förmåga ta tillvara de möjligheter till växande och utveckling som erbjuds er, speciellt det som kommer via andra människor.

Om man i varje människa ser en medspelare i den pjäs som livet innebär måste man också respektera att vi alla blir tilldelade olika roller. Alla har sitt berättigande och är huvudrollsinnehavare i sitt eget livs drama. För oss som skriver manuskriptet för varje livsöde är innehållet i pjäsen uppenbart och syftet med just den roll varje människa tilldelats klart, men det är inte meningen att människorna själva skall få manuskriptet i förväg.

Man måste själv söka sig fram genom livet, utbildningen syftar till att människan skall bli allt mer skicklig på att ta sig fram i tillvaron på Jorden för att så småningom helt bemästra konsten att leva i enlighet med våra rollanvisningar. Den lyhördhet som krävs för detta tar många liv att utveckla och det krävs mycken möda och många misslyckanden innan man till fullo har förvärvat den.

Att lära sig lyda den högre viljan kräver att man tystar det egna egots röst. Våra röster och anvisningar är så diskreta att de överröstas av det egna medvetandet om man inte är mycket lyhörd. Visst kan det vara vår vilja att en människa stärker det egna egot och den egna personligheten, men förr eller senare måste den egna viljan underordnas våra planer. Livet på Jorden kräver en stark personlighet men om inte denna styrka används på det sätt som vi avsett för var och en är den bortkastad. Då går inte utvecklingen framåt på det sätt som vi avsett. Tar man däremot som människa emot våra anvisningar och försöker använda sin styrka till att på bästa sätt utföra det vi avsett blir man sin egen lyckas smed.

Att förstå sin unika livsväg och följa den efter bästa förmåga är tecknet på en människa som kommit en bra bit på väg och som kommer att få en snabb och lätt färd framåt. Kanske inte lätt i yttre mening alla gånger, men lätt i den meningen att man lär sig av det man möter och inte behöver genomgå varje lektion fler gånger än nödvändigt. Tar man tillvara allt vi skänker kan man vara säker på att man förs framåt så snabbt och säkert som möjligt.

I de fall där livsväven vävts till en fast och stark väv med ett vackert mönster kan vi gå vidare, men i andra fall måste man reparera de skador som finns innan man kan bygga vidare. Det är i samarbete med andra människor man lever och växer och det är också tillsammans med andra som man kan reparera de skador man åsamkat sig själv och andra. Vi för alltid samman de människor som har en sådan gemensam reparationsuppgift. Låter vi inte detta ske kommer också skadan att bestå och det kan vi inte tillåta att det sker. Om man för samman flera människor med en sådan uppgift kommer också arbetet att ske mer effektivt om omständigheterna är de rätta.

Lyckas man skapa en gemensam grund i form av kärlek och tillit kan man läka många skador hos varandra. Människans förmåga att hjälpa andra är lika stor som förmågan att skada. Det är ett medvetet val av livshållning som avgör i vilken riktning man använder sin kraft. Likväl som en människa kan välja att vara en destruktiv kraft i samröre med andra kan hon också välja att verka på ett konstruktivt och positivt sätt. Detta rör de stora valen i livet likväl som

varje vardagshändelse. Låter man kärlek och godhet gå ut i varje ögonblick av livet behöver man inte bli en stor person i det yttre livet.

Att uppfostra och vaka över sig själv i detta avseende är varje människas plikt. Följer man de impulser som finns i varje människa att skada andra direkt eller indirekt, kommer man förr eller senare att möta förhållanden där man får lära sig vilka effekter ett sådant beteende ger. Det är bara genom direkta erfarenheter som människan lär och alla erfarenheter har ett värde i det perspektivet. Det mesta i livet har till syfte att utveckla förmågan till medkänsla och kärlek. Utan dessa förmågor kan en människa inte anses som fullärd på något område.

Medkänsla med andra varelser och kärlek till allt liv är de grundläggande förmågor som kännetecknar en god och vis människa. I våra ögon är jordiska kunskaper av ringa värde men kärlek och medkänsla är egenskaper som har ett bestående värde. De utvecklas och växer genom det man möter i liv efter liv och är alltid aktiva på den nivå man uppnått som människa.

Om andra förmågor kan vara vilande i ett visst liv, är kapaciteten för kärlek och medkänsla alltid aktiv med den omfattning man för tillfället är mäktig att uttrycka. Det betyder att det man vunnit på detta område är något man alltid kommer att ha nytta av i framtiden. Allt annat riskerar man att förlora vid övergången till nästa liv, men förmågan att känna kärlek kan man aldrig förlora. Hur denna kärlek sedan uttrycks beror på omständigheterna och personens mognadsgrad men förmågan som uppnåtts får man behålla.

I varje människas liv kommer ett ögonblick då hon får en glimt av det stora Alltet och de lagar som styr universum. För de flesta passerar detta ögonblick snabbt förbi och följs inte av några bestående insikter. Men för vissa människor utgör detta början på en ny fas av utveckling. Man börjar närma sig det som utgör slutstadiet i evolutionen på Jorden, nämligen en medvetenhet om det Gudomliga och en enhet med detta Gudomliga. Vägen mot total samsamsmältning med Alltet är lång men förr eller senare inleds slutstadiet i resan.

Denna övergång markerar att de jordiska erfarenheterna är uttömda för denna människa och att en ny fas börjar där utforskandet av de andliga dimensionerna tar vid. Detta öppnande mot det andliga utgör kulmen på den mänskliga utvecklingen. Allt föregående är bara förberedelser eller grundläggning för detta stora. Att komma närmare i kontakt med den som lett utvecklingen är en stor ära och detta sker inte förrän människan är mogen att ta tillvara den nytta och glädje som en sådan kontakt ger.

Skulle vi låta människor smaka på detta i förväg skulle deras naturliga utveckling störas men allt som i livet erbjuder en försmak av den stora närheten är av godo. Detta väcker aptiten och tvingar människan att intensifiera sitt sökande. Alla människor har en intuitiv kunskap om vad som är målet för tillvaron på Jorden och det är denna kunskap som driver dem framåt mot allt större medvetenhet om oss och om det vi arbetar med. Men inte förrän människan hunnit mycket långt i sin utveckling tar vi närmare kontakt.

Då inleds en tid när de medel vi använder för att kontakta och påverka människan förfinas och utvecklas. I själens djupare lager finns porten till oss, och när den väl öppnats en gång kan man vara säker på att kontakten inte bryts även om den skulle verka vara avslutad periodvis. Men har vi en gång tagit detta steg mot en större närhet kommer vi också att använda oss av de möjligheter denna kontakt ger. Vi låter vårt vetande och vår kärlek flöda över denna människa och påskyndar på så sätt människans utveckling. Om alla möjligheter tas tillvara på

bästa sätt kommer också denna människa att gå framåt vid vår hand på ett mycket säkrare sätt än tidigare.

I samband med detta utvecklas också de förmågor som kännetecknar en människa som kommit in i den andliga utvecklingen. Hennes känslighet ökar både vad gäller kropp och sinnen. Förmågan att urskilja vad som är gott och mindre gott för henne ökar markant eftersom vi kan ge mer direkt hjälp i dessa frågor. Hon kan inte längre oreflekterat ta in saker i kropp och sinne som inte är av godo.

En utrensings- och reningsprocess tar vid där våra ansträngningar, tillsammans med människans egna känslor och insikter, bidrar till att allt mer av sådant som lagrats i kropp och sinne rensas ut. Detta kan upplevas som plågsamt, både fysiskt och psykiskt men är en nödvändig förberedelse för nästa steg som innebär att vi kan få en mer direkt kontakt. Om kropp och sinne inte är rent kan vi inte uppnå en direkt förbindelse med människan.

Den fulla omfattningen av denna förbindelse är det stora Mysteriets sanning. Hur stor denna närhet och kärlek är kan man inte förstå om man inte fått ta del av den. Men det är ändå dags att mänskligheten kan få en aning om den underbara sanningen. Vi är verkligen gjorda för varandra. Människornas väg är en väg mot en fullständig förening med oss som leder dem framåt. Allt siktar mot en fullständig förening i den största kärlek och närhet.

Låter man detta mål bli en ledstjärna för allt liv kan man också vara säker på att en dag nå dit. Alla våra ansträngningar siktar mot detta att människan skall växa upp till en fullvärdig partner i vårt kärleksverk. När man nått detta stadium har man nått fullkomnande som människa. På vilket sätt den enskilda människan skall nå sitt mål ligger förborgat i vars och ens livsöde och kan aldrig avslöjas i förväg, men alla kan vara trygga i förvissningen om att de är avsedda att nå målet en dag.

Kristi livshistoria fick denna fullbordan när han lämnade kroppen för att förenas med sitt ursprung och genom detta föddes han till ett nytt liv. På samma sätt skall alla människor födas till ett nytt liv där de är ett med varandra och med oss. Den glädje detta innebär kan man som människa inte göra sig en föreställning om men det innebär slutet på allt sökande. All otillfredsställelse som vidlåder en jordisk tillvaro får sin uppfyllnad och den långa vägen i ensamhet och oro är äntligen till ända.

Den paradisiska tillvaro där man har sitt ursprung blir återigen verklighet och man känner sig hel som aldrig förr. Att uppnå detta tillstånd är att uppnå paradiset på Jorden. Han som först nådde detta mål i det jordiska är det stora föredömet och rättesnöret för alla som vill följa efter. Det han visade i materiens värld skall alla efterkommande uppnå i andens rike. Hans rike som inte är av denna världen, men som ändå kommer att etableras i den materiella världen.

Detta kommer att ske genom att fler och fler människor uppnår en standpunkt där de kan förstå vidden av de löften som getts och därför kan arbeta mot målet på ett medvetet sätt. Att frivilligt överlämna sig till oss och låta sig föras fram på vår väg är det enda sättet att nå denna fullkomning.

Vägen går genom fullständig självkänedom, självtukt och vilja att följa den högre viljan. Om man vet vem man är, kan styra och behärska denna varelse och låta alla dess krafter och förmågor tas i anspråk av oss som vet bäst, är man vår värdiga medarbetare. I kärleksfullt arbete

uppnår man detta. Kärleken till sig själv, sina medbröder och oss är den makt som låter undret ske.

För det är verkligen ett under när en människa når sin fulla bestämmelse. Allt arbete och alla mödor får då sin fulla belöning. Människan framstår som en ädelsten som slipats fram under eoner av tid. Allt som samlats i form av erfarenheter, förmågor och känslor kan komma till sin fulla nytta och användning. En människa som uppnått detta stadium är något dyrbart, ett tecken på vad förbundet mellan oss och människorna innebär.

En sådan människa är en tillgång för oss genom att vi nu har ett verktyg som kan verka på det jordiska planet. Någon vi vet är helt hängiven vår sak. Men inte förrän människan har övervunnit allt som lockar i jordelivet kan detta ske. Så länge som minsta rest av längtan efter ära och rikedomar, uppskattning från andra och självbekräftelse finns kan vi inte bruka henne eller honom på det sätt vi vill. Då är fortfarande personligheten och egot förhärskande och vi kan vara säkra på att kortsiktiga hänsyn kommer att gå före det vi önskar.

Det är alltså ett mycket högt krav vi ställer på den som skall få tillåtelse att ta det sista steget på vägen i den jordiska evolutionen. Man måste ge upp allt man vunnit med så mycket möda i hela den tidigare utvecklingen och överlämna dessa gåvor att brukas av andra.

Kristi död på korset skall ses i denna belysning. Frivilligt uppgav han allt för att slutligen skänka också sitt eget liv. Han gav det i förvisning om att det exempel han utgjorde skulle vara till nytta för alla som ville följa i hans spår. Ingen annan lärdom finns i denna död än att allt måste uppges för att man skall få tillåtelse att passera till nästa nivå. Han visade i praktiken det som var och en måste uppnå i det inre. Alla egna förmågor, ägodelar och förmåner måste ges upp för förmånen att få uppgå i Alltet, bli ett med den stora kärleken.

Detta är alltså en inre utveckling för de människor som följer Kristus och den sker under ledning av oss, Mästarna som genom tiderna uppnått samma mål, gått samma väg. Bara vi som genomlidit alla steg på vägen kan rätt förstå och känna medlidande med dem som gör samma resa. Vi vet hur smärtsam framväxten av en sann människa är och vi kan vidta de åtgärder som bäst främjar växten och samtidigt mest lindrar smärtan.

Denna väg är en ensam väg, men visste man att man har sällskap och stöd av oss som inte syns men ändå alltid verkar, skulle man vandra den med större säkerhet och förtröstan. Vi finns och vi vill alltid hjälpa våra skyddslingar framåt så bra som möjligt men det är ofrånkomligt att utvecklingen måste föra med sig växtvärk. Allt växande är smärtsamt men när man ser tillbaka på sin utveckling vill man i stället för att klaga tacka för all hjälp man fått, och då ser man också att de största stenarna också hjälpte en att kliva uppåt. Att de svårigheter man mötte var den bästa hjälp man kunde få.

Det är i arbetet med att övervinna sig själv som den största smärtan ligger men där har man också de största vinsterna man kan göra. Detta att övervinna sig själv, uppge allt man uppnått, offra allt för att vinna något större är den stora hemligheten med de senare stegen i utvecklingen. Första delen av evolutionen handlar om att samla så mycket man kan i form av vilja, självmedvetande, målmedvetenhet, kort sagt att stärka sitt egna jag så mycket som möjligt. När en människa så står på höjden av sin förmåga måste hon uppge allt detta till förmån för den makt som är över alla andra makter.

En kraft inom henne själv kommer att styra henne mot detta mål. Denna kraft är den Gudomliga kärlekskraften, Kristuskraften som verkar i varje människa. Vid ett visst läge kommer denna kraft att ta överhanden över de jordiska makterna men detta sker inte utan strid inom människan. Detta uppgivande av alla förmåner man vunnit, alla skydd man byggt upp och övervinnandet av det instinktiva värnandet om det egna sker inte lättvindligt. Det krävs strid, möda och försakelse men steg för steg vinner ändå den andliga kraften framgång. Upplever människan detta på ett medvetet sätt som framgångar sker det naturligtvis lättare, men även om man inte förstår vad som händer fortgår arbetet.

Ett stort hot mot framgången är känslan av självgodhet. Att man upplever sig ha nått så långt att man är bättre än andra och därför kan se sig som färdig. Bästa botemedlet mot detta är att använda sig av Jesu exempel. Han fick dricka den bittra kalken i botten och inte förrän man följt hans exempel kan man berömma sig av att ha nått någon sorts mål. Andlig självgodhet är ett verkligt hinder och bör alltid bekämpas med självrannsakan. Endast den som vandrat vägen i ödmjukhet förstår att ledningen måste komma från dem som vet bättre. Om man själv besitter svaren på alla frågor låter man sig inte ledas, och ändå är det dit alla ska.

Kunskap är önskvärd men verklig visdom finns bara att hämta genom oss. Vi har förbindelse med all visdoms källa och vi kan skänka i av alla rikedomar. Att förlita sig på sig själv eller andra människor är inte det som en adept i den högre skolan kan göra. Denna människa måste i stället ösa ur de källor som vi tillhandahåller. Om man kan vara en kanal för denna visdom, låta vattnet flöda fritt och låta sig fyllas ända upp till brädden, har man fyllt en stor uppgift. Det är inte alla människor som har denna uppgift i sitt livsmönster men de som vi använder till detta bör vara tacksamma för denna nåd. Att direkt få ösa ur visdomens källor är förenat med många strapatser men om en människa väl nått dit kan hon njuta av frukterna av sina mödor i full förvisning om att hon gjort ett gott arbete.

1/9

All nåd som flödar över Jorden och människorna kommer från den ousinliga källan i mitten av Alltet. Denna källa har flödat i alla tider under kontroll av Universums Herre. Outsäglig och outrannsaklig är den makt som styr allt som sker. Inte är det en personlighet, nej långt större än så är den obegränsade makten. En kraft som verkar i alla tider, som står över allt skapat.

Universums bebyggare kan aldrig fullt ut förstå vad som är alltings orsak och källa. Ett mänskligt förstånd kan aldrig göra sig en föreställning om detta annat än som en svag återspegling av det outsägliga. I alla tider har människorna försökt fånga det Gudomliga i sina medvetanden men allt har blott varit en produkt av deras begränsade förstånd. Den Allmakt och kärlek som allt skapat vilar på är alltför stor för ett begränsat mänskligt sinnes förståelse.

Dock borde människorna kunna få en aning om det outsägliga genom att betrakta naturens under där allt är en produkt av den Gudomliga skaparkraften och kärleken. Om en människa tror att Gud är något utanför skapelsen, utanför henne själv tar hon storligen miste. Allt är en del av det Gudomliga undret, allt är skapat i kärlek, allt finns i Gud och Gud finns i allt.

Om en människa förgriper sig på sig själv eller något annat liv förgriper hon sig på Gud. Gud finns i allt skapat. Låt denna sanning bli en ledstjärna i allt handlande, allt du gör mot en annan varelse gör du mot Gud. Vi är alla delar av samma stora Helhet. Allt är ett. Allt hör samman.

Målet för människans utveckling är att bli medveten om detta sammanhang på ett alldeles konkret och praktiskt sätt. Genom att en människa upplever sig som vara en del av allt skapat, med förbindelse med allt som existerar, kan hon göra sig en föreställning om Guds allmakt och utsträckning i allt levande. Tar en människa sin särart, sin egen person som något avskilt från helheten har hon ännu inte förstått sin placering i Universum.

Varje människa har en unik uppgift och är en del av Guds stora verk. Att leva i denna övertygelse lyfter perspektivet från det jordiska, förgängliga till det eviga, till Gudsriket. Människans rätta hem och tidlösa ursprung är utanför Jorden. Hon lever i kroppen under olika perioder för att förkovras och växa men hon skall förr eller senare vandra tillbaka till sitt ursprung.

Att få komma hem till sin rätta familj är varje människas mål och stora längtan. Livet i kroppen är ett under och en stor gåva men det är inte människans rätta boning. Hon är ett gudaväsen, en ängel fånglad i en kropp. Att frigöra detta Gudomliga väsen är människans stora uppgift.

När livet på Jorden uttömts på alla möjligheter till tillväxt och utveckling kommer själen att växa och omformas på samma sätt som en fjäril bryter sig ut ur sin puppa. Låt inte detta skrämma er, det är en underbar sanning och innebär den rätta födelsen av människans rätta jag. Så länge en människa inte har fullföljt sin jordiska uppgift har hon så mycket som fäster och håller kvar i materien, men så snart dessa förpliktelser är uppfyllda kommer själen att börja söka sig hemåt, mot sin rätta tillvaro.

I slutet av detta sökande kommer hon att mötas av sin rätta Herre och älskare vid tröskeln till det nya hemmet. Denna återförening som väntar är den största fest en själ har att se fram emot. Det är ett bröllop där hon äntligen får vigas vid sin rätta make. Den kärlek som hon sökt genom alla jordeliv kan äntligen bli verklighet. För första gången får hon den fullständiga förtroligheten och den rätta helheten.

I den jordiska kärleken kan aldrig en annan människa uppfylla den stora längtan som finns inbyggd i varje själ, men den tjänar ändå som en skola och undervisning för att människan så småningom skall kunna vara i stånd att besvara den Gudomliga kärleken. Allt som livet i kroppen bjuder utgör förberedelser för det som skall komma i tillvaron efteråt. Varje erfarenhet har sitt berättigande i detta perspektiv.

Om man inte levt igenom allt som livet bjuder, lärt sig att kontrollera och avstå kan man som människa inte ta emot den Gudomliga kärleken i all dess kraft. Själen måste stärkas och växa till för att hon skall vara mogen att bli det Gudomligas brud. Utan denna mognad kommer hon inte att släppas fram till brudkammaren. Detta har alltid varit känt av vissa som aktivt försökt arbeta på sin egen mognad och utveckling, men utan att man blir mött på halva vägen av sin Herre och blivande make kan människan aldrig finna den rätta vägen hem.

I jordelivet utvecklas så småningom en aning om att det finns något bortom det som visar sig för det mänskliga ögat. Alla raser och religioner har denna sanning klart för sig, men människornas tolkningar har varit skymda av den begränsade kunskap som den jordiska existensen erbjuder. Endast genom att söka sig ut från det jordiska kan en människa få en aning eller en glimt av sanningen.

Resan ut i Universum kan synas svår men genom porten i sitt innersta har varje människa en led ut till den sanna verkligheten. Att jordelivet bara skulle vara ett skenverk och att det sanna livet finns på en annan plats kan synas skrämmande för en människa som lever i kroppen men är i själva verket en stor och trösterik tanke. Ett människoliv är kort och fyllt av möda men med perspektivet mot oändligheten är alla besvär försumbara.

Låter man jordelivet anta sin rätta position som ett kort stopp på en lång resa bör alla små förtretligheter och besvär få sin rätta dignitet. Det som kan synas som en stor stötesten borde i evighetens perspektiv minska till en liten flisa som man lätt kliver över. Så länge som den huvudsakliga livsuppgiften ligger inom det jordiska skall människan ägna all sin kraft åt denna.

Livet i kroppen har sin stora betydelse och skall på intet sätt föraktas. Men när man väl uttömt jordelivets alla möjligheter till utveckling vidtar en ny fas i människans liv och tillvaro. In-tresset vänds från det fysiska och materiella mot den egna utvecklingen i andligt avseende. Inte medvetet till en början och inte inom de religiösa former som anser sig ha ensamrätt till det de kallar andlighet. Nej, djupt inom människan själv sker denna utveckling och mognad och det är här som vi som ledsagar och hjälper på denna del av vägen möter.

Vår stora uppgift i vår roll som ledsagare och hjälpare tar nu vid. Vi tar en mer aktiv och direkt del i människans utbildning. Det som förr främst skedde genom indirekt påverkan övergår i detta skede till en direkt kommunikation. Inte så att vi talar i klartext eller föreskriver exakt vad som skall ske, men genom att människans själsliv mognar och kan skapa förutsättningar för att uppfatta våra röster även om vi talar utan ord.

Hur detta än sker är det genom att människans själsliga förmågor växer och genom att hennes känslighet ökar. Under lång tid är processen allt annat än medveten från människans sida men på det undermedvetna planet sker stora förändringar. Så småningom blir hon allt mer medveten om vad som sker. Hon kan tolka de meddelanden vi ger med allt större säkerhet och i slutet av denna del av utvecklingen blir sambandet med oss en självklar och naturlig sak.

Att ledas av okända intelligenser kan synas som en skrämmande och farlig belägenhet men för den som förstått att allt är ett, att den Gudomliga kraften och kärleken finns i allt i Universum, upplevs kontakten med oss som den Gudomliga nåd den i verkligheten är. Den människa som känner sina egna styrkor och svagheter tvekar inte att överlämna sig åt dem som vet bättre.

I allt gäller att människan måste vara medveten om sin egen kapacitet för att kunna verka på bästa sätt. I det andliga arbetet gäller detta i allra högsta grad. Om man som människa inte låter den egna utvecklingen ske i den takt och med den inriktning som vi styr mot riskerar man här som i allt annat att hamna fel. Alla fysiska och psykiska förmågor måste vara anpassade för den andliga nivå man verkar på.

Om man använder konstlade medel och metoder som framtvingar medvetandeförändringar kan portar öppnas mot verkligheter som man inte är mogen att möta. Men om man låter utvecklingen ske helt naturligt, utan att själv påskynda den med konstlade medel kommer allt att ske säkert och utan fara för mentala eller fysiska skador.

Att överlämna sig till dem som vet bäst, som hör hemma i de andliga dimensionerna, är den säkraste och i förlängningen enda vägen mot verklig andlig mognad. Sanningen finns och den

kan endast sökas genom det egna självet. Att söka sig fram till sin egen sanning är den enda vägen till andlig fullkomning. Låter man andra människor påverka den egna utvecklingen alltför mycket kan man lätt ledas i fel riktning.

I de sista faserna av sökande står man alltid som människa helt ensam och utblottad på stöd från jordiska auktoriteter men det är också då som vår hjälp är som närmast och kraftfullast. Att stå helt naken och fri från allt som skymmer är ett oavvisligt villkor för att finna sanningen.

Alla former av dogmer, självbedrägerier och religiösa eller andra tvångsföreställningar hindrar effektivt själen att inleda resan hem. Inte förrän människan gjort sig helt fri från sådant kan hon få kontakt med det Gudomliga på det direkta sätt som är hennes bestämmelse och stora nådegåva.

Att känna sig själv med sina styrkor och svagheter och vara i stånd att behärska sitt jag och sin vilja, är ett oavvisligt krav för andlig pånyttfödelse. Så länge en människa lever inom rammorna för andra människors uppfattningar, rättar sig efter utomstående auktoriteter och förtrycker sin egen sanning kan hon aldrig passera genom porten till himmelriket.

Himmelriket finns inom var och en men vägen dit in är i sanning en smal och stenig stig. Den stora massans allfarväg kan aldrig leda den enskilde rätt, var och en har sin unika väg. Men genom bön och självrannsakan, genom oavlatligt arbete på egen förbättring och förkovran och genom ständiga försök att fördjupa och utvidga sitt eget medvetande kan man komma fram på denna trånga stig.

Förstår man sin dubbla destination, att man både måste leva i jordelivet på ett rättfärdigt sätt och finna sin väg tillbaka till det stora urhemmet, kan man skapa en balans i sin tillvaro som möjliggöra att denna dubbla uppgift kan förverkligas. Det ena kan inte vara fullständigt utan det andra. Ett rikt och fullödigt jordeliv är en förutsättning för en sann andlig utveckling. Ett liv i materien är en nödvändighet för att andens rike skall kunna erövrats.

Att leva i anden och i materien är ett för den som förstått att Gud finns i allt i skapelsen. Genom kroppen öppnas porten till andens rike. Kroppen är det instrument som anden spelar på. Att träna och utveckla sin kropp så att den blir ett instrument för det Gudomliga är en förutsättning för sann andlighet. Inga aspekter av kroppen är mindre värda, allt har sin stora betydelse och nytta. Varje sinne är en återspeglning av ett Gudomligt sinne. Varje förmåga som man kan utveckla på materiens plan blir till nytta i andens rike.

En personlighet i jämvikt och harmoni är en nödvändighet för att passagen till nästa tillvaro skall kunna ske. Människans långsiktiga evolution har detta syfte att skapa en balanserad personlighet med alla kroppsliga och själsliga förmågor fullt utvecklade och i harmoni med varandra. Om någon aspekt undertrycks eller övervärderas är inte det långsiktiga syftet uppfyllt. Att leva i harmoni med sin kropp och dess natur är lika viktigt som att ha en själ som är fri och välutvecklad.

Den dag en människa står upprätt i stolthet över sin egenart, med respekt för sin egen natur kan hon ta nästa steg i utvecklingen. De första stadierna handlar om att utveckla en kropp och ett medvetande, de följande om att använda dessa som verktyg för andlig utveckling. Kroppens sinnen måste utvecklas för att kunna användas av själen på dess resa ut i Kosmos.

Människan är en resenär i rymden. När Jordens alla stigar har trampats klart kommer hon att fortsätta sin resa utanför rummet och tiden. För att detta skall vara möjligt måste alla sinnen vara fullt utvecklade. Jordelivets skola syftar till att eleven skall vara fullt anpassad och kvalificerad för nästa steg, livet utanför skolan. Därför är allt på Jorden avpassat för att skapa bästa möjliga förutsättningar för detta liv.

Att den ena tillvaron är styrd av materien och tiden innebär inte att den är helt artskild och främmande för den andra. Allt liv är i grunden ett, en avkomma av det Eviga livet och alla tillvaroformer existerar i denna enhet. Att kroppen lämnas kvar i sin materiella form innebär inte att de erfarenheter som gjorts i den och de insikter som vunnits skulle försvinna.

Essensen av en människas alla liv på Jorden utgör den utrustning hon har med sig på resan mot nästa tillvaroform. Därför måste livet i kroppen vördas och levas till sin fulla bestämmelse. Innan detta steg är avslutat kan aldrig nästa ta vid. Låter en människa denna sanning råda bör hon aldrig förgripa sig på sin eller andra människors natur. Allt i kroppen har en mening och en avsikt och är på sitt sätt lika heligt som något annat.

Den människa som får växa och utvecklas i frihet och harmoni kommer helt naturligt att anta den skepnad som finns inbyggd i varje varelses medfödda konstruktionsritning. Det har aldrig krävts några medvetna åtgärder för att evolutionen skall ske på det sätt som bäst gagnar det slutliga målet och sådana medvetna ingrepp kommer heller aldrig att krävas av människorna.

Planen är inskriven i den mänskliga koden, den finns med från den första celledningen och den kräver ingen yttre påverkan för att allt skall utvecklas på bästa sätt. Samma sak gäller den själsliga och andliga utvecklingen. Så fritt och ostört som möjligt måste utvecklingen få fortgå för att människan skall kunna bli det hon var avsedd att bli. Allt yttre tvång är av ondo.

Ett barns jordiska föräldrar har fått en gåva att skydda och förvalta men de bör aldrig se sig som ägare till sitt barn. En förälder måste nära och skydda sitt barn men alltid också respektera att det är en unik personlighet som kommit till världen med sina egna förutsättningar. Om man som förälder sätter sig i Skaparens ställe tar man miste. Den inbyggda livskraften är det som skapar och ger liv, inte människan. En far och en mor bidrar med sin del i skapelsens under men de bör inte sätta sig i Guds ställe. En människa är en jordmån för växande men den som utformar livet är bara livets Herre.

Att vårda och hjälpa sin avkomma framåt finns inprogrammerat i människorna men alla försök att göra om en annan människa efter eget sinne och förstånd dikteras av egoism och en falsk känsla av ägande. Att låta ett barn blomma efter sin egen inneboende egenart är det största man som förälder kan göra och det är en lag som även styr oss som leder människorna framåt.

Att älska någon innebär att låta denna människa existera i frihet och harmoni, låta henne eller honom utvecklas mot sin fulla bestämmelse. All hjälp som ges av äkta kärlek är mild och förstående till sin natur. Alla åtgärder som med våld försöker ändra eller styra en annan människas natur och utveckling dikteras av andra strömningar i egot.

Föräldraskap och andra relationer där en människa kan påverka och styra en annan människas utveckling kan utgöra en arena för ohämmad egoism och maktutövning, men kan också utgöra en storartad möjlighet att uppfostra och vidareutveckla sig själv. Genom att sätta andras intressen och välfärd främst kan man själv växa som människa.

I botten på den mänskliga naturen finns en stor egoism och strävan att värna sitt eget och det är helt rätt att dessa egenskaper finns där, men människan måste förr eller senare lära sig att hantera sin natur så att andras intressen också kan få utrymme. Förståelse för och insikt i det mänskliga livets lagar innebär att man lever på ett sådant sätt att varken de egna eller andra människors rättigheter kränks.

2/9

Låter människorna våra röster klinga ohörda även i fortsättningen kommer världens nödvändiga utveckling att försenas ytterligare. Barnens ohörsamhet har redan lett till att den naturliga förbrödningen och kärleksutvecklingen i världen försvårats. Allt som vi strävar mot är upplösning av konstlade gränser och avskiljande murar mellan människor över hela Jorden.

Men genom att man alltid sätter sig själv, sitt eget i första hand motarbetar människorna denna utveckling. I Jordens framtid ligger helt andra prioriteringar än de som varit förhärskande. För att människan som individ skall kunna fullgöra sin utvecklings målsättning måste också hennes andliga bröder lyftas upp.

Det som tidigare kunde ske för en enskild individ kommer nu att ske för grupper av människor. Människornas brödraskap är inte knutet till nation, ras eller familj utan är en global företeelse. Bröderna finns spridda över hela Jorden och målet är att de skall förenas i Andens gemenskap.

Anden är den aspekt av det Gudomliga varat som finns som en förenande faktor i allt som lever och existerar. Andens rike är ett sinnestillstånd, en kraft, en känsla som kan förbinda själar med varandra. En människa som fått tillträde till detta rike har fullgjort det som livet på Jorden innebär. Hon kan överskrida sina egna begränsningar fysiskt och mentalt och hon har utvecklat de mänskliga egenskaperna och förmågorna till fullo.

Kan man som människa öppna porten till detta rike är man fullständig i sin mänskliga utveckling. Att detta är möjligt var Jesus Kristus ett exempel på i sin jordiska inkarnation. Han visade människorna på att möjligheten existerade och han har fortsatt att leda de sina framåt mot samma fulländning som han själv uppnådde.

Alla människor strävar mot samma mål, att få bli fullvärdiga medlemmar i Gudsriket. Och vägen dit går genom kärleken till de andliga syskonen över hela Jorden. Först när man som människa fullständigt har rivit självets murar kan man förstå den Gudomliga kärleken. Den kräver inget för egen del utan består i offrandet av det egna för allas bästa. Inte i första hand att offra yttre ägodelar och privilegier, men genom uppgivandet av alla personlighetens skyddsmekanismer och barriärer.

Varje reaktion för att stänga ute och skydda sig mot medmänniskorna resulterar i ett utestängande av den Andliga kraften. Att förtrycka och förtränga kärleken inom sig själv innebär att man förtrycker Anden som bor djupast i människan. Låter man kärleken växa i sitt liv kommer denna Gudomliga kraft att gradvis röja väg och öppna upp personligheten mot en allt större förmåga att förverkliga Gudsriket inom sig själv.

”Mitt rike är ej av denna världen” var det uttryck Han använde under sin jordavandring och det är en evig sanning att Andens rike inte är av materiell natur. Och ändå kan det förverkligas i människornas innersta. Om en människa låter sig fyllas av kärlek till brädden har hon för-

verkligat den strävan efter växande och fullbordan som finns i varje människas plan. Hon har skapat en behållare och utloppskanal för den Gudomliga kraften och kärleken.

Universums grund och ursprung är Gudomlig kärlek och en människa som förverkligar sin rätta uppgift är en brännpunkt för denna kraft. I sin fulla blomning är en människa en representant för Gud och har därmed intagit sin rätta plats i Universum.

Låter man sig användas för syftet att sprida och förmera Guds kraft och kärlek är man som människa fullkomlig i våra ögon. Ett kärll fyllt till brädden som erbjuder medmänniskorna att dricka därur. En kalk full av offerblod som fyllts av kärlek. I andens rike kan detta förverkligas än idag, och för dem som når källan som flödar över av livets vatten öppnas möjligheten och plikten att förmedla detta till sina törstande bröder.

Genom att göra sig själv till en kanal för denna kärlek kan en människa bidra till att hjälpa sina älskade syskon framåt. Öser man ur denna eviga källa kan man skänka hälsa och lycka åt dem som lider av brister och sjukdomar. Att hämta från det eviga livet för att skänka åt medmänniskorna är en osjälvisk gåva given i tacksamhet för allt vad livet skänkt.

När denna kanal mellan himlen och Jorden öppnas inleds en tid av andligt mognande och överflöd. Det som genom stor möda vunnits kan nu skänkas fritt till dem som törstar i sin ökenvandring. De kan därigenom få vederkvickelse och styrkas för sin fortsatta färd. Varje människa som når målet blir ett föredöme och ett ledljus för sina medmänniskor.

I slutet av den mänskliga utvecklingen på Jorden ligger denna förpliktelse att tjäna sina medbröder. Genom sin position mellan den materiella tillvaron och nästa existensform kan en sådan människa utgöra en förbindelselänk mellan oss som leder färden och människorna. Vi använder denna människa för att leda den Gudomliga kraften och kärleken ut i mänskligheten.

Ingen människa skapar i sig själv något Gudomligt, men en människa kan användas som kanal eller medium för att kanalisera kraften från källan och vidare. En människa kan inte ösa direkt ur denna kraftkälla utan kraften måste alltid gradvis ledas genom allt svagare medium ner till Jorden. Den allomfattande kraften är i sig själv så överväldigande i sin styrka att endast en mycket utspädd form kan tas emot av människorna.

Denna avledning sköts genom den hierarki av krafter som utgör Universums Herrar. Dessa leder och fördelar den Gudomliga kraften på ett sådant sätt att den bäst kan verka som avsett. Detta är ett evigt ansvar och inget som sköts genom någon form av mänskliga eller personifierade väsen. Det är i stället olika sorters kraftnivåer eller faser av den allomfattande kraften. Allt är ett men allt kan inte existera i samma fas. Kraften kan ha olika täthetsgrad och olika intensitet i olika faser.

Livet på Jorden kännetecknas av stor täthet och låg intensitet och kan inte utsättas för kraft av större intensitet utan att förstöras. All kraft måste kanaliseras ner till en form som kan tas emot av jordiska livsformer. För den människa som skall verka som en kanal mellan denna lägre intensitet och de högre vibrationsnivåer som kännetecknar andra dimensioner, måste kropp och sinne ha stärkts i sådan grad att han eller hon kan uthärda kontakten.

Denna härdningsprocess är inte alltid så lätt men den leds av oss på ett sätt som i största möjliga mån undanröjer risker och besvär. Skulle en människa på egen hand kunna söka sig fram på dessa vägar vore färden förenad med stora faror, men under vår ledning kan den ske på ett

säkert sätt. På färden ledsagas människan av väsen som har till uppgift att främja utvecklingen mot allt större förmåga att öppna sig och ta emot den andliga kraften. Det är både de som väglett och hjälpt människan i tidigare utvecklingsfaser och sådana som besitter speciella förmågor att hjälpa och stödja i denna fas.

Varje steg på vägen är svårt, man reser i trakter man aldrig förut vistats i, men det finns också mycket hjälp på vägen. Vi låter aldrig våra adepter lida i onödan men denna utveckling är förenad med smärta. Att frigöra sig från ett stadium och övergå till nästa är alltid en mödosam uppgift. Utvecklingens pris är smärta, men vinsten är att veta sig gå mot allt större fulländning med målet att så småningom uppnå sin fulla bestämmelse och potential.

Tar man tillvara det stöd och den hjälp som vi erbjuder underlättas allt så mycket som det är möjligt. Vi ledsagar men adepten måste också själv vilja gå framåt. Utan att veta vad målet är, endast driven av sitt sökande sinne och sin längtan efter att uppnå något som man inte ens kan göra sig en klar föreställning om, måste människan kämpa sig framåt på sin ensamma färd.

En människa som kommit till denna ståndpunkt i sin utveckling är ensam. Hon måste på egen hand söka sig framåt. På denna del av vägen kan man inte räkna med något annat mänskligt resällskap, här måste man arbeta sig fram igenom sitt eget innersta. Den hängivenhet och målmedvetenhet som krävs kan man inte uppamma på annat sätt än via sitt eget innersta känsloliv. Man måste stärka sin vilja och målmedvetenhet och inte låta sig avledas från arbetet ens för ett ögonblick. Alla erfarenheter och motgångar i materien tas i detta skede tacksamt emot som medel att stärka målmedvetenheten och viljan.

Arbetet bedrivs bäst i tystnad gentemot medmänniskorna. Innan rosen är fullt utslagen kan dess växt alltför lätt störas om den utsätts för yttre påverkan. Ett idogt sökande krävs men om man alltför tidigt gör klart för omgivningen vad det gäller kommer man inte att nå så långt som det var avsett. Kraften måste få växa till i enskildhet. Först när den nått en sådan nivå att den kan utgöra ett skydd mot alla som vill avleda, bortförklara och förlöjliga kan verket avslöjas. Den dag då detta uppnåtts kommer vi som leder också att klart tala om vad nästa steg skall bli.

Vi tvekar inte att ta kontakt med en människa som kommit så långt att hon kan bli en medarbetare till oss. Inledningsvis är våra kontakter indirekta, men så snart människans förstånd och sinnen kan klara mer direkta tilltal låter vi våra stämmor ljuda inom henne. Allteftersom hon blir mer uppövad kommer hon att förstå våra budskap bättre och lära sig lita på oss.

Att skapa ett fullständigt förtroende för oss och våra arbetsmetoder tar många liv. Vi kan aldrig påskynda denna process, den är nämligen grundläggande för att arbetet skall kunna slutföras på avsett sätt. Finns inte denna grundläggande tillit och tro på oss kan samarbetet inte få den utformning som behövs. All rädsla och alla fördomar måste utplånas hos människan för att hon skall få tillgång till de djupare skikt där vi är verksamma.

Vi arbetar på många olika sätt för att stärka tilliten till oss, och i varje steg provas människans vilja och förmåga att klara sin del av arbetet. Det är verkligen ett gemensamt arbete där vi arbetar från vårt håll för att öppna upp och stärka kommunikationen så långt som möjligt, men där också människan måste visa en vilja att nå oss. Vi kan aldrig tvinga en människa att göra något mot sin vilja, i den fria viljan ligger att varje steg måste bekräftas från människans egen sida.

Men så småningom kan ett förbund mellan oss och människan bildas till syfte att lyfta henne upp till oss. Tar människan detta på allvar har hon inlett sin sista etapp på vägen hem till det rätta hemmet.

Ett sådant direkt samarbete är mycket sällsynt och kännetecknar ett alldeles speciellt förhållande mellan oss Mästare och denna människa. Att bli utsedd som medarbetare åt Mysteriernas Herrar är en nåd som inte vederfars många och har man mött denna utmärkelse kan man vara säker på att ha en speciell uppgift framför sig.

Innan man kan anträda den slutliga färden hemåt får man privilegiet att betala tillbaka en del av den skuld i form av andra människors och väsens uppoffringar som man samlat på sig under alla liv. Återbetalningen sker genom att man i sin tur offerar sig för dem som står på tur att inleda sitt arbete mot andlig fullkomning.

Offret består i att skänka sitt förråd av vetande till mänskligheten. Detta sker antingen genom att man tar till sig egna lärjungar för att så mycket som möjligt ge dem ledning och kunskap eller i att man genom sitt liv skapar ett exempel för en större del av mänskligheten.

De allra största mästarna har ägt förmågan att levandegöra sanningen genom sina liv. De har i sin sista jordavandring skapat en undervisning som inneburit liv och inte död teori. I sina personligheter har de förkroppsligat allt det som deras uppnådda ståndpunkt kan representera i form av dygder och förmågor.

Det största en människa kan utföra är att göra sig själv till en avbild av den Gudomliga kraften och kärleken. Genom att förkroppsliga detta ger människan sin hyllning till allt livs Herre. Genom att utgöra ett exempel och en verkande kraft ger denna människa sitt bidrag till det helas framåtskridande. Varje sådant steg framåt är förenat med ett stort motstånd och starka motreaktioner från dem som vill leva kvar i det bestående. Därför är de människor som vill arbeta som banbrytare för något nytt utsatta för mycket stora påfrestningar.

Men den Gudomliga viljan är utveckling och framåtskridande. Vi arbetar alltid på att vidga mänsklighetens förståelse och höja dess utvecklingsnivå. Inget i Universum är statiskt och uppenbarelsen av Guds plan är ett fortgående verk. För varje tid och varje utvecklingsnivå har den tagit den form som varit bäst avpassad, men vår ledning är en kontinuerligt pågående process och vi kommer alltid att söka utveckla nya kanaler för vårt budskap.

Allt eftersom mänskligheten växer till i mognad och förstånd blir budskapets tyngdpunkt överflyttad från det synliga området mot det andliga. Nu kommer snart den tid när det andliga budskapet kan bli förstått av ett större antal av Jordens barn. Andens kraft kan äntligen börja verka på det sätt som hela tiden varit planerat.

När tyngdpunkten förskjuts till det andliga området kan också arbetet bedrivas på ett helt nytt sätt. Andens kraft verkar över tid och rum. Den utgör en förenande länk eller ett förenande medium mellan oss och de människor som uppnått tillräcklig utveckling för att kunna möta oss. Förmågor som förut varit mycket sällsynta kommer att utvecklas hos allt fler.

I andens rike är sådant som skett med stor möda på materiens plan mycket enkelt. Alla fysiska spärrar är bortlyfta, kommunikationen kan ske direkt från sinne till sinne. Alla känslor och stämningar förmedlas från en själ till en annan utan behov av mellanliggande tolkningar.

Men den som fått tillträde hit har också stora förpliktelser. Inget som är tungt eller orent kan få tillåtelse att passera in genom porten. Varje människa som vill nå hit måste vara ren och befriad från allt egoistiskt. Endast i kärlek och givmildhet kan våra gåvor delas. I andens rike måste allt ske för allas bästa, här tillåts ingen att utnyttja eller tvinga en annan. Vi låser endast upp porten för dem som uppnått en hög grad av mognad och renhet.

In i brudkammaren kan bara den som är ren och oskuldsfull träda. Tar man detta budskap på allvar förstår man att varje människa skall förenas med det Gudomliga men att det inte kan ske utan stora ansträngningar. För att träda in i en gemenskap med den högsta makten måste man ha nått en grad av renhet, en frekvens i sin andlighet, som utgör en passande motsvarighet till detta högsta. Det kan verka omöjligt att uppnå detta tillstånd i en jordisk inkarnation, men ni vet dock att det skedde en gång.

Han som levde sitt liv med detta mål för ögonen lyckades också uppnå himmelriket. ”Jag och Herren är ett” var det budskap han gav och hans exempel skall följas av andra människor. Hans liv var i allt ett lärostycke, en undervisning för samtiden och eftervärlden och hans väg skall vara allas väg till självförverkligande och salighet. Tar man hans lärdomar på allvar har man som människa en stor Mästare och lärare som ledsagare.

Hans första lärjungar i jordelivet var utvalda för att föra hans lära och exempel vidare. De var inte i något avseende hans likar vid denna tidpunkt men avsikten var att de skulle växa och utvecklas för att så småningom bli i stånd att helt följa hans exempel. De hade förberetts i tidigare liv för det stora som hände och deras utbildning och utveckling fortsatte under lång tid därefter.

En fullständig människa, Frälsarens like i rättfärdighet och kärlek, kan aldrig skapas på ett kort jordeliv. Utvecklingen för en mänsklig själ är omätbar i sin långsiktighet. Varje människa har en gång fötts som en liten droppe i den Gudomliga ursprungligheten och vägen som beträds kan aldrig leda annat än tillbaka hem till Alltet. Alla människor genomgår sin utveckling i liv efter liv, tillvaro efter tillvaro.

Den gruppering som vi bildade runt Mästaren hade förberetts under långliga tider och avsikten var att den skulle utgöra grunden för hans vidare arbete på Jorden. Dessa människor sändes ut som hans ombud för att förkunna sanningen till alla folk på Jorden och först nu har de vuxit och mognat på ett sådant sätt att hans uppgift kan slutföras. De finns bland alla folk och de väntar på den stora återkomsten. Att de skall få förenas med sin herre och Mästare så som utlovat var.

Allt som han förkunnade kommer att infrias på Jorden den dag hans älskade och lärjungar är vuxna att utföra sin del av det stora arbetet. Allt som gjorts för att stärka och utveckla dem har gjorts av kärlek. Deras uppgift är stor men vi har lett och övervakat deras utveckling med detta stora syfte som ledstjärna.

3/9

Tror en människa på en högre ledning underlättas hennes utveckling väsentligt. Hon kan då aktivt söka efter de budbärare som vi sänder i form av drömmar, intuitiva känslor etc. Låter människan denna tro vinna insteg i sitt väsen kan den så småningom bära genom liv efter liv.

Om man lever i en verklig gemenskap med sina ledsagare är det en kraft till framåtskridande och utveckling som inte kan överträffas av någon annan. Vi låter denna gemenskap växa och

frodas och vi försöker med alla medel att främja dess tillväxt. När den nått ett stadium då den blivit en verkande kraft i individens liv kommer han eller hon att aktivt söka sig till förhållanden där gemenskapen med oss kan blomma. Detta kan ske både individuellt och i grupp med andra människor.

Den individuella vägen är friast och enklast att finna men i rätt sorts gruppering kan kraften koncentreras och förstärkas. Man hjälper varandra framåt genom att skapa en gemensam kanal för kontakten med oss. Det krävs dock att aktiviteterna i gruppen har en karaktär som tillåter och uppmuntrar ett stilla lyssnande inåt eftersom det är där vi kan göra våra röster hörda. En grupp människor som är medvetna om hur den andliga kraften kan användas kan nå snabbare resultat än en enskild individ. Tar man tillvara tillfällena till andlig samvaro med andra människor kan man räkna med att kontakten med oss också fördjupas och utvecklas.

Vad innebär då andlig samvaro? Att man förstår och erkänner den kraft som förenar allt liv och att man använder denna kraft i sin egen själ för att nå andra själar på materiens plan eller på andra plan. Anden är den allt förenande kraften, i denna kraft kan man uppnå kontakt och enhet med allt annat liv. Låter man anden växa i den egna själen och kroppen får man allt större kapacitet att nå utöver sitt eget jags gränser och få kontakt med andra varelser.

En stor ande är en kraft som kan fylla ut och överbrygga alla avstånd, både i tid och rum. Om den andliga kraften är stor kan själen lämna kroppen och bege sig ut i andra dimensioner. I den andliga kraften kan mycket som syns fast och självklart upplösas och få andra dimensioner. I andens rike är tiden och rummet underordnade dimensioner. Där är andens frihet så stor att materiens begränsningar inte längre gäller. Allt som skapats kan omskapas. Alla fasta regler och begränsningar kan lösas upp.

Om en människa låter den andliga kraften fyllas i det kärl som kropp och själ utgör kommer hon att få tillgång till nya sanningar. Hennes perspektiv ändras och synen på vad som är fast och sant ändras från ett materiellt synsätt till en andlig världsbild. I en sådan världsbild är livet på Jorden bara en mindre del i ett mycket större och vidare sammanhang. Andens rike sträcker sig utom tiden, rummet och låter själen färdas genom dimensioner som har helt andra karaktärer än den jordiska tillvaron.

I andens rike finns inga gränser, allt är ett. Tankar och känslor kan förmedlas och förnimmas direkt utan mellanled. Låter man dessa möjligheter komma till användning kan man följa sina önskningar och få dem realiserade utan åtgärder i den fysiska världen. ”Allt vad ni ber om i mitt namn.” I kärlekens namn kan allt ske i andens rike. Gud är kärlek och att be om något i Guds namn är att be om det i kärlekens namn.

Han som älskade världen så att han utgav sin enfödde son är en ren källa som skänker ren kärlek. Andens rike är kärlekens rike och allt som begärs av kärlek kan också förverkligas där. Detta rike nås genom att man förverkligar det inom sig själv. Kan den droppe av Guds kärlek som finns i varje människohjärta få växa ut till en stark kraft kan den förenas med allt som är av samma natur och ursprung. Alla människor som är medvetna om att de lever och existerar i denna Gudomliga kärlekskraft kan förena sig med andra i denna kraft.

Sexualiteten är den kraft som hjälper människorna framåt mot en förening med det Gudomliga. Den kärlek och längtan till förening och enhet som ligger i sexualiteten är en återspeglning av Guds längtan efter människorna. I den fysiska kärleken till en annan människa finns fröet till det som i sinom tid skall bli föreningen med allt.

Människans sökande efter Gud tar sig uttryck i sökande efter förening med en annan människa. I sexualaktens fullbordan finner hon för en kort sekund den helhet och det uppgående i allt som hon söker i djupet av sin själ. Men den fysiska tillfredsställelsen kan aldrig ge den varaktiga frid och helhet som en andlig sammansmältning innebär.

Kärleksbegäret kan aldrig helt tillfredsställas hos en annan människa, den fysiska kärleken kan inte ersätta den andliga men livet i kroppen ger en möjlighet att öva de förmågor och sinnen som skall komma till sin fulla användning i andens rike. Kärlekskraften innehåller livskraft och drift till sammansmältning och enhet. Den nivå denna nått hos en människa utgör ett mått på den andliga mognaden.

När denna kraft nått sin fulla utveckling hos en människa och denna människa lärt sig använda den och kontrollera den, kan hon nå utöver de fysiska och jordiska begränsningarna. Hon kan lära sig använda denna kraft för att hjälpa sig själv och andra i stället för att låta den användas enbart för egen kortsiktig tillfredsställelse.

En stark kärlek som styrs och förs in i andra fåror än den fysiska tillfredsställelsen är en omvälvande kraft. Den kan ses som en Gudomlig gåva som rätt förvaltd kan ge varaktig glädje och tillfredsställelse. Kärleken är en så stark kraft att den lätt får ett otränat och odisciplinerat sinne att duka under för de instinktiva reaktioner som finns inbyggda i alla människor som en garanti för den mänskliga rasens överlevnad.

Men kärlek och sexualitet har ett mycket vidare fält för sin verkan. I grunden är det den kraft som skapade förutsättningarna för allt liv, allt manifesterande i form. Den Gudomliga kärleken manifesterade sig i sin översvallande rikedom och den fortsätter att verka i all evighet.

Kärleken är grunden för allt skapande. I polariteten mellan den manliga och kvinnliga kraften, i längtan efter sammansmältning och helhet, i lusten och glädjen finns all skaparkraft. Utan driften att förena sig med sin motpol fanns ingen kraft till liv och förmering. Denna skapande drift kan spåras i allt liv men i mer eller mindre förädlad form.

En ren sexualitet eller drift, utan kärleksaspekten, tjänar väl livets inneboende överlevnadsnytta. I akten skapas nytt liv men den bidrar inte till att öka kärleken i världen. En förening i äkta kärlek behöver inte alls ha som syfte att nytt liv skall avlas men den skapar ett mervärde genom att kärleken bekräftas och växer.

I föreningen med en annan människa skapar människan kosmisk energi. Drivkraften är i grunden den mänskliga andens längtan efter sitt ursprung. Längtan efter att förenas med det Gudomliga. I den starka längtan efter kärlek som finns i den mänskliga naturen finns i botten en själens längtan efter andlig förening. I sitt sökande efter en människa som kan tillfredsställa denna djupa längtan drivs människan mot en slutlig insikt om att denna längtan aldrig kan tillfredsställas i ett fysiskt förhållande.

När kärleken når sin fulla blomning kan den inte längre tillfredsställas genom att kanaliseras ut i sexuell kärlek eller ens i föräldrakärleken. Den är då en så stark kraft att den måste få verka på det andliga planet. Endast där kan denna mogna kärlek tillfredsställas. Men vägen dit är lång. Alla steg i den mänskliga utvecklingen behövs för att kärleken skall växa från den allra första svaga glimten över de naturliga och nödvändiga stadier där det handlar om drift

och reproduktion, till att så småningom verka som en mogen och osjälvisk kraft med sikte på andras lycka och välfärd i stället för egen tillfredsställelse.

När en människa kan använda denna starka kraft till ett osjälviskt tjänande kan hon också förstå att denna kraft har en motsvarighet i de andliga dimensionerna. Kärleken och viljan till sammansmältning finns i allt levande, om det har en jordisk kropp eller inte. En förening i kärlek är Universums drivkraft.

Mänskligheten är mottagare av en ständig ström av kärlek och vår längtan och förhoppning är att vi skall mötas av denna kärlek i vår tur. I människan kan Himmel och jord förenas. Den längtan som finns inbyggd i människan efter en andlig förening motsvaras av en längtan från oss efter människan. Slutprodukten i den mänskliga utvecklingen är en varelse som besitter en kärlek så stark och allomfattande att hon eller han kan bryta igenom sina jordiska begränsningar och förenas med oss i den Gudomliga kärleken.

En sådan människa kan ta emot och förmedla vår kärlek till andra. Hon bildar en förbindelse-länk mellan de olika rikena. Med sitt dubbla medborgarskap, i andens rike och det jordiska, kan hon vandra mellan sina båda hem som en budbärare lastad med Gudomlig kärlek och vishet. Det är ingen lätt uppgift att nå dit men det är inte desto mindre alla människors inbyggda och ödesbestämda mål.

4/9

Liksom människorna söker Gud söker också Gud människorna. Den betydelse denna dubbla riktning som sökandet tar sig uttryck i kan inte underskattas. Utan detta ömsesidiga behov skulle ingen kontakt etableras. Människornas kraft är alltför svag för att de utan hjälp skulle kunna nå utom det synliga området, och utan människans mottaglighet och längtan kan inte de Gudomliga budbärarna nå fram med sitt bud.

Ömsesidigheten i relationen mellan människa och Gud kan liknas vid en kärleksrelation. På samma sätt som en människa längtar efter den hon älskar längtar Gud efter människorna. Varje människa är mottagare av denna Gudomliga kärlek men utan att hon är öppen och sökande kan den inte nå fram till sitt mål.

Det finns en stor mening i detta att människan själv måste vara längtande och sökande för att kontakten skall kunna etableras. Vore det inte på detta sätt skulle människan inte drivas framåt mot allt större fullkomning. Om man fick stanna i Paradiset skulle mänskligheten inte utvecklas. Genom att de drevs ut i världen blev deras sökande väg tillbaka till Gud också en utvecklingsväg.

Lustgården har alltid funnits där men människans sinnen har varit alltför grova för att de skulle upptäcka den. Men i sökandet efter det rätta hemmet förfinas människans kropp och sinnen för att hon så småningom skall vara mogen att ta emot den stora gåva som Guds kärlek innebär. Att få älska och förena sig med det Gudomliga är varje människas förutbestämda lott men hon måste vara vuxen denna nåd. Tar hon tillvara alla möjligheter till utveckling som den jordiska tillvaron erbjuder kommer hon förr eller senare att var i stånd till att ta emot Gud i sitt liv och i sin kropp.

För att kunna komma i åtnjutande av denna gåva krävs det att människan har vandrat genom alla jordiska erfarenheter och att hon låtit dessa ingå i sin tillvaros erfarenhetsbank. Att hon samlat i ladorna de skördar som livet gett henne. Låter man inte erfarenheterna ge de lärdomar

som de har kan man heller inte gå vidare mot nästa mål. I varje liv får människan ta emot sådant som är nödvändigt för den fortsatta resan, och om hon inte tar emot dessa gåvor kan hon heller inte klara sig på resans följande delar.

Livet på Jorden är en nödvändig förutsättning för den tillvaro som fortsätter bortom materien, och tar man inte tillvara det som ges där är man inte heller färdig för nästa steg. Men så snart en människa uppnått den ståndpunkten att hon behärskar det som möter i livet kan hon börja sin utveckling mot det andliga riket. Där möter vi som leder henne och där får hon möta Gud i form av den allomfattande kärlekskraften.

Att få förenas med dem man älskar i den Gudomliga kärleken är den gåva som väntar efter att de jordiska livens alla erfarenheter levts igenom. Denna kärlek är så stor och underbar att ingen jordisk kärlek kan tävla med den i kraft, styrka och härlighet. En människa måste vara fullvuxen i andligt hänseende för att hon skall vara i stånd att möta denna starka kraft. Utan att människan har byggt upp en inre styrka och egen kraft som motsvarar det som möter kan hon inte nå de höjder där Gudsriket finns.

Hon måste vara i stånd att sträcka sig mot det hägrande målet på egna vingar, och visserligen möter vi och hjälper henne upp, men den första sträckan måste hon själv tillryggalägga på egen hand. Den glädje och kärlek som väntar när vi förenas i den stora kärleken i Gudsriket kan aldrig överträffas i några jordiska förhållanden. Visste människorna vad som väntade skulle de inte tveka ett ögonblick i kampen att nå detta mål.

Men det har inte varit meningen att människorna skulle veta vad som väntade innan de var mogna att kunna uppnå det. I långa tider har Jordens barn vandrat i mörkret, i öknen och endast deras törst har drivit dem vidare. Törsten efter den klara källans vatten, efter kärlekens livgivande kraft och glädje. I människan finns från allra första början denna längtan nedlagd, men under långa tider söker hon i första hand tillfredsställa den i de jordiska förhållandena.

Sökandet efter den Gudomliga kärleken tar sig formen av sökande efter en jordisk kärlek. En man eller kvinna får personifiera det Gudomliga. I varje människa finns en bit av den Gudomliga anden och denna söker alltid efter sin motpart. När manligt och kvinnligt förenas blir för ett ögonblick anden hel men så snart de två skiljs åt är människan återigen halv.

I Gud finns bara helhet och enhet. Den Gudomliga kärlekskraften låter båda aspekter av varande balanseras i perfekt harmoni. Genom att integrera kvinnligt och manligt i sig själv kan människan uppnå en status som möjliggör en förening med denna Gudomliga harmoni. Så länge den ena eller andra aspekten förtrycks i personligheten är människan ofullständig.

Genom att den andliga kraften tillåts växa och utvidga sig i en människa kan hon få tillgång till båda dessa krafter. I en andlig sammansmältning med andra människor som uppnått samma status kan dessa krafter förstärkas och möjligheten att nå kontakt med oss öka. Men det krävs en medvetenhet och mognad i detta arbete. Det är starka krafter som aktiveras och utan stort allvar och ödmjukhet kan aldrig de rätta resultaten uppnås.

Tar man inte det andliga syftet på allvar blir resultatet inte annat än en lek på en arena man inte behärskar. Man kommer att falla in i beteenden och reaktionsmönster som hör hemma på tidigare utvecklingsstadier och ansträngningarna leder inte fram till det avsedda målet. Den personliga mognaden är avgörande för hur ett sådant försök utfaller.

Vi för från tid till annan samman grupper av människor som har förutsättningar att uppnå en sådan andlig gemenskap att den skulle kunna leda till en utvidgad kontakt med oss, men i allmänhet har försöken avbrutits på halva vägen. Den förmåga att uthärda frestelser i form av köttslig tillfredsställelse som krävs har inte funnits.

Arbetar man med kärleken som mål, medel och verktyg finns stora möjligheter till misslyckanden men det är den väg som man så småningom måste lära sig behärska för att nå de högre sfärerna.

Vägen dit kan aldrig beträdas med det rationella förnuftet som vägvisare. I andens rike råder inte människans förnuft och de begränsade uppfattningar som Jordens lagar ger upphov till. Här måste man gå utom dessa gränser, låta sig vägledas av dem som har erfarenheten och som känner dessa trakter. Att ge upp sin egen överhöghet och överlämna sig till andra makter är en nödvändig förutsättning för att människan skall kunna söka sig utom det jordiska.

Hon kan möta oss i det innersta av sig själv och i denna stillhet och avskildhet kan vi hjälpa henne vidare. Men om flera människor tillsammans söker detta tillstånd av kärlek och harmoni kan arbetet underlättas. Varje lyckat försök av denna art ökar aptiten på andliga erfarenheter och därigenom underlättas vårt arbete väsentligt. Vi uppmuntrar därför alla sådana samlingar i stillhet och harmoni genom att tillföra det vi kan av kraft och kärlek.

Människans vandring genom livet och tillvaron styrs i mångt och mycket av detta sökande efter kärlek. Tyvärr är de flesta människor inte i stånd att ge lika mycket som de kräver. De känner sina egna behov och krav men vill i många fall inte inse att andra människor har samma behov av kärlek och uppskattning.

Att kunna ge och ta emot med samma öppna sinne är en förutsättning för att kunna ingå i en andlig gemenskap med oss. Om man bara begär för egen del, utan att vara beredd att ge ut av sina egna tillgångar, kommer man att tvingas lära sig denna läxa innan man som människa kan träda i gemenskap med oss. Vi försöker så mycket som möjligt underlätta inlärningsprocessen men den måste genomlöpas och förstås innan det verkliga livet kan ta vid.

Allt som vunnits på vägen genom livet måste släppas på tröskeln till det nya livet. Alla erfarenheter som gjorts har uppfyllt sina syften, och endast de lärdomar som erfarenheterna gett behöver tas med i de fall de kan vara till nytta i den nya tillvaron. Detta är orsaken till att människorna i allmänhet inte har några medvetna minnen av sina tidigare liv.

Vid varje övergång behöver man bara ta med sig essensen av de lärdomar livet gett. Allt annat är förgängligt, utan värde i fortsättningen. I undantagsfall kan vi ge inblickar i händelser från tidigare liv men då har det en alldeles speciell avsikt från vår sida och den har i allmänhet med utbildningen i det aktuella livet att göra. Förståelse för och insikt i vad livet på Jorden innebär är en nödvändig förutsättning i slutfasen av en jordexistens, och för en individ som nått denna slutfas i räckan av jordiska liv kan inblicken i tidigare inkarnationer ge en nödvändig insikt för att förstå den kontinuerliga naturen av en viss relation.

Även om man som människa inte har något minne av eller kunskap om sina tidigare liv och de relationer man levde i där påverkar de den aktuella inkarnationen. Egenskaper som utvecklats och förmågor man uppnått ingår i personligheten även om de inte är aktiva för ögonblicket. Mänskliga relationer återkommer i olika liv om än inte i samma form från liv till liv.

Vissa själar är utsedda att hjälpa varandra framåt och de sammanförs på olika sätt i olika tillvarorformer.

Den hjärtats och själens gemenskap som en gång grundlades i skapelseögonblicket kommer också att leda tillbaka till urhemmet. I skapelsen delas den ursprungliga harmonin i två beståndsdelar och den obalans som skapas genom detta driver också utvecklingen framåt. Genom liv efter liv kommer den otillfredsställda längtan efter denna saknade halva att driva människan framåt i sitt sökande.

Denna passion är i sanning en lidandets väg, för inte förrän långt fram i utvecklingen kan man räkna med att få den tillfredsställd. Men sökandet skapar också grunden för att längtan så småningom skall kunna bli uppfylld. Genom att personligheten och kärleken stärks genom alla tillvarons erfarenheter kommer människan till slut att vara i stånd att finna sin saknade halva, uppfylla den stora saknaden.

Genom en stark och mogen kärlek till en annan människa blir man så i stånd till att spränga de barriärer som finns inbyggda i den jordiska tillvaron och bli i stånd att erhålla en förening med allt, ursprunget eller Gud. Vad man väljer att kalla det.

Den kärlek som måste utvecklas kan inte söka sitt, den måste vara givande och tålig. Inte förrän den mänskliga kärleken antar en Gudomlig dimension i form av en allomfattande, allt förlåtande kärlek kan den förenas med det Gudomliga. Lika söker lika och den Gudomliga kärleken kan inte blandas med något som är egoistiskt, krävande eller osjälvständigt.

Den människa som skall möta Gud måste bäras av en Gudomlig kärlek och stå som en fullvuxen och självständig individ inför sin skapare. I frivillighet och helt på egen hand måste hon söka sig fram till målet. Den sista delen av den andliga resan kan aldrig ske under tvång och den måste alltid ske på egen hand.

Förklaringsberget är det berg som måste bestigas och det kan endast ske under ledning av oss, aldrig på någon annan människas vägnar eller bekostnad. Andra människor kan utgöra föredömen eller vägvisare genom de exempel de skapat i sin egen kamp, men man måste besegra berget på egen hand när det blir dags.

En del av denna kamp gäller alltid att omforma den jordiska kärleken till en himmelsk eller andlig motsvarighet. Genom kärleken till sig själv, sina närmaste, en motpart och så småningom allt mänskligt vidgas och mognar kärleken. Men allt växande är smärtsamt och det gäller också detta. Kärleken förorenas av ägande och egoism och att rena den, göra den fri från alla sådana jordiska känslor är ett stort arbete.

Man tränas för detta i många liv och alla aspekter av kärleken måste utvecklas för att den skall nå sin slutliga bärkraft. Kärleken till nästan är ett ovillkorligt krav för att man skall kunna räknas som en mogen människa. Och denna kärlek måste vara ovillkorlig, generös och givande. Den behöver inte alltid synas i det yttre men den verkar från hjärta till hjärta.

I andens rike är en mogen kärlek ett villkor för att man skall kunna få tillträde dit. Denna kärlek är både det medel som används för andlig tillväxt och det mål som sökandet riktas mot. Kärleken är inträdesnyckeln till den andliga gemenskapen. I anden sker sammansmältningen, och anden är den Gudomliga kärlekens synliga aspekt såväl som det osynliga medium som tillförsäkrar alltings enhet.

Gud är kärlek. Den aspekt av det Gudomliga som går ut över Universum är en perfekt kärlek i perfekt balans och harmoni. Allt livs ursprung och näring, innehållande all visdom. I källan finns all kunskap tillgänglig för den som når den renhet som krävs för att kunna ösa ur den.

Planen innehåller allt som skall ske, allt finns inskrivet i allt livs inneboende kod. Utformningen av det hela varierar, men för människorna är målet att de skall uppnå en Gudomlig status. När en människa har uppnått den renhet, balans och harmoni som är hennes utvecklings mål är hon också en avbild av sitt Gudomliga ursprung.

Den gnista av det Gudomliga som en gång utgjorde hennes början har då växt ut till att vara den dominerande faktorn i hennes väsen. Hennes bestämmelse som människa är uppfylld när hon är en representant både för sitt jordiska och himmelska ursprung. Kroppen, själen och anden formar ett harmoniskt helt där ingen aspekt är undertryckt.

Anden är den Gudomliga närvaron i människan, den del av hennes väsen som utgör en representant av det eviga varat. Andens tillväxt tar sin början när de jordiska aspekterna är fullt utvecklade. Kroppen hör helt och hållet till det jordiska men är på inget sätt lägre eller sämre än de andra formerna i människans väsen. Kroppen och dess sinnen är en nödvändig förutsättning för att det övriga skall kunna utvecklas. Själen innehåller tanke- och känsloliv och är till viss del förgänglig, men en del innehåller också det som i jordelivet extraherats ut från alla erfarenheter och alla förmågor som förvärvats.

Anden är ren kärlek, det Gudomligas aspekt i människolivet och den kan aldrig växa i en omgivning som inte höjts över det rent egoistiska och rovdjursbetonade i människan. Kroppen och själen är andens höljen och den kan aldrig lysa igenom om inte dessa gjorts rena och genomsläppliga.

En reningsfas måste alltid föregå andens tillväxt men denna rening är inte ett tillräckligt villkor för andlig tillväxt. Anden måste också näras för att växa och denna näring kan aldrig finnas i jordiska förhållanden. Det Gudomliga måste näras genom Gudomlig föda.

Kärlekskraften som strömmar ut över Universum är andens föda, och den måste tillföras genom en öppen och genomsläpplig kropp och ett öppet och genomsläppligt sinne. Själens eviga del är den kanal genom vilken den Gudomliga födan kan föras ned och om denna kanal inte är öppen och ren kommer också den andliga tillväxten att hämmas.

Kropp och själ i balans är nödvändiga förutsättningar för andlig tillväxt, och det arbete som måste göras för att människan skall nå dit handlar om både fysisk, psykisk och andlig träning och utveckling. Genom sina ansträngningar att rena och utveckla sin kropp och sin själ kommer människan att möta oss i våra ansträngningar att från det andliga planet hjälpa henne framåt.

När kropp och själ är rena och öppna kan den stora andliga tillväxten ta vid och den sker helt under vår vägledning. Allteftersom kanalen blir mer öppen låter vi också mer andlig kraft flöda in i människan och detta gör att hennes ande blir allt starkare. Denna andliga utveckling är dock förenad med kropplig och själslig smärta och utmattning, men om människan uthärdar detta stadium kommer så småningom den andliga styrkan att ge en glädje som gör alla umbäranden försumbara.

Den ande som vuxit sig så stark att han kan använda kroppens och själens alla förmågor kommer att tränga sig ut och söka sig vidare mot andra människor med liknande andlig utveckling och mot det stora Alltet. Nu har människan kommit till en punkt där hon för första gången kan stilla den hunger som drivit henne framåt genom alla tider. Den glädje och tillfredsställelse som detta ger upphov till saknar all motsvarighet på Jorden.

Att få förenas i kärlek med sina andliga syskon, både dem i jordexistensen och dem i andra dimensioner är den högsta lycka en människa kan uppleva. Det är verkligen att känna himmelriket förverkligas på Jorden. Denna möjlighet har inte kunnat förverkligas förrän människor har uppnått en sådan punkt i sin utveckling där de kan överskrida de begränsningar som tidigare funnits i dem själva.

Att kunna nå utanför sig själv i självförglömande kärlek är den förmåga som var nödvändig att utveckla för att detta skulle vara möjligt. Den jordiska tillvarons begränsningar måste överskridas, och för att detta skall kunna ske måste människornas sinnen övas och förfinas och nya förmågor måste utvecklas.

De andliga förmågorna kan inte utvecklas förrän anden fått växa till och blivit stark nog att tränga igenom sitt jordiska hölje. Har väl detta skett blir nästa steg som alltid att upptäcka och öva de förmågor som det nya tillståndet möjliggör. Man är då inne på domäner som uppfattas som hotande och farliga av de människor som inte förstår naturen hos dessa förmågor.

Andens Gudomliga ursprung utgör en grundförutsättning som utesluter allt ont, men för dem som inte förstått detta samband kan de krafter som verkar synas övernaturliga och omänskliga. Detta är dock i grunden en felaktig inställning och enbart grundat på okunnighet.

De andliga förmågorna och gåvorna utgör kronan på den mänskliga utvecklingen och får inte föraktas. Det är dessa förmågor som så småningom kommer att utgöra människans utrustning i nästa tillvaro, och den andliga utvecklingen är en nödvändig förberedelse för denna tillvaro.

Utvecklingen stannar aldrig av, de jordiska livet följs av nya tillvaroformer och livet på Jorden utgör en nödvändig och oundgänglig förberedelse för nästa steg i utvecklingen. Och på samma sätt som man förbereder en resa genom att packa det man behöver och ta avsked av dem man lämnar, innebär denna övergång en period där man samlar på sig det man behöver ta med och tar avsked av allt som varit.

5/9

Himmelriket på Jorden är andens intåg i de jordiska ängderna. Det är ett tillstånd där den andliga kraften manifesteras i köttet, i människans kropp och sinnen. Himmelriket kan endast etableras på Jorden genom människornas medverkan. Som representanter för Himlen och som medborgare på Jorden är människorna unika i sin roll som mottagare och förmedlare av himmelsk kraft.

En människa kan verka som en ledare eller kanal mellan Gud och människor om hon eller han har låtit sin ande växa och utvecklas till en styrka som kan bära denna himmelska kraft. I slutet av den jordiska existensen kan denna andliga förmåga utvecklas till sin fulla styrka genom att egenskaper och förmågor som samlats under tidigare liv aktiveras och sammanförs till ett helt. Det som samlats i de himmelska ladorna kommer då till sin rätta användning. I ren kär-

lek kan en sådan människa verka i sin fulla bestämning och i rent givande kan himmelriket förverkligas. Den nåd som detta innebär är det största möjliga i jordexistensen.

Den Gudomliga kärlekens förverkligande på Jorden innebär en seger över all egoism och allt som krävs för egen vinning. Det är ett fullständigt avsägande av alla egna rättigheter men ändå en vinst som inte kan överträffas. Om egots och personlighetens alla krav kan tystas och viljan underordnas det Högsta, har man som människa nått fullkomning av det som man var avsedd att bli. I ödmjukhet och tacksamhet skall denna gåva tas emot, det är inget som människan själv kan ta åt sig äran för. Allt ges av dem som styr Jordens och människornas färd.

Förverkligandet av det Gudomliga, andebarnets födelse i materien är det största undret mänskligheten kan få skåda. I en människa planteras ett frö av den Gudomliga anden och denna människa tar emot barnet och låter det växa i sitt liv, i sin kropp. Guds barn är det som växer i materien och detta barns födelse är en Gudomlig händelse. Ett under som sker på Jorden. Denna gudomliga befruktning, säden som planteras i en människa är tecknet på förbundet mellan Gud och människa. Denna kärleksförbindelse skapas genom Guds längtan och kärlek till människan och människans längtan och kärlek till Gud. I ömsesidig kärlek sker fullbordandet av denna förbindelse.

Andens, det Gudomliga barnets, tillväxt måste ske i skydd av människans kropp och sinne. I en ren omgivning kan barnet växa till i kraft och styrka. Människans kropp skyddar barnet och hennes sinne när det. Om inte kropp och sinne tillgodoser barnets krav på näring, skydd, ren luft, frid och ro kommer aldrig födseln att fullbordas. Som en moder som bär barnet i sitt sköte måste en människa vårda den ande som tagit sitt bo i henne. Den kvinnliga principen finns i allt levande såväl som den manliga. En människa som har utvecklat och balanserat båda dessa principer kan bli bärare av detta nya liv, oavsett yttre kön.

Materien är den moderliga aspekten, livet på Jorden är andens barnkammare och krubba. Att bli havande och bära fram den Gudomliga avkomman är den fullvuxna människans lott och privilegium. När anden föds i materien förverkligas Guds plan. Hela meningen med evolutionen på Jorden ligger i detta förverkligande. Mänsklighetens tillväxt och utveckling har detta mål som sin högsta mening och stora fullbordan. När människan kan bära Guds barn är hon färdig i sin utveckling och redo för nästa steg i sin tillvaro på Jorden. Himmelrikets framväxt genom detta barns tillblivelse är det stora mysteriet.

Människans invigning till sin tjänst i Mysteriets arbete sker när barnet föds. Barnets födelse genom den täta materien är ett arbete som kräver omformning av kropp och själ. Den fånge som är instängd i kroppen måste göras fri och han kan inte tränga ut genom det som inte är rent och genomsläppligt. I kärlekens tjänst sker denna omformning. Genom andens stora längtan till sina likar kan han kämpa sig fram, och på vägen tränger han undan allt som hindrar.

Människans kärlek till den som är hennes syskon, like och andra halva är den drivkraft som kan göra detta arbete möjligt. I en stor självförglömmande kärlek kan allt ske. Allt är möjligt att uppnå i kärlekens namn. Den relation som gör detta möjligt etableras redan i skapelseögonblicket. En själ delas i två och dessa halvor söker därefter varandra i jordeliven. I tidens fullbordan kommer dessa sjäalars längtan efter varandra att leda dem framåt mot den slutliga befrielsen. I kärlekens namn kan den slutliga segern uppnås.

Kampen för att betvinga egoism och krav på egen tillfredsställelse kan vinnas genom att man ger upp allt eget. Om människan kan ge utan att begära något tillbaka för egen del har hon

nått den fullständiga kärleken. I självutlämnande och självutplåning kan det slutliga målet att förenas med Alltet uppnås. En jordisk kärlek som kan lyftas och förädlas är språngbrädan ut från det egna självet, ut mot Universum. Om kärleken tillåts växa kommer den att söka sig fram mot sitt ursprung, men vägen går via kärleken till andra människor.

Tar man som människa tillvara de möjligheter man serveras att kultivera och utveckla förmågan till kärlek, har man nått gränsen för det individuella och tagit steget över i den universella kärleken. Där kan kontakten med Alltet, med det Gudomliga etableras, men vägen går alltid via kärleken till de mänskliga syskonen. Kraften att nå utom det jordiska och finna himmelriket skapas genom gemensamma ansträngningar, men där två eller fler förenas i Hans namn, i kärleken, kommer Han också att stå mitt ibland dem.

När människornas ande växt till så att de är förmögna att känna sann kärlek kan den förenas till en kraft som möjliggör mottagande av Kristus på Jorden. Hans löfte att återkomma var knutet till att människorna måste utveckla sin förmåga att känna kärlek på ett sådant sätt att en förutsättning för att ta emot det Gudomliga skulle kunna skapas.

Människornas förmåga att känna sann, äkta och osjälvisk kärlek är en förutsättning för att Gudsriket skall kunna etableras på Jorden. För var och en som uppnår denna ståndpunkt står dörren öppen att träda in i denna salighet, harmoni och lycka, men varje människa som lever i egoism, hat och avskiljande kommer automatiskt att vara utestängd.

Kärleken är nyckeln som öppnar alla dörrar. Den är en gåva från Gud för att möjliggöra människobarnens hemfärd. I människan ligger från allra första början denna gåva nedlagd och det är genom sin färd genom jordeliven som hon kan låta kärleken växa ut till en kraft som kan föra henne hem till Gud. ”Himmelriket finns inom er” är en gammal sanning. I varje människa bor fröet till en fullständig kärlek, och var och en har möjligheten att låta den växa ut till en skapande kraft.

I längtan efter sin själsliga motpart kan människan välja att låta kärleken blomma eller förkvävas. Genom att helt vägra den att existera kommer den att lida och kvävas. I tillfredsställelsen av de kroppsliga behoven ligger ingen utveckling, inget växande. Kraften måste tas tillvara och ledas i en riktning som för framåt. Genom att försaka kan man vinna allt. Den som känner tillfredsställelsen av att bejaka alla lustar, men ändå väljer att avstå från den omedelbara tillfredsställelsen, kan nå utanför sig själv.

Om man förstår kärlekens Gudomliga natur, att det är en opersonlig kraft av universell natur, kan man också börja använda den på ett effektivt sätt. Andens kraft är kärlek och denna kraft kan verka över alla gränser. Det slutliga målet för kärlekens utveckling är att överskrida alla personliga gränser för att nå en universell, opersonlig, allomfattande kärlek. Att bli bärare av den Gudomliga kärleken, det Gudomliga barnet. Har denna väl fått fäste och fått växa sig stark kommer den att kämpa för att få förena sig med sitt ursprung, med Gud.

När denna kontakt etablerats, när anden blivit i stånd att gå utanför människans begränsningar, kan denna människa växa till en frälsare för andra människor. I andlig gemenskap med Gud och med medbröder i olika dimensioner kan människan förmedla andlig kraft till andra människors växt och läkning. Detta är ingen intellektuell, tankemässig process, ej heller förmedlas kraften genom ordets förkunnelse, utan allt sker på andens plan. Genom att människan verkar som en förmedlare eller kanal för Guds kärlek kommer hon att medverka till att

andra människor får ta emot detta medel till frälsning. Detta är verkligen vinet som skänks i kalken, vattnet som flödar från de Gudomliga källorna.

Kärleken flödar ut över Universum men människorna förmår i allmänhet inte ta emot den. Men genom kanaler som utformats för detta ändamål kan kraften flöda i mer koncentrerad form. De människor som verkar på detta sätt har en gudomlig uppgift. Deras egen lycka och tillfredsställelse kommer att vara stor men de kan inte göra det för egen vinning. För andras bästa, för det helas fullkomnande och enande i kärlek och harmoni arbetar de. Osjälviskhet är ett villkor och allt måste ske i de Högas namn.

Dessa Höga väsen fungerar som ledare och Mästare för världens barn. De öppnar vägen för den Gudomliga kraften och leder den i de rätta kanalerna. De Höga avpassar styrkan så att effekten blir den rätta. Den Gudomliga kraften är så ofattbart stor, inte kan den tas emot annat än i mycket utspädd form av en svag människa. Även om kärlet är rent och starkt kan blott en liten del portioneras ut däri. Men i sin svaghet fullgör ändå en sådan människa sin högsta bestämmelse. Inte kan en människa nå högre än att utgöra en förbindelse mellan Himlen och människorna på Jorden. För dem som korats för denna uppgift är det verkligen alla mödors belöning.

Att verka i samarbete med de Höga är att verka i den stora kärleken. Inga andra uppgifter kan tävla med detta att få delta i arbetet för att föra mänskligheten framåt. Inte skall man förvänta sig tacksamhet eller belöningar i jordelivet, men den stora belöningen väntar i nästa tillvaro. I samvaron med de andliga bröderna kommer människan efter fullgjort värv i den jordiska tillvaron att finna den stora kärleken och gemenskapen. De andliga förmågor som utvecklats på Jorden kommer att komma till sin fulla användning där.

Johannes var den apostel som Jesus älskade. Han var den förste som började vandringen i Mästarens fotspår. I hans utveckling låg det förborgat ett mål för hela mänsklighetens bästa. Han var den som skulle förverkliga läran som Jesus Kristus hade presenterat. Som det första exemplet på en människa som följt det Gudomliga exemplet levde han i inkarnation efter inkarnation. Lidande var den kungsväg som han vandrade och i lidandet luttrades hans själ. Målet var att en kärlek och en förmåga till förlåtelse skulle utvecklas i Mästarens efterföljd.

Inte kunde denna väg vandra i medvetenhet, nej glömska och avsaknad om kunskap om väg och mål var nödvändiga förutsättningar. Mänskligheten var ännu inte mogen att i praktiken få erfara vad reinkarnation verkligen innebär. Men ändå bar denna själ med sig lärdomarna från tidigare liv. Genom livet gick en röd tråd av kärlek till Gud och kamp för den sanna närheten till det Gudomliga.

Denna kamp för sanningen användes som en utbildningsväg. Genom alla misslyckanden och allt lidande stärktes kampviljan och tron på det rättas slutliga seger. Medmänniskornas grymheter var nödvändiga medel som användes i arbetet att stärka denna själ. Genom erfarenheterna lärde han sig att inte ens livet är ett för stort offer i kampen för sanningen. Låt denna sanning få insteg i era hjärtan, lidandet skall aldrig föraktas. Det är det verksammaste medlet för att härda och utveckla en mänsklig själ.

6/9

Johannes är det första exemplet på en fullständig utbildningsväg. Han behövde många liv för att bli färdig för tiden i Mästarens närhet och många liv efter detta för att fullända sin utveckling.

Tror man att ett människoliv är tillräckligt för att uppnå fullkomning tar man storligen miste. Många inkarnationer krävs för att en mänsklig själ skall växa till i förstånd och mognad, för att den skall lära sig att använda sin kropp och alla dess förmågor. I många inkarnationer är det de materiella förmågorna som skall övas men den andliga utvecklingen kan heller inte försummas. Målet är ju att människan en gång skall kunna stå som värd för det Gudomliga. Att hon skall kunna bära fram och föda Guds son i sitt liv och i sin person.

Den gudomliga aspekten i människan är anden som lever längst in i det fördolda men som en dag skall tränga igenom hela människan och ta kommandot över allt jordiskt och materiellt. I Johannes fall hade denna andliga utveckling startat redan när han mötte Mästaren. Han hade utbildats för detta möte under sin tid som kung i Egypten.

Den egyptiska kulten var särskilt anpassad för att odla den kvinnliga aspekten av anden. Det var en kult där Maat, den kvinnliga kraften vördades över allt annat. I riterna utarbetades en förlikning mellan manlig och kvinnlig kraft inom människan. Denna jämvikt ansågs så viktig att den symboliserade hela världens välstånd. De kungliga äktenskapen var den yttre symbolen för denna inre sammansmältning. I den kungliga kärleken skapades den kraft som skänkte liv och välstånd åt hela Egypten. Den kungliga fertiliteten och potensen återspeglade den Gudomliga kraft som skänkte välstånd i form av rika skördar och stor avkomma för både människor och djur. Det välstånd som präglade Egypten under detta rikets storhetstid var ett återsken av den jämvikt som etablerades inom och mellan människorna, och mellan människorna och Gudarna. Gudarna sågs som olika aspekter av den allomfattande urkraften som födde allt annat genom sin faders- och moderskraft.

Det som Johannes fick med sig från detta liv var en kärlek till det kvinnliga, en förståelse för dualismen i allt skapat. Hans vandringar genom livet skedde i varierande kön och omständigheter. Den fullständiga människan har många aspekter och det tar lång tid att utveckla dem alla.

Under Mästarens tid på Jorden skedde en stark utveckling för alla som kom i kontakt med honom och främst för dem som var honom allra närmast. Johannes var en av dem och hans gemenskap med Mästaren var mycket stor. Den kärlek som utvecklades mellan dem gav Johannes andliga utveckling en stark impuls till växande.

Mästarens exempel på självutgivande kärlek lärde alla omkring honom mycket. Det kraftfält han utvecklade ledde starka andliga impulser till alla som kom i kontakt med det. Han utvecklade under sin tid på Jorden en stark och fullvuxen ande som av kärlek var villig att ta på sig bördan att skapa ett exempel för alla människor. Det offer han gjorde när han lät människorna ta sitt liv gjorde han i förvisning om att det skulle visa världen att livet är evigt.

Genom uppståndelsen lärde han sina lärjungar att döden bara är en schimär, livet går alltid vidare. Men de var också tvungna att själva lära denna läxa i praktiken. Genom att offra sina liv i kampen för sanningen fick de så småningom lära sig att sanningen förr eller senare alltid segrar.

Johannes och de andra lärjungarnas lidanden användes av oss som leder dem för att stärka deras tro och övertygelse. Det som Mästarens liv lärde var de själva tvungna att leva i praktiken för att de i hans efterföljd skulle kunna nå fullkomning. Varje liv har varit ett steg på vägen mot detta mål, och förutsättningarna för att det skulle lyckas var att vi kunde inplantera

kunskapen om vår, och därmed Guds, existens i deras medvetande på ett sådant sätt att det inte utplånades mellan livet.

Utveckling är att bygga på tidigare steg, och inte förrän de grundläggande sanningarna är en outplånlig del av ett mänskligt medvetande kan hon lyftas upp till nästa nivå. De själar som fördes samman runt Mästaren hade tillsammans förberetts för sin uppgift och de har också efter denna tid levt liv där den fortsatta utvecklingen skett i samverkan mellan oss och dem som grupp. Denna utveckling har alltid skett i sammanhang där den andliga tillväxten stimulerats men det har inte nödvändigtvis skett i harmoni.

Andlig tillväxt är alltid förenad med strid inom människan och det har också gällt för denna lilla grupp. Medeltiden med de stora stridigheter som försiggick då var en viktig tid för dessa själar. Under denna tid av stora förföljelser och umbäranden stärktes deras vilja avsevärt. Johannes fick under denna tid ännu en gång ta strid för det kvinnliga, och även om han temporärt misslyckades, var det ändå en seger på det andliga planet och i våra ögon växte han ett stycke i och med dessa händelser.

I varje liv sökte han sig till andliga sammanhang men hans inbyggda känsla för sanningen kom alltid i konflikt med rådande dogmer och uppfattningar. Har en sanning bränts in i en mänsklig själ på ett outplånligt vis kommer den alltid upp till ytan på ett eller annat sätt i varje liv. Därför kommer sanningen alltid att segra. Förr eller senare har omständigheterna formats på ett sådant sätt att det som finns inskrivet i själen får möjlighet att blomma.

Under liv där detta inte är fallet sker ändå en nödvändig utveckling och ett stärkande av personligheten. Men förr eller senare kommer en människa som utbildat en orubblig tro och kunskap om sanningen att få tillfälle att låta den utvecklas i frihet. Sanningen kan aldrig dödas även om man låter döda de människor som tror på den. Sanningen existerar utanför de jordiska förhållandena och kommer alltid att visa sig igen.

Gudinnan, den kvinnliga aspekten av det som i grunden är Ett har förtryckts och förföljts i långa tider. Hon som är kärlek har hatats och hennes kraft har fördömts. Men allt som undertryckts kommer att stiga fram i ännu större kraft och makt. Människornas försök att utplåna den kvinnliga Gudomen inom och utom dem själva har skadat både dem själva och Jorden. Utan balans mellan manligt och kvinnligt, mellan styrka och kärlek, kan inte världen och människorna leva och frodas.

Den andliga aspekten som i grunden är kärlek måste få utrymme för att människorna skall finna frid och lycka. I ett ensidigt betonande av makt och framgång kommer de djupare andliga värdena att förtryckas. I styrkans förakt för det som är svagt ligger också ett förakt för Gud och skapelsen.

När människorna sätter sig själva i Skaparens ställe kommer ofrid och olycka att råda på Jorden. I kärlek, ödmjukhet och respekt för den makt som genomtränger och bär allt i Universum ligger också kärlek och ödmjukhet inför Jorden och allt som lever på den. Utan kärlekens mildhet och tålighet råder egoism och ofrihet på Jorden.

Människornas enfald har fått dem att gripa till vapen mot sina bröder i Guds namn. Det finns ingen större orätt än den som sker i det Högstas namn. I den Gudomliga kärleken finns inget tvång, inget förtryck, aldrig något som helst våld. Människorna kan riva ner och förgöra, döda och lemlästa men de kan aldrig skapa ett enda litet liv av egen kraft. Allt liv är givet av Gud i

kärlek, och livskraften är en Gudomlig kraft som förmedlas i den Gudomliga kärlekens överflödande givande. Tar människan utan att ge, rubbas balansen och olika sorters sjukdomar och rubbningar blir följden.

Ett ömsesidigt givande och tagande är grunden för allt liv från det största till det minsta. Guds kärlek strömmar ut över människorna men de måste förstå den ömsesidighet som finns inbyggd i all kärlek för att få full kunskap om den. Där ömsesidighet, jämvikt och harmoni råder inom varje människa, mellan människorna och mellan människan och det Gudomliga har man nått ett paradisiskt tillstånd.

Människans utveckling skall ses som att hon lämnade paradiset när hon föddes fram ur det eviga varat, och att hon genom sina vandringar genom livet på Jorden en dag vuxit så att hon kan återfå denna paradisiska tillvaro.

Genom att avslöja de stora dragen i Johannes utveckling vill vi beskriva denna utvecklingsgång. Det är en ofantligt lång utveckling från det allra första svaga mänskliga medvetandet till en fullvuxen ande. Livet på Jorden bär och när denna ande så att han en dag kan stiga fram som en fullständig människa i fullt medvetande om sin historia och sin framtid.

Kulmen för den jordiska utvecklingen utgör en skördetid då allt som grundlagts och byggt upp genom livet äntligen får sin fulla användning. Jesus Kristus illustrerade detta i ett jordeliv, från det att den helige Ande avlat sin avkomma i materien, modern, till det att han i sin fulla mandom lämnade materien för att åter förenas med sitt ursprung, fadern. Varje människa är avsedd att genomlöpa samma utveckling, men i verkligheten är förloppet utsträckt över eoner av tid. Kristi uppgift var att på höjden av sin jordiska utveckling skapa en illustration eller ett exempel på hur den stora utvecklingen sker, samtidigt som han sådde fröet i de medarbetare han hade i sitt verk.

Låt detta sjunka in i era medvetanden att varje människa vandrar sina liv på Jorden i Kristi efterföljd. Hans väg är alla människors väg. Hans lidande och hans seger är alla människors lott. I slutet av sitt livslopp på Jorden kommer var och en att invigas till sitt nya liv på samma sätt som han gjorde.

Johannes, eller den aktuella inkarnationen av hans ande, har vandrat slut denna livsbana. Han har uppnått det stadium i sin utveckling där allt bakomliggande måste lämnas för att det nya livet skall kunna ta sin början. Den slutliga reningens kamp har kämpats ut och allt som väntar är den sista tjänsten han kan göra sina medmänniskor. Genom att göra sitt eget liv till ett exempel i Mästarens efterföljd offerar han det egna för det stora helas bästa. Offret kan tyckas ringa för dem som har kunskap om den belöning som väntar, men man skall vara medveten om att det har gjorts utan kännedom om det stora sammanhanget, utan vetskap om vad som ligger i den stora planen.

Att offra allt för Gud är ett stort steg men genom den styrka och trosvisshet som skapats genom livet i materien blev det möjligt. Och all ära är Guds och de Höga Mästares som lett kampen i hans namn. Kristi efterföljare kommer att visa sig på Jorden och Han är den som i alla tider lett kampen.

GLÄDJEHUDSKAPET

Glädjebudskapet som en gång förkunnades på Jorden skall än en gång ljuda över mänskligheten. Kärleken är det största av allt och i Hennes namn skall segrarna strida. Hon skall ännu en gång visa sig på Jorden och i Hennes namn skall glädje och lycka spridas bland Jordens barn.

Guds son som avlades i den Gudomliga kärleken skall stiga fram som en värdig representant för sina Gudomliga föräldrar. Den kraft som alstrar allt liv skall manifesteras i all sin styrka och glans. Ingen som skall möta den kommer att tveka om det Gudomliga ursprunget. Som ett litet barn föds Han alltid till Jorden, men som en vuxen man kommer Guds ande att regera över människan.

I den glädje och kärlek som återföreningen mellan Gud och människa utgör kommer stora under att ske. Glädjefesten som nu tar sin början kommer att överträffa allt som skett tidigare. Äntligen kommer Kristus att få möta sina lärjungar på nytt. All kärlek och längtan skall få sin belöning. De som så länge väntat på sin Mästare skall äntligen få återförenas med honom. Det stora återvändandets tid är äntligen inne. Himlen skall etablera sitt rike på Jorden. I andens rike kommer alla som älskar varandra att få återförenas i den stora underbara kärlekens namn. Alla kommer äntligen att få mötas som så länge varit skilda åt och bröllopfesten skall hållas i den största glädje och gamman.

Tag emot glädjebudskapet. Han lever som alltid har levat och han skall återigen träda fram på Jorden. Messias, kärlekens budbärare har återigen segrat och hans kärlek skall spridas över all Jordens länder. Sanningen har äntligen segrat och Himmelens portar står nu öppna. Var och en är inbjuden att träda in i Templet som rests till Guds ära på Jorden. Hon som personifierar kärlekens Gudinna skall bjuda er att träda in och Mästarens lärjungar kommer att möta er där.

Detta är ett unikt tillfälle i mänsklighetens historia och den som kämpat striden och vunnit kommer också att belönas. I livets skola kommer inom kort de första att utexamineras som fullgjort allt som livet begär av dem. Deras belöning kommer att bli att få möta dem som älskar dem över allt annat. De som vakat över dem och lett dem med allra största kärlek genom alla klasser i skolan. Den stora belöningen, att få återvända till sina föräldrar, till sitt rätta hem överträffar allt annat. Gå i Guds frid i denna övertygelse. Amen.